

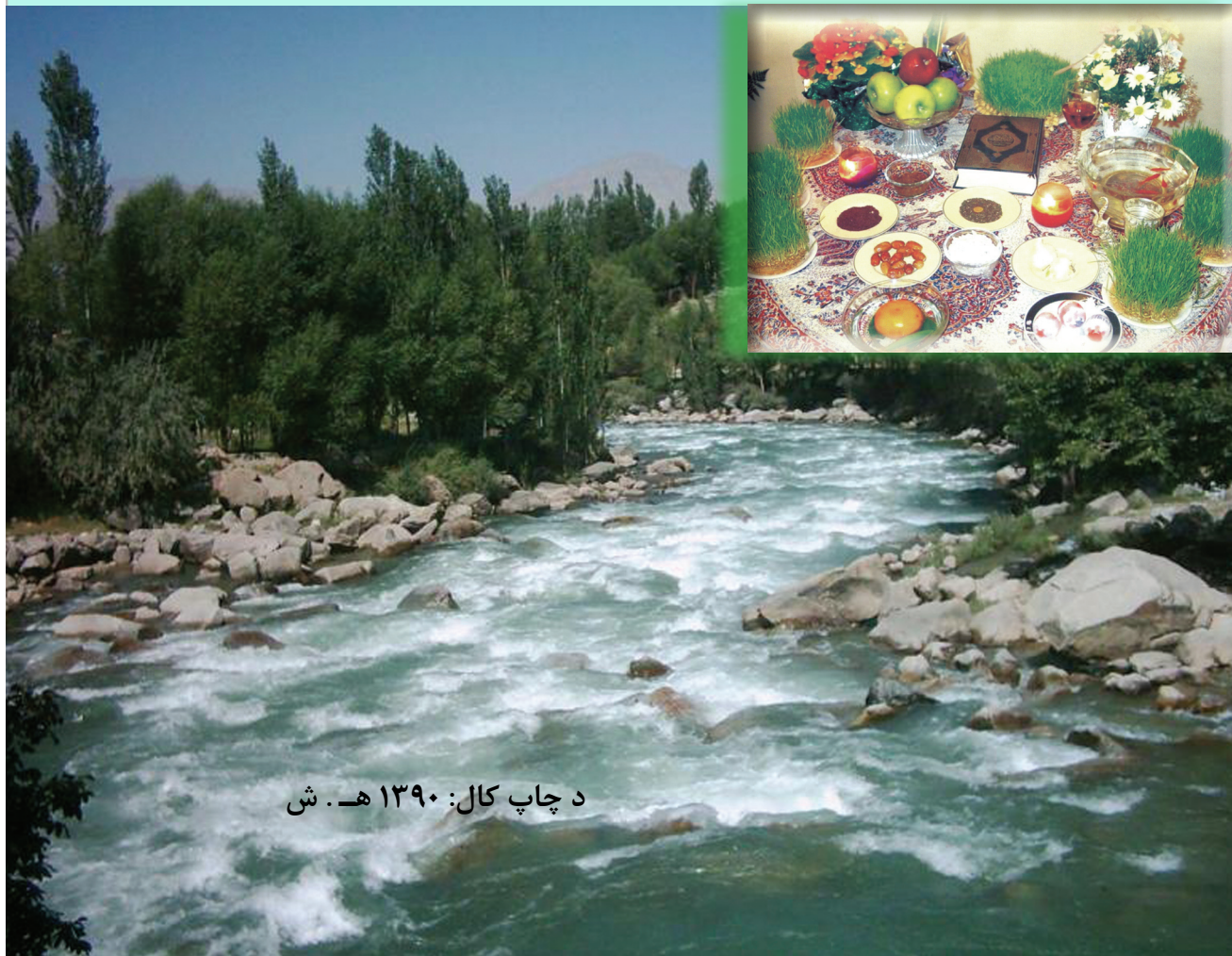

د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو
د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

فرهنگ

دولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش

درسي کتابونه د پوهنې په وزارت پورې اړه لري پلورل او پېرودل يې په کلکه منع ده. له سر غړوونکو سره
قانوني چلن کيږي.

د دولسم ټولگی فرهنگ

د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو
د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

فرهنگ

دولسم ټولگی

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش.

الف

ليکوالان

- عبدالحميد عاطف
- برهان الدين نامق

علمي او مسلکي ايډيټ

- دکتور خوش نظر پامير زاد
- عبدالرؤوف حکيمي

ژباړونکی: غلام سرور گلاب زی، صافی

د ژبې ايډيټ

- پوهنمل بريالی باجوړی

دیني، سياسي او کلتوري کمیټه

- ډاکټر عطاء الله واحديار د پوهنې وزارت ستر سلاکار او د نشراتو رئیس.
- دکتور عبدالصبور فخری
- دکتور عنایت الله خليل هدف
- حبيب الله راحل د تعليمي نصاب د پراختيا په رياست کې د پوهنې وزارت سلاکار.

د څارنې کمیټه

- دکتور اسدالله محقق د تعليمي نصاب د پراختيا، د ښوونکو د روزنې او د ساينس مرکز معين.
- دکتور شېر علي ظريفي د تعليمي نصاب د پراختيا د پروژې مسؤل.
- د سرمؤلف مرستيال عبدالظاهر گلستاني د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي کتابونو د تاليف لوی رئیس.

طرح او ډيزاين

عنایت الله غفاري

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی
کور د سولې، کور د تورې
دا وطن د ټولو کور دی
د پښتون او هزاره وو
ورسره عرب، گوجر دي
براهوي دي، قزلباش دي
دا هیواد به تل ځلېږي
په سینه کې د آسیا، به
نوم د حق مو دی رهبر

دا عزت د هر افغان دی
هر بچی یې قهرمان دی
د بلوڅو، د ازبکو
د ترکمنو، د تاجکو
پامیریان، نورستانیان
هم ایماق، هم پشه بیان
لکه لمر پر شنه آسمان
لکه زړه وي جاویدان
وايو "الله اکبر" وایو "الله اکبر"

بسم الله الرحمن الرحيم

د پوهنې د وزیر پېغام ګرانو ښوونکو او زده کوونکو!

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختیا او پرمختګ بنسټ جوړوي. تعلیمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکی دی چې د معاصر علمي پرمختګ او ټولني د اړتیاوو له مخې رامنځته کېږي. څرګنده ده چې علمي پرمختګ او ټولنیزې اړتیاوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعلیمي نصاب هم علمي او رغنده انکشاف ومومي. البته نه ښایي چې تعلیمي نصاب د سیاسي بدلونونو او د اشخاصو د نظریو او هیلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو تدوین او ترتیب شوی دی. علمي ګټورې موضوعګانې پکې زیاتې شوې دي. د زده کړې په بهیر کې د زده کوونکو فعال ساتل د تدریسي پلان برخه ګرځېدلې ده.

هیله من یم دا کتاب له لارښوونو او تعلیمي پلان سره سم د فعالې زده کړې د میتودونو د کارولو له لارې تدریس شي او د زده کوونکو میندې او پلرونه هم د خپلو لونیو او زمانو په باکیفیته ښوونه او روزنه کې پرله پسې ګډه مرسته وکړي چې د پوهنې د نظام هیلې ترسره شي او زده کوونکو او هېواد ته ښې بریاوې ور په برخه کړي.

زه باور لرم چې زموږ ګران ښوونکي د تعلیمي نصاب په رغنده پلي کولو کې خپل مسؤولیتونه په رښتوني توګه سرته رسوي.

د پوهنې وزارت تل زیار کاري چې د پوهنې تعلیمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دین له بنسټونو، د وطن دوستۍ د پاک حس په ساتلو او علمي معیارونو سره سم د ټولني د څرګندو اړتیاوو له مخې پراختیا ومومي.

په دې برخه کې د هېواد له ټولو علمي شخصیتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده کوونکو له میندو او پلرونو څخه هیله لرم چې د خپلو نظریو او رغنده وړاندیزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لا ښه تألیف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب په تدوین او ترتیب کې یې مرسته کړې، له ملي او نړیوالو درنو مؤسسو، او نورو ملګرو هېوادونو څخه چې د نوي تعلیمي نصاب په چمتو کولو او تدوین او د درسي کتابونو په چاپ او وېش کې یې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفیق

فاروق وردګ

د افغانستان د اسلامي جمهوریت د پوهنې وزیر

فهرست

مخ	عنوان	لوست
سريزه	لومړی څپرکی	
۱		
۱	لمانځني او د عبادتونو دودونه	
۵	لومړی او دویم لوستونه نوی کال او د بزگر مېله	
۱۱	مېلې	درېم لوست
۱۵	د ماشومانو زېږېدنې او د هلکانو د سنت کولو جشن	څلورم لوست
۱۹	د واده دودونه	پنځم لوست
۲۷	د خپلواکۍ جشن او د نورو ملي جشنونو لمانځنې	شپږم لوست
۲۹	عُرس او زیارتونه	اووم لوست
۳۳	د روژې مبارکه میاشت او د اخترونو لمانځنه	اتم لوست
۳۷	د عاشورا او برات دودونه	نهم لوست
۳۹	د خلکو فالونه	لسم لوست
۴۳	د ویر(ماتم) او نذر دودونه	یوولسم لوست
	دویم څپرکی سندرې او مطایبې	
۴۷	سندرې	دولسم لوست
۵۱	ټوکې، او لطیفې	دیارلسم لوست
۵۳	طنز	څوارلسم لوست
۵۵	کنایه او اصطلاح	پنځلسم لوست

لوست

عنوان

مخ

دریم څپرکی

خواره

۶۱	زمور په هېواد کې د خوړو ډولونه.....	شپاړسم لوست
۶۵	د ځانگړو مناسبتونو خواره.....	اوولسم لوست
۶۹	سمنک.....	اتلسم لوست
۷۱	د هفت سین سفره (دستر خوان).....	نولسم لوست

څلورم څپرکی

سیمه ییز اقتصاد

۷۵	د ځمکې ډولونه او د شولو د کرلو طریقه.....	شلم لوست
۸۱	بڼوالي، د مېوو تولید او ځنگلونه.....	یوویښتم لوست
۸۵	زمور په هېواد کې د کروندو د اوبه کولو سیستم.....	دوه ویښتم لوست

پنځم څپرکی

مهم تاریخي، هنري او ادبي شخصیتونه

۹۳	ملکه گوهر شادبیگم او بایسنغر میرزا.....	درویشتم لوست
۹۷	خوشحال خان خټک.....	څلرویشتم لوست
۱۰۱	مولانا جلال الدین محمد بلخي.....	پنځه ویښتم لوست
۱۰۵	علامه سید جمال الدین افغاني.....	شپږویښتم لوست

شپږم څپرکی

معاصر ملي او هنري شخصیتونه

۱۰۹	غازي امان الله خان او محمود طرزي.....	اوو ویښتم لوست
۱۱۳	پروفیسور غلام محمد میمنه گي.....	اته ویښتم لوست
۱۱۸	اخځلیکونه.....	

سريزه

گرانو زده کوونکو!

تاسې په لسم او یولسمو ټولگيو کې د فرهنگ په اړه گټور موضوعات ولوستل او پوه شوی چې: د یوه قوم، ټولنې او یا د یوه ملت فرهنگ د هغې د مادې او معنوي شتون ټولگه ده. ددې فرهنگ ټولگه د دغې قوم له ملي هويت له پدیدو څخه ده او ددې فرهنگ عمده توکي له مادې پلوه د معمارۍ ډولونه، کاشي کاري، انځورگري، ښکلې لیکنې (خطاطي)، حکاکي، خاتم کاري، هیکل تورنه، گنډنې، گلدوزي، زرگري، د اوبدلو ډولونه او ددې ډول هنرونو او ظرفه صنایعو نور ډېر ډولونه دي.

له معنوي پلوه د خلکو انګېرنې اُسټورې، کیسې، فالونه، روایتونه، متلونه، سندرې، ټوکې او طنزونه، رزمي شعرونه او داسې نور، چې د ټولو خلکو د خیالونو، هیلو، تعقل، نوښتونو او ادراکونو د ټولنیزو پوهو لاسته راوړنه او پایله ده، چې د خلکو د ښکلا پېژندنې، عاداتو او وړتیاوو، معیارونو ښودونکي دي، چې د مادې او معنوي پانگو د میراث په ډول له پخوانیو څخه اوسنیو ته را لېږدول شوي دي. فولکلور چې د فرهنگ عمده برخه جوړوي، انګلیسي کلمه ده او ژرمانیکه رېښه لري. د دوو برخو (فولک) د خلکو او (لور) د حکمت، عقل او پوهې په معنا دي، چې د ټولو خلکو پوهه او عقل تر مطالعې لاندې نیسي.

زموږ فرهنگ (فولکلور) د بېلا بېلو ابعادو لرونکی دی، د فولکلور یو له دې ابعادو څخه د خلکو سنن او لرغوني دودونه دي، لکه څنگه چې دي، هماغسې دې راغونډ، ثبت او وساتل شي لکه: اُسټورې، کیسې، متلونه، رزمي او حماسي شعرونه، سندرې او سرودونه، لنډۍ، ټوکې ټکالې (مطایبې)، پوهې، روایتونه او داسې نور ډولونه یې دي.

د فولکلور بله برخه دودونه او رواجونه دي لکه: نوي کال، واده، ویر، جشنونه، عاشورا، برات، عُرس د خوړو د پخولو لارې چارې او د مېلمه پالنې دودونه او مراسم، د جامو ډولونه، سیالی او ددې په شان سلگونو نور ډولونه او نښې چې د تېرو شوو زمانو په اوږدو کې یې د ټولنیزو غوښتنو له مخې بدلونونه

ليدلي دي او تر موره رارسېدلي دي.

اوس چې زموږ د خلکو فرهنگ د هغو سمعي، بصري او ټولنيزو اطلاعاتي وسايلو د آسانتياوو په منځ ته راتلو سره د پرديو فرهنگونو تر اغېزې لاندې راغلی دی خو؛ په يقين سره د مشرانو، روحانيونو، د مدرسو او پوهنتونونو استاذانو او د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت دې ستونزې ته پام دی چې په گټورو اقداماتوسره زموږ د اصیل افغاني او اسلامي فرهنگ ساتنه کوي.

زموږ د فرهنگ دريمه خوا زموږ د ټولني د هنرونو او مستظرفه صنايعو څخه عبارت ده، چې د ختيځ او اسلامي اصیل او ظريف هنر د معمارۍ نمونې، لاسي صنايع او هنرونه لکه: مسگري، زرگري، د لرگي مستظرفه صنايع، حکاکي، حجاري، کاشي کاري، خاتم کاري، انځورگري، خطاطي او ښکلې ليکنې، د (مالوچوله تاره، د کنيکي او د غنمو له دروزو) څخه اوږد، غالی اوږد، د لرگينو کورونو جوړول، څپري کورونه، خيمه او کپړدۍ، گلدوزي، پوستين او د چپني گنډل او په سلگونو داسې نورو ډولونو څخه عبارت دی.

دغه ارزښتناکه فرهنگي ميراثونه چې هنري، صنعتي او اقتصادي ارزښت لري د هېواد په هره برخه کې د هغو د اصالت په ساتلو سره يې تکامل، ودې او پر مختگ ته عموميت ورکړو.

زموږ د فرهنگ څلورمه خوا د هغې پراخې فرهنگي حوزې له علمي، فرهنگي، تاريخي، سياسي شخصيتونو، شاعرانو، مؤرخينو څخه عبارت ده چې زموږ هېواد هم پکې شامل دی، نوموړي شخصيتونه هم زموږ د هېواد او هم ددې لوی فرهنگي حوزې د گډو هېوادونو گډ وياړونه دي.

گرانو زده کوونکو دغه ټول مطالب او فرهنگي پديدې چې مو يادې کړې ستاسې ددرسي کتابونو په متنونو کې مو لوستلي او ستاسې په لاسونو کې دي. د ثانوي دورې په ټولگيو کې د فرهنگ مضمون په لوستلو سره تاسوته د خلکو بېلا بېل او بډای فرهنگ د پيژندلو له پاره يوه کړکۍ خلاصه شوه، اوس ستاسو په همت او شهادت پورې اړه لري چې د خپلو خلکو د فرهنگ په راټولولو کې کوشښ او هلې ځلې وکړئ او بيا هغه ټولې لاس ته راوړنې د لېسې اړوند آرشيْف ته وسپارئ او ساتنه يې وکړئ، ترڅو چې ستاسې دغه پر ځای حرکت زموږ د خلکو د سرتاسري ملي يووالي په ټينگښت کې لا هم ډېر گټور او اغيزمن وي او همدارنگه د خپل اصیل فرهنگ په ساتنه کې مو په زړه پورې برخه اخيستي وي.

د کتاب ټولې موخې او هدفونه

- ۱- دا کتاب کولی شي چې په ټولیزه توګه د خلکو ترمنځ د ملي یووالي په ټینګښت کې لازيات رول ولوبوي.
 - ۲- د خلکو بېلابېلو فرهنگونو ته به په زده کوونکو کې د درناوی روحیه پیاوړې شي او زده کوونکي به زموږ د هېواد د ګوټ ګوټ فرهنگ سره به بلد شي.
 - ۳- د زده کوونکو پوهه به په دې برخه کې وده او پراختیا ومومي او پوه به شي چې: زموږ د خلکو فرهنگ زموږ د هېواد هويت د نړۍ په کچه معرفي کوي.
 - ۴- د زده کوونکو وړتیاوې به په دې اساس پراختیا و مومي چې زموږ د فرهنگ محوري او مرکزي ارزښتونه به موږ د یوه افغان په توګه معرفي کړي.
- زده کوونکي دې داسې وړتیا پیدا کړي چې د خپلې سیمې له ځانګړي فرهنگ سریره زموږ د هېواد د نورو سیمو فرهنگونو سره مینه ولري، زده یې کړي او پوه شي چې هغه هم ددوی ملي پانګې دي او په هغې باندې د افغانستان د ټولو خلکو د فرهنگ په توګه وویاړي.
- ددې کتاب لوستل له دې مخې ارزښت لري چې:
- د فرهنگ مضمون ته د هېواد په تعلیمي نصاب کې نوی ځای ورکړ شوی دی او تاسې به په یقیني توګه د خپلو خلکو او ټولنې د فرهنگي ځانګړتیاوو، څرنگوالي او ارزښت څخه خبر شئ.
- لکه څرنگه چې فرهنگ زموږ د ټولنې د ملي هويت وریژندونکی او د یوه ګل میراث په توګه، ټولو خلکو پورې اړه لري.
- تاسې زموږ د خلکو او هېواد د بډای او غني فرهنگ سره له مخکې بلدتیا لرئ او ددې کتاب په لوستلو سره به د هېواد د بېلابېلو سیمو او ولایتونو د خلکو له فرهنگ او دودونو سره به بلد شئ او له دې سره به د ټولو خلکو د ګل فرهنگ په توګه ډېره مینه پیدا کړئ او د هغې په بیا ژوندی کولو، ساتنه، وده او پراختیا کې به زیار او کوشښ وکړئ.
- خپل فرهنگي اصالت به وساتئ او د بهرنیو هېوادونو فرهنگونو ته به درناوی ولرئ.
- زده کوونکي به ددې کتاب په لوستلو، د ښوونکي په مرسته او مشارکت ددې د محتواوو (منځپانګو) او موضوعاتو سره د سؤال او ځواب په لارو چارو بلد شي او ددې درسونو په یادولو او زده کولو کې به ډېرې تجربې تر لاسه کړي.

د لومړي څپرکي موخې

په دې څپرکي کې زده کوونکي د پسرلي په ارزښت، د کال په نوي کېدو او د طبیعت د بیا ژوندي کېدلو سره آشنا کېږي او هم پوهېږي چې زموږ د هېواد خلک د هېواد په مرکز او ولایتونو کې د نوي کال مراسم په کوم ډول ترسره کوي.

زده کوونکي به د انسان د بدني او روحي قواوو په تازه کولو کې د مېلو په ارزښت او اړتیاوو پوه شي او د واده د مراسمو سره چې د اسلامي سنتونو اوزموږ د خلکو ډېر لرغوني دودونه دي بلد شي او د واده په ارزښت او اړتیا باندې به چې له هر څه نه د مخه د ټولنې او کورنۍ نظم ټینګوي آشنا کېږي. ولې د هېواد له خپلواکۍ څخه لمانځنه کوو؟ د هغې په ارزښت به ځانونه پوه کړي. او د جشنونو د لمانځلو په اړتیاوو به پوه شي.

د پخوانیو مشرانو، پوهانو او مشایخو د تلین (عرسونو) مراسمو پرځای کول او د هغوی علمي او روحاني مقام ته په درنه سترګه کتل.

د دیني مراسمو پرځای کول، د روژې په میاشت کې چې له کومو ځانګړو سنتونو څخه پیروي کېږي، د کوچني اختر او لوی اختر مراسم او د عاشورا او برات د لمانځلو لاملونه به وپېژني.

زده کوونکي پوهېږي، چې فال نیول د خلکو انګېرنې دي، د ویر او ماتم دودونه زموږ د خلکو د ژوند یوه برخه ده که څه هم دا عقیدې کومه دیني او شرعي سرچینه نه لري.

(۱) تصویر لاله زار

لومړی څپرکی د لمانځنې دودونه

لومړی او دویم لوستونه

نوی کال او د بزگر مېله

- نوی کال د خلکو په ژوند کې کوم بدلونونه راورې؟

نوی کال او د بزگر مېله زموږ د پخوانیو پراخو او عامو دودونو، زموږ د نیکونو د غوره سنتونو د ښکارندوی او د طبیعت د بیا را ژوندي کېدلو بېلگه، او د طبیعت ښکلاوو، غوړېدنې، نوي ژوند او د طبیعت سره دانسان اړیکه ده.

د نوي کال پیل د تورتمونو سره دریا د مقابلې پر لور نښه، د زړونو د یو کېدلو او د یو موټی کېدلو پیغام راورونکی، د خوځښت جشن چې د انسان په روح او روان باندې ژوره اغیزه لري، دی. د نوي کال جشن که څه هم دیني منشأ نه لري؛ خو دا هغه لرغونی دود دی، چې د خلکو د طبیعي ژوند د چاپیریال د شرایطو د ټولګې څخه را زېږېدلې او د لرغونې آریانا په پراخې فرهنگي جغرافیایي سیمه کې پرته له دې چې په کوم ځانګړي قوم یا قبیلې پورې اړه ولري او زموږ د تمدني پراخې حوزې د خلکو د ګډو میراثونو وړانګې دي چې بېلا بېل فرهنگونه یې په خپله غېږه کې روزلي دي. نوی کال د کورنۍ او ټولنې ژوند د هلوځلو، خوځښت، جوړونې، یو موټی کېدلو، لارو چارو زېږی راورې.

(۲) تصویر د نبالګیو کېنول

په نوي کال کې هر څوک چې هر ځای کې وي هڅه کوي د کال په لومړۍ ورځ د خپلې کورنۍ سره یو ځای شي، چې د کال د بدلېدلو په مهال د خپلې کورنۍ د غړو په منځ کې د نوي کال دسترخوان په ځواکې ناست وي. او هغه یو لرغونی دود ګڼي، د طبیعت په څېره کې د ژوند د نوي کېدلو نېک فال نیسي او د نوي کال په راتلو

خوشحالی کوي چې خپل روح او روان له هغه طبیعت سره چې الله (ج) پیدا کړي دي برابر کړي. انسان د ژمي په تېرېدلو او د پسرلي په راتلو سره د زړه او فکر څخه ناوړه او زاړه خیالونه لری کوي او د کورونو د سامان په ټکو هلو او پاکولو سره د طبیعت سره مل کېږي، چې دغه تړون زمور په سیمه کې په شعر او ادبیاتو کې پراخه انعکاس لري؛ لکه زمور د هېواد نامتو شاعر ښکارندوی غوري پخپله بولله چې داسې ویلي دي:

پسرلی

د پسرلي ښکلونکي بیا کړه سینگارونه
ځمکه شنه لابونه شنه لمنې شني شوې
د نیسان مشاطې لاس د مچېدو دی
د غټولو جنډې خاندي وریډي ته
لکه ناوې چې سور ټیک په تندي وکا
مرغلرې چې اوږو، وخنولیه
سپینې اوږې وبلېده کاندې بهېږي
هریلو د گلو وړم دی لونی
د مسیح په پو به مرو ژوندون بیاموند

بیایې ولونل په غرونو کې لالونه
طیلسان زمر دي واغوسته غرونه
مرغلرو باندې وښکلل بڼونه
زرغونو بڼو کې ناڅي څلمي جونه
هسی وگاپل غټولو سره پسونه
په څلایې شوه رانه خپاره دښتونه
لکه اوښې د مین په گریوانونه
ته واراغله له ختنه کار وانونه
پسرلی مگر مسیح سو په پوکړنه

له مرو خاورو یې آغلی گل راویوست
وچ بېدیا او غریبې کړله جنتونه

زمور په هېواد کې د نوي کال جشنونه الف- په کابل کې

د نوي کال د راتلو یوه لویه نښه په کابل کې د مهاجرو مرغانو د آوازونو اورېدل دي، چې له تودو

(۳) تصویر دنوي کال دسترخوان

سیمو څخه بېرته راگرځي، په منظمو کتارونو کې د کابل د فضا څخه تېرېږي، په خپلو زړه راښکونکو او ښکلو آوازونو سره د پسرلي د راتلو زېری راوړي. په کابل کې له پخوا څخه دا

دود و چې خلک به دکال په لومړيو کې د علی آباد د غره لمن، خواجه صفا، د بابر شاه بن، پغمان، گل غونډی، استالف او نورو سیل ځایونو ته تلل، د نیالگیو په کېنولو، لوبې او سالم سیلونه، د څارویو او مرغانو نندارې، د بزگر مېله او د خوشحالو نور ډولونه به یې لمانځل.

د وري (حمل) د میاشتې په لومړۍ شپه به خلکو په اوو ډولو خوراکونو باندې خپل دسترخوانونه بنایسته کول، چې هغه به یې د (هفت سینو) دسترخوان په نوم یا ډول. شتمنو خلکو به د نوي کال دسترخوانونه د پالکو په سبو، سپین چلو، سپین بانگي (چرگ)، کبان، جلبی، غوښو (د غوايي او پسه)، سمبوسو، ورجینه (کوماچ) او غورې ډوډۍ (پراټو)، سنځلو، مینو، هورې، مستو او په داسې نورو خوړو سره به یې بنایسته کوله چې دا دودونه تر اوسه هم دوام لري.

ب: نوي کال په مزار شريف کې

د نوي کال پر تمین مراسم په مزار شريف کې د مبارکې جنډې په پورته کولو او (گل سرخ) په دودیزه میله کې لمانځل کېږي. په لسگونو زره خلک زموږ د هېواد له هرې سیمې او له گاونډيو هېوادونو څخه مزار شريف ته ځي، او د دې مېلو او مراسمو ننداره کوي.

په دې مراسمو کې ډول ډول نندارې او لوبې تر سره کېږي، خلک د ډول ډول خوړو او میوو او د

(۴) تصویر

نوو رنگارنگو جامو په اغوستلو سره د ښکلي طبیعت په غیر کې د غاښ ډکولو او له شنو وښو څخه په ډکو او پراخو دښتو، چمنونو، ځنگلونو او بڼو کې گرځي، مېلې او سیلونه کوي. خپل خواړه په شریکو دسترخوانونو کې د طبیعت په غیر او آزاده هوا کې خوري او د نېکمرغۍ او سوکالی په هیلو سره یو بل ته د نوي کال مبارکي وايي.

ج: د نوي کال جشن په هرات کې

(۵) تصویر

د هرات خلک د نوي کال ورځې د تخت صفر په ارغوان زار، د گازرگاه د غره په لمن، د خیابان په محله، د قرنفل چینې په غاړه، باغ زنانه (بنځینه بڼ)، د مصلا منارو په خوا، د حضرت مولینا جامي د آرامگاه په انگر کې، د میفروش ناحیه، د شش

نور محله، د شهزاده يعقوب محله، د پل مالان محله او پل پښتون محله کې د خوشحالو څخه په ډکه او ښکلې فضا کې د نوي کال استقبال کوي او يو بل ته مبارکي وايي. د شهزاده قاسم او د شهزاده عبدالله د باغچو انگرې د ښځو د سيل لپاره ځانگړې شوي دي. ښځې د پخلي لوازمو سره هغې ښکلي او تازه باغستان ته ځي او په ديگچه پزاني او نورو خوشحالو سره د نوي کال جشن نمانځي.

د هرات دخلکو دا دود دی چې د وري (حمل) په لومړۍ شپه سپين چرگ د پلو او سبو سره پخوي او د نوي کال دستر خوان په اوو ميوو سره سينگار وي. بزگران د يوې (قلبې) کولو او د نيالگيو کېنولو دودونه د نغاري او شپېلۍ په غږولو سره پيل کوي. د نوي کال د دودونو څخه يو بل دود نوو کوژده شوو ته د دستمال (خوانچه) استول دي. دستمال په رنگارنگ گلونو سينگاروي، ښکلې جامې او قيمتي شالونه په هغې کې نغاري او د ځانگړو سندرو سره يې د واده کورته ورلېږي.

(۶) تصوير

شتمن خلک د گاهو کوچني ښکلي بکسونه، زري بالښتونه، په اطلسو پوښل شوي قندونه، ډول ډول حلواگانو او نبات سره سينگار شوي دستمال د خوږ غږو سندرغاړو سره د نجلۍ کورته لېږي او داسې ترانې وايي:

توشاخ پرگلی من برگ زردم
تو شور خنده ای من آه سردم
تو خورشیدی منم سیاره تو
مرا بگذار که تا دورت بگردم
یا دا سندرہ

سورشال يې په سرکړ په مکيز باندې روانه شوه دا د ډېره نازه لکه زرکه خرامانه شوه

نوی کال د هلمند او کندهار په ولایتونو کې

په هلمند او کندهار کې د نوي کال د ورځو دودونه او رواجونه لمانځل ډېر په زړه پورې او دلیدلو وړ دي. په عمومي ډول د پسرلي په پيل سره بزگران د طبيعت له تازه پاکې هوا گټې اخيستلو سره د نيالگيو په کېنولو او کرکيله باندې لاس پورې کوي.

خلک نوې او پاکې جامې اغوندي او پسرلی بدرگه کوي. د کال په لومړيو ورځو کې د هيرمند په ناوه کې ماشومان، ځوانان، ښځې اوسرې د خليج په سيمه کې

را ټولپېرې، د نوي کال په وياړ خوشحالي کوي.

د کندهار با ذوقه او خوش مشرېه خلک هم هيرمند ته ځي او د خلیج په تفریح ځای کې مېلې کوي. بنځې خپل بېل محفلونه جوړوي او دسندرو په ویلو سره خپلو غونډو ته ځانگړې رنگ او ځلا وربښي. په عمومي توگه د پسرلي په موسم کې دځوانانو تفریح او خوشحالی لکه د نښو ویشتل، سانگه وهل، حلقې اخیستل او ملی اتن دی.

په نوي کال کې د ښکلو او رنگا رنگ جامو اغوستل، دسترگو تورول، په نکریزو د سر او پرېرې رنگول خپل ځانگړي خوندونه لري.

نوی کال په هزاره جاتو او غزني کې

د هزاره جاتو او غزني خلکو ته نوی کال او د بزگر مېله یو لرغونی او تاریخي جشن دی.

د هزاره وو کورنۍ د نوي کال په شپه خپل دسترخوان په ډول ډول خواړو باندې ښایسته کوي.

د نوي کال د حلوا او سمنک د پخولو مراسم په ځانگړو تشریفاتو سره تر سره کېږي.

بنځې او نجونې ځانگړي سیمه ییز اتن چې د پشپو pishpaw یا د ارغشتک په نوم یادېږي په شریکه سره کوي او د سر او غاړې

(۷) تصویر

په موزونو حرکتونو سره د «پشپو» د کلمې په زمزمه او تکرار ورغوی ټکوي او گډېږي.

ښوالان او کروندگر د بوټو او نیالگیو کېنول، کرکیله، د وبالو، کاریزونو، نهرونو، چینو او لختو پاکول په حشر سره سرته رسوي.

د نوي کال دودونه په بدخشان کې

د بدخشان په ولایت کې دنوي کال د جشن دلمانځلو دودونه او د بزگر مېله د فیض آباد ښار د «سنگ مهر» په دښته کې د وزلوپې په دودیزې سیالی سره پیل کېږي. او دا په زړه پورې سیالی اوه ورځې دوام مومي.

(۸) تصویر

د نوي کال دودونه په تخار کې

د نوي کال له راتلو څخه مخکې د خلکو لويې ډلې له رستاق، چاه آب، ینگې قلعه او له نورو ځايونو څخه په ډېره مينه سره د چاه آب د ښار په سويلي برخه کې په لويه دښته چې د «سربازي خيلان» په نوم يادېږي راغونډېږي او د وزلويي او غېږ نېونې په زړه پورې سياليو پيل کوي. د «حضرت امام صاحب» په روضه کې د گل سرخ مېله او جهنډې پورته کولو مراسم ترسره کېږي. په سماوارونو (چای خانو) کې ټوکيان، مقلدان، نقالان او سندرغاړي په خپلو مجلسونو جوړولو، گپ شپ او په خندوونکو خبرو سره نندار چيان را توندوي او په خوړو او دوه مخو عبارتونو، په خونوړو او نيشدارو ټوکو سره ټول خندوي.

په ټولگي کې فعاليت

له زده کوونکو څخه دې يوکس د ټولگي مخې ته راشي او دخپلې سيمې د نوي کال دودونو د څرنگوالي په هکله دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟

- د نوي کال په پيل کې دکورونو د سامان ټکو هل اوپاکول د اسلامي ارزښتونوله پلوه کومې گټې لري؟
- په پسرلي کې دنوي کال په پيل سره دنيالگيو کېنول د اسلام د سپېڅلي دين د لارښوونو له پلوه څومره ارزښت لري؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د هغو دودونو په اړه چې د دوی په سيمو کې دنوي کال په پيل سره ترسره کېږي د کورنيو له مشرانو څخه پوښتنې وکړي، ودې ليکي او په راتلونکي ساعت کې دې ټولگي ته راوړي.

مېلې

مېله څه ته وايي؟

مېله او تفریح د انسان د ستوماتیا دلرې کولو، د روحي او بدني ځواک د تازه کولو، د خوښۍ او خوشحالی د رامنځ ته کولو لپاره ډېره اړینه ده.

(۹) تصویر په بامیان کې مېله

انسان له ورځنیو او اوونیزو کارونو څخه ستومانه کېږي او د اونۍ په وروستیو ورځو کې غواړي چې دمه او تفریح وکړي.

د خلکو هره ډله پخپلو منځو کې راټولېږي، د سیندونو غاړو، شنو درو، باغونو، ښکلو دښتو، د غرونو لمنو او ځنگلونو ته ځي، سیلونه او مېلې کوي.

د مېلې ډېر خوندور موسم پسرلی دی، چې ټول طبیعت

پکې نوی روح پیدا کوي او خپله ښکلې او تازه غېږه د انسانانو د هرکلي له پاره خلاصوي.

زموږ د هېواد د خلکو مشهورې مېلې عبارت دي له:

د بزگر مېله، د گل سرخ مېله، د ارغوان مېله، په ننگرهار کې د نارنج گل مېله، د کاشکینک د گل مېله، د سنځلې گل مېله، د بهي د گل مېله، د غاټول د گل مېله، مېله جبهه، د باغ لطیف مېله او داسې نورې.

(۱۰) تصویر پغمان

د کابل ښار او دهغې شاوخوا د مېلو ځایونه پغمان، گل غونډۍ، د بابر بڼ، د چهلستون د مانی بڼ، د شهر آرا ښځینه بڼ، د جهان آرا باغ او داسې نور.

په پخوانیو وختونو کې په کابل کې مشهورې مېلې وې، چې د باغ لطیف مېله، مېله جبهه، د شاطرانو مېله، د دویمانو مېله او داسې نورې چې په لاندې

ډول د هغو مېلو دودونه گورو:

الف: په کابل کې د شاطرانو مېله

(۱۱) تصویر

په کابل کې به شاطران د مېلې لپاره په چارباغ عمومي کې راغونډېدل، لویه کړۍ به یې جوړوله، اتن به یې کاوه، د پخوانیو عیارانو لکه: عمر امیه، د اغولې او بادالله^(۱) سمرقندی یې یادول او لاندې تصنیف به یې په اوچت آواز سره وایه:

علي حیدر، مدد قمبر علي داماد پیغمبر

د شاطرانو مشرتوب به در (بابای برق) په غاړه وه. څه وخت چې به مېله پیل کېدله د ده افغانانو، اندرابي، چنداول، کوچۍ بارانه، کوچه علي رضاخان، سه دکان چنداول، باغوان کوچه، باغ نواب، باغ علي مردان خان، مرادخاني، باغ علم گنج، درخت شینګ، کوچۍ خرابات، بابای خودی، چارچته او د ربکا خانې خلکو به په گډه سره په دې مېله کې گډون او ننداره یې کوله.

د هرات ښار د شاطرانو مېله

په پخوا وختونو کې د هرات په ښار کې شاطرانو په دوو ځایونو کې مېلې کولې:

د میر صالح زیارت باغچه او د حوض هوشمندخان باغچه، د شاطرانو مېلې به د هرات په ښار کې په دوه موسمونو په پسرلي او مني کې کېدلې. د پلو دیگونه، حلوا، شوله، غلور (دلده) د «آش پیر» په نامه پخېدله.

سوداګرو او شتمنو خلکو به هم د دې مېلو په جوړیدلو کې برخه اخیسته او همدارنگه قلندرانو، درویشانو، ملنگانو، کاکه گانو (عیارانو)، پهلوانانو، سندرغاړو، مقلدانو، مطربانو، توکیانو (دلکانو)، د ښار او دکلیو ټولو خلکو به په دې مېله کې گډون کاوه او په وریا توګه به یې د مېلې، سیل او خواړو څخه گټه اخیستله. د مېلې په میدان کې به برنجي (برونز) سماوارونه جوشیدل، چای څښل، میوو خوړل، ټوپ وهل، منلې وهل به له سهاره تر ماښامه پورې دوام درلود.

د باغ لطیف مېله

دې باغ دکابل دبالاحصار درگ په لمنه کې موقعیت درلود، په دې بڼ کې به هر کال په پسرلي او دویي کې مېلې جوړېدلې، باغ لطیف یو لوی بڼ و چې د دې په هر گوټ کې به درنگارنگ او خوشبویه گلونو، زینتي ونو لکه یاسمن، نسترن، شبو گلانو او داسې نورو بوټو به ددې بڼ په باغچو کې چې وهلې. د خوږو آواز لرونکو مرغانو لکه هزار داستان بلبل، (چرنګي، یکه خوان) مرزانو، زرکانو، سایره، قمری

۱- ښایي عباد الله وي.

او گلسر به پکې ښکلې او زړه راښکونکې آوازونه کول او سندرې به یې ویلې.
سماوار چیانو او کبیانو به خلکو ته چای او کباب ورکول، طوآفان به د بڼ په هر گوټ کې
گرځېدل او آوازونه به یې کول: «پول داره کباب، بی پوله دود کباب»
ژباړه: «پسه دارو ته کباب، بی پیسو ته د کبابو بوی»

دهغه وخت د مشهورو سندر غاړو ډلې لکه: سمندر، استاد قربان علي، خلیفه محمد عمر ربابچي،
خلیفه صابر طبه نواز، خلیفه طالع مند او استاد کامو به دا تصنیف په زړه راښکونکو آوازونو سره وایه
او د باغ لطیف مېلې ته به یې ځانگړې کیفیت او خوند وربانښه.

موسم گل باغ لطیف است به خدا باغ لطیف است
همان شرشره آو همان کش کدن گاو
کرنیل لطیف است جرنیل لطیف است
به خدا باغ لطیف است
همان خواندن صوبی به خدا باغ لطیف است
موسم گل باغ لطیف است
به خدا باغ لطیف است به خدا باغ لطیف است

د جَبِي مېله

دا مېله به د کب د میاشتي په اوږدو کې د نوي کال د لومړۍ ورځې پورې د شهدای صالحین په لمن،
په سیاه سنگ او د بابر شاه په باغ کې جوړېدلې، او د کابل د خلکو له په زړه پورې مېلو څخه وه چې په
دې مېله کې به یې د چوب بازی، پهلواني (غېر نیول)، د نېزې وهلو لوبه او داربازی ښودل کیدل.

د ارغوان مېله

دا مېله به د خواجه صفا د غرونو لمنو په
ارغوان زارو کې کېدلې. په دی مېله کې به سربېره د
نورو لوبو او سرگرمیو څخه، د دوستانو په منځ کې
د شطرنج لوبه او مشاعره هم کیدله.
همدارنگه د کابل ښار خلک به د خواجه سیاران
ارغوان زار او گل غونډۍ ته تلل، مېله به یې کوله
او د هغې ځای د پاکې، او نرمې هوا او اوبو څخه به
یې خوند اخیسته.

(۱۲) تصویر گل غنډۍ

(۱۳) تصویر

د هېواد د ختیځو سیمو د ولایتونو مېلې

په جلال آباد کې د سراج العمارت باغ، د امیر شهید باغ، موی مبارک او د ډولچي بابا مېلې. د نارنج گل مېله، د جلال آباد په سرخ رود کې زموږ د اهل هندو هېوادوالو د وایساک جشن او مېلې.

د لغمان د مهترلام په ښارکې، په قلعه سراج کې د نوي کال مېلې، د پهلوان شهید بابا

مېلې، زور الیشنگ (۲) بانډو دښته، د شیخ صاحب او بي بي هاجرې مېله. د نورستان ولایت کې د کالاش د قوم مېلې، د دولت شاه مېله او داسې نور.

په ټولگي کې فعالیت

خو زده کوونکي دې په خپل وار سره د ټولگي مخی ته راشي او د خپلې سیمې د مېلو په هکله دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟

- ستاسې په سیمه کې د مېلو کولو ښکلي ځایونه شته نومونه یې واخلي؟
- زموږ د هېواد د مېلو د مشهورو ځایونو نومونه د هغې د محل سره لست کړئ؟
- آیا زموږ هېواد د یوگرځندوی او سیل ګری هېواد په توګه بدلون موندلی شي؟ تاسې په دې برخه کې څه وړاندیزونه لرئ؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د خپلو مشرانو څخه د خپلې سیمې، کلي او ښار د خلکو درغونو مېلو په هکله معلومات ترلاسه کړي، پخپلو کتابچو کې دې ولیکي او ټولگي ته دې راوړي.

۲- ښايي په اصل کې (ایل نشين) وي

څلورم لوست

د ماشومانو زېږېدل او دهلکانو سنتولو جشن

د سنتولو جشن څنگه دی؟

ماشومان د کورنۍ د باغ بنکلي گلان او نیالګي دي چې د هغوي زېږون په کورنیو کې د خپلوانو د ډېرې خوشحالی سبب ګرځي. نو په همدې سبب کورنۍ د هغوي د زېږېدلو په وخت کې جشن او خوشحالی کوي، د خپلوانو او ګاونډیانو کورونو ته زېري ورلېږي او خواږه وېشي. د دريو ورځو څخه وروسته د ماشوم په غوږ کې آذان کوي او نوم ورته ږدي.

کورنۍ د نوي زېږېدلي ماشوم په نوم ایښودنه کې ډېر پام کوي، ځکه چې ماشوم د خپل عمر په اوږدو کې د همدې نوم سره ژوند کوي او د انسان نوم په هغه باندې ډېره زیاته روحي اغېزه لري. نو له دې امله کورنۍ د نوم ایښودلو په وخت کې دا لاندې ټکي په پام کې نیسي:

۱- زموږ په اسلامي ټولنه کې د نويو زېږېدل شوو ماشومانو نوم ایښودل په اسلامي لارښوونو او د پیغامبر اکرم (ص) د سنتو په طریقه تر سره کېږي. مسلمانې کورنۍ خپلو ماشومانو ته هغسې نومونه غوره کوي چې د الله تعالی (ج) او د پیغامبر اکرم (ص) د خوښۍ سبب وګرځي.

۲- کوچني ماشومانو ته د پیغامبران، اصحابانو، صالحانو او زموږ د هېواد د نومیالیو شخصیتونو نومونه خوښوي او تل کوښښ کوي چې د ماشوم نوم غوره او ښه وجه تسمیه ولري.

طبعاً ماشوم د خپل ژوند په اوږدو کې هغه وتلي او نومیالی شخصیتونه خپل ځان ته الګو (اعلی مثال) نیسي او تل خپل ځان د هغوی په څیر

(۱۴) تصویر

ویني، سر بېره پردې د نوو زیریدلو نوجونو په نوم ایښودلو کې زیاتره د گلانو نومونه رږدي. لکه: یاسمن، نازبو، بنفشه، شگوفه، گل غونچه، گل غوټی، ارغوان، نسترن، شقایق او داسې نور.

له نوم ایښودلو څخه وروسته د شپږمې شپې مراسم ترسره کېږي. د نوي زیریدلي ماشوم کورنۍ یو څه کسان خپل کورته رابلې. بلل شوي مېلمانه له ځانو سره سوغاتونه راوړي، میلستیا خوري او څي.

ماشوم له څلویښتو ورځو وروسته دخپلوانو له کورونو څخه یوه کورته وړي او دې دود ته (چله گریز یا څلویښتي) وايي چې یو ساده مجلس او میلستیا هم پکې برابرېږي.

د نوي زیریدلي هلک په برخه کې یو ډېر مشهور دود د هغه سنتول دي چې هغه یو میراثي سنت دی او پیغامبر اکرم (ص) پرې لارښوونه کړې دي او ټول پرې پوهېږي. د هغې تر سره کول هم د اسلامي معتقداتو او هم د طبي او روغتیايي غوښتنو له مخې اړین دی، زموږ د هېواد د جنوبي سیمو څخه د یوې سیمې دود چې د افغانستان د نورو سیمو د رواجونو سره په لږ توپیر ورته دي د بېلگې په ډول یې گورو:

د سنتولو دود د (لوگر) یاد خواب شانه کې

په دې ورځ د خوښۍ جشن او مراسم پرځای کول د هرې کورنۍ د همیشني هیلو څخه ده. لومړی نوی ماشوم چې هلک وي د ټوپکو په ډزو سره د کلي خلک خبروي. د هلک د سنتولو په جشن کې خلک د مراسمو د گډون اود ډوډۍ لپاره را بلل کېږي.

ماشوم ته نوي کالي اغوندي، سترگې یې په رنجو سره تورو يیا د سیمې (نایي) چې په سنتولو کې ښه مهارت لري کورته راغواړي او هغه خپله دنده په مهارت سره ترسره کوي او بیا د سنتولو د خوشحالی مراسم په لاندې ډول پیل کېږي:

(۱۵) تصویر

د ماشوم کاکا یا یو بل خپل د سیمه ییز ساز یوه ډله خپل کورته راغواړي. یو کس خپل ځان د زمري په بڼه جوړوي او د هغې ځای څخه د ماشوم تر کوره پورې په داسې حال کې چې د مطربانو ډله ساز او موسیقي غږوي په گډاگډا مخکې ځي او په دې ترڅ کې د زمري د حرکاتو پېښې او تقلید کوي، کوم خلک چې نندارې ته راغلي دي په خنداگانو او د احساساتو او خوشحالیو په څرگندولو د هغوی سره یوځای د لارې په اوږدو کې ملگرتوب او هڅونې یې کوي.

سر بیره پردې زمري کله کله د شرمین د حرکتونو تقلید هم کوي او په هغه رمه چې په نمایشي ډول دیو شمېر تنکیو ځوانانو څخه جوړه شوې ده یرغل کوي او بل کس د شپون په بڼه کې د تیرو په گوزارونو سره (په نمایشي ډول) شرمین له پښو غورځوي، په دې وخت کې یو بل کس په دې ادعا چې گڼې شپون دهغه د شرمین پښه ماته کړې ده غواړي چې دستمال او غوړي ورته راوړل شي ترڅو هغه د خپل شرمین د ماتې شوې پښې تپ وټري او درملنه یې وکړي. د ماشوم خپلوان د دې ادعا په اوږدولو سره یو گلدوزي شوی دستمال او یوه کاسه غوړي ورته راوړي او ننداره همدلته پای ته رسېږي.

وروسته بیا یوه بله لویه د اېرې د حرکاتو په تقلید سره په لاندې ډول تر سره کېږي: د یو څو کورونو مېلونه په نمایشي بڼه جوړوي، گڼی چې په دې کورونو کې کورنی ژوند کوي او اېره هره شپه راځي او یو ماشوم له کورونو څخه تښتوي. د کلي خلک په گډه سره اېره لټوي او په خپل کور کې نیسي، هغه وژني او ماشومان ژغوري.

په دې توگه د زمري د حرکاتو بله ننداره چې غوږي ښکار کوي او گیدر په هغه غولوي. د هغه غوږي ننداره چې د قصاب له لاسه تښتېدلی دی.

دا نندارې او تماشې هره یوه په جلا جلا ډول د غښتلو، چالاکو او تجربه لرونکو کسانو له خوا ښودل کېږي خو د ټولو لوبو او نندارو میر یو کس وي، چې تر ټولو څخه ما هر وي او زیات وخت دا نقشونه په یوازې توگه تر سره کوي چې د زمري نوم لري.

دا نندارې او تمثیلونه ډېر په زړه پورې وي او خلک له پيله تر پایه په مینه سره د هغو سیل او تماشه کوي.

د دې نندارو د پای څخه وروسته لس دانې گلدوزي شوي دستمالونه چې له مخکې څخه په دې موخه تیار شوي وي، یوه اندازه غوړي، د جوارو اوږه او نغدې روپۍ هغه سپري ته چې د زمري رول یې لوبولی دی د انعام په توگه ورته ورکوي او مراسم په خوشحالی سره پای ته رسېږي.

په ټولگي کې فعالیت

- دوه زده کوونکي دې په وارسره د ټولگي مخې ته راشي او د خپلې سیمې د ماشوم د سنتولو (ختنه کولو) د جشن په هکله دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟

- آیا د سنتولو د جشن لمانځنه ښه کار دی؟ که ښه کار وي لاملونه یې وویاست.
- تاسې کله د ماشوم د سنتولو د جشن په خوشحالی کې گډون کړی دی؟ که گډون موکړی وي د هغې څرنگوالی بیان کړئ.

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې له خپلو خپلوانو څخه د ماشوم د زوکړې او سنتولو د خوشحالی په هکله معلومات راغونډ کړي او په خپلو کتابچو کې دې ولیکي.

د واده دودونه

ستاسې په سيمه کې د واده دودونه په کوم ډول تر سره کېږي؟

واده کول د ځوانانو شرعي مکلفيت او طبيعي اړتيا ده، چې په ټوله نړۍ کې په مساعد وخت تر سره کېږي.

زموږ په گران هېواد کې په پخوا وختونو کې چې لکه د نن ورځې په څېر ښوونځي او مدرسې ډېرې نه وې او ډېرو ځوانانو زده کړې ته لاس رسې نه درلوده، نو کورنۍ به د اوولس يا اتلس کلونو څخه وروسته د خپلو اولادونو د واده کولو په فکر کې کېدلې. خونن ورځ چې لوستل او لوړې زده کړې د هر ځوان له لومړيو اړتياوو څخه گڼل کېږي، د غې ټولنيزې پديدې د واده کولو عمر هم پورته بېولې دی، ټول يا زياتره ځوانان تر څو چې د پوهنتون زده کړې يې سرته نه وي رسولې تر هغې د واده کولو سوچ نه کوي.

په هر صورت: په پای کې هغه مساعد، اومناسب وخت رارسېږي او د هلک کورنۍ هوډ کوي، چې خپل زوی ته واده وکړي، دا دودونه له مرکه پيل او څو پړاوونه لري، چې په لاندې ډول سره بيانېږي. د جنۍ خوښول، مرکه، کوژدن، ولور، د نکريزو شپه، د نکاح او واده کول، د ناوې د بېولو څرنگوالی، او تخت جمعي.

۱- د نجلی خوښول

د هلک مور او خور يوه نجلی په پام کې نيسي، هلک ته يې وايي، بيا د نژدې خپلوانو سره مشوره کوي او بيایې د غوښتلو لپاره ورځي.

۲- د نجلی مرکه يا غوښتل

کله چې د هلک کورنۍ يوه نجلی د خپل زوي لپاره خوښه کړي، د هلک مور، خور يا کومه ترور يې په پټه د جنۍ کور ته ورځي، د جنۍ د مور او پلار او د جنۍ نظر معلوموي، که چېرته يې د

هغوی خوښه درک کړه وروسته بیا د هلک مور او پلار له خو سپین ږيرو او ښځو سره د نجلی کورنۍ ته ورځي او لور يې په ښکاره ډول غواړي. د معمول په توگه هغه ويناوې چې د مرکې په وخت کې ويل کېږي ځينې يې په لاندی ډول دي:

((هيله کوو چې زموږ زوی په خپله غلامی قبول کړي)) يا ((موږ ستاسې کورته ستاسې د کور د جارو کولو لپاره راغلي يو)).

زموږ د هېواد په ډېرو سيمو کې د نجلی خوښول د پلار او مور په واک کې وي او هلک زياتره وخت واک نه لري.

زموږ د هېواد په ځينو سيمو کې د نجلی غوښتل په دريو پړاوونو، د ماشوم له زېږېدلو څخه مخکې، په ماشومتوب او په ځوانۍ کې تر سره کېږي.

مرکې معمولاً څو وارې او يا څو مياشتې اوږدېږي، په پای کې يوه ورځ د جنی کور راضي کېږي، بيا څو پاکټه نقل، خوږه او ځينې وخت تار او ستن په ورېښمين دستمال کې ټومبي او د هلک کورنۍ ته يې ډالی کوي.

خوږه د حاضر و کسانو په غونډه کې ویشي او کوژدنې د مراسمو له پاره يوه ورځ ټاکي. دغسي دود کابو زموږ د هېواد په ډېرو سيمو کې معمول او دود دی.

په خوږياڼيو کې د مرکې د مثبت ځواب په اوږدولو سره د خلکو خبرتيا لپاره سمدستي د ټوپک ډزې کوي او همدارنگه څو ورځې وروسته د کوژدنې محفل تيارېږي او په دې ترڅ کې د خپلوانو ځوانې نجلی يوه خوانچه "د گل يا گلانو ټوکړی" په وار سره په سر ږدي او د هلک کور ته يې وړي.

۳ - کوژدن او ولور

د کوژدن د مراسمو څخه مخکې د زوم کورنۍ د کوژدن لگښت چې په معمولي توگه (وريجې، غوړي، غوښه، میوه او نور ضرورتونه)، د واده گانې لکه گوتې، د غاړې امبل، د لاس بنگرې، خو جوړه جامې او بوټان او د ناوې د اړتيا نور شيان اخلي او تياروي يې او څه نغډې پيسې چې په هغې د نجلی پلار خپلې لورته ځينې اړين ټوکي رانيسي د څو سپين ږيرو په ملگرتوب يې د چمبې يا رباب او غيچک په ساز سره د نجلی کورته وړي او ځينې نور خلک هم را غواړي او ډوډۍ ورکوي.

د دې بلنې او ډوډۍ خوړلو د مراسمو په لړکې د چله بدل دود هم تر سره کېږي، د چله بدل له مراسمو څخه وروسته کوژده شوي کولای شي چې کله کله يو له بل سره وگوري.

د هېواد په ډېرو ولايتونو کې زوم سر بيره د واده له لگښتونو څخه د خسر کورنۍ ته (قلينگ، تويانه،

ولور walwar شیربها، گلله هم ورکوي.

په ځينو کورنيو کې چې اقتصاد يې کمزوری وي او ځوان زامن او لورگانې ولري؛ نويو کورنيو خپله لور د هغه بلې کورنۍ زوی ته او د هغه لور خپل زوی ته کوي چې دود ته بدل، وايي. البته دغه ډول واده چې په اسلامي فقه کې ورته د «شغار» نکاح وايي په شريعت کې منع شوی دی. لکه د حضرت عبدالله ابن عمر (رض) څخه روايت دی چې رسول الله مبارک د شغار له نکاح کولو څخه منع کړی ده.

۴- د نکريزو شپه

په معمولي توگه له واده څخه يوه شپه مخکې د واده په کور کې خپلوانې بڼې راغونډېږي، د هلک مور يوه اندازه نکريزې برابر وي او د ټولو په لاسونو يې ږدي او نجونې دا سندره په خونډور آواز سره وايي:

شپه ده د نکريزو جنکۍ تمبل و هينه	خلک د هر خوانه په واده راغلي دينه
نن په دې نکريزو کې د دوو مينو زړونه دي	زړونو کې ځای شوي سره گلونه ډلې ډلې دي
ددغو سرو گلونو خوشبويي دلته راځينه	خلک د هر خوانه په واده راغلي دينه
شپه ده د نکريزو جنکۍ تمبل و هينه	خلک د هر خوانه په واده راغلي دينه

يا په دري ژبه داسې سندري:

امشب چه شب است؟ شب حنا بندان است	حنا بيارين، با دستش بمالين!
امشب چه شب است که تيل خاک می سوزه؟	حنا بيارين، با دستش بمالين!
کاکای کلان پلدر وکیل می باشد	حنا بيارين با دستش بمالين
از آمدنت آگـر خبر می داشتم	پيش قدمت خرمن گل می کاشتم
گل می کاشتم گل گلاب می کاشتم	خاک قدمت به دیده می ورداشتم

حنا بيارين، با دستش بمالين!

۵- د نکاح ټولو مراسم

د اسلامي سنتونو اصلي ترين او مهم ترين اصل شرعي نکاح کول دي. په دې غونډه کې خپلوان، دوستان، کلیوال، گاونډيان، د کلي مولوي او ډېر ميلمانه را بلل کېږي. ډېر پخلی کوي او ميلمنوته ډوډۍ ورکوي. ځينې خلک د واده کور ته څه پيسې يا وزې او پسونه د مرستې په توگه راوړي چې په هزاره جاتو کې د(نيم آوري) په نوم يادېږي. د هېواد په شمالي سيمو کې زياتره د واده په مراسمو کې وزلوبه هم کوي. په نورستان کې لومړی نکاح ترې بيا ډوډۍ خوري، ځکه د هغوی په گومان له نکاح څخه مخکې

(۱۶) تصویر وزلوبه

ډوډۍ خورل بڼه نه دي.
د ناوې لپاره خپل ځانگړی ځای تیاروي او هغه
یې چې په اوو قلمونو سره سینگار کړي وي
راوړي یې او په هغه بڼکلي اوزره راښکونکي
ځای کې یې کښېښوي. د ناوې د راتلو سره سم
سندرغاړی (مطربان) چې له مخکې څخه
تیاروي د (آستابرو) سندر په زړه راښکونکي
آواز په لاندی ډول سره وايي:

آستا برو دختر خان آستا برو!
آستا برو ماه تمام آستا برو
آستا برو ماه تابان آستا برو
آستا برو شاه خوبان آستا برو
آستا برو ماه تمام آستا برو

آستا برو! ماه من آستابرو!
من آمده ام ترا بینم بروم
حنا به کف پایش بمانم بروم
عشق تو بلای جان درویش من است
بیگانه نمی شود مگر خویش من است

په دې سندرې سره ناوې په داسې حال کې چې یو شمېر ښځو لکه: مور، خویندو او دکورنۍ
نورو ښځو هغه له متو څخه نیولې وي، ورو ورو قدم اخلي او د خپلې نېکبختۍ ځای ته رسېږي
او کښېښي.

په دې شیبه کې دوه کسه شاهدان راځي، او له ناوې څخه چې د نازکې پردې ترشا د ښځو په منځ
کې ناسته وي پوښتنه کوي:

خورې! خورې! ستا د مېر او نفس وکیل څوک دی؟

ناوې له درنگ سره له څو پوښتنو وروسته یو له نژدې خپلوانو څخه چې شرعي محرم وي، د خپل
نفس او مېر د وکیل په توگه یې ټاکي. شاهدان له ټاکل شوي وکیل سره د مشرانو او مولوي مجلس
ته راځي، مولوي صاحب له هغوی څخه پوښتنه کوي: تاسې له کوم ځای راغلي او د څه شي

(۱۷) تصویر. د واده صحنه

حکم مور او پری؟ شاهدان وایي ((د عدالت له
بنساره راغلو او په دی سړي مو د وکالت حکم
راوړی دی)) او په ځانگړي بیان او د شهادت
د کلمې په ویلو سره وایي چې ((مور حاضر
او شاهدان وو چې بي بي فلانی د فلانی لور
دغه سړی د خپل حلال نفس او مهر وکیل
گرځولی دی))، مولوي له وکیل څخه پوښته

کوي: تاسې وکالت قبول کړی دی؟ هغه وایي

((هو))، بیا وکیل مهر ټاکي، زوم او د زوم پلار هغه قبلوي او بیا مولوي د وکیل څخه پوښته کوي
چې ددې ټاکل شوي مهر په بدل دې د فلانی جنی نفس په شرعي نکاح سره چې مخکې دې
توافق کړی و او اوس هم موافقه لرې؟ دې ځوان ته (د زوم لورې ته اشاره کوي) ورکړی دې وه او
ورکوي یې؟ طبعا وکیل موافقه کوي او مولوي د نکاح خطبه لولي. وروسته نقل، خوره او میوه
حاضرینو ته ویشل کېږي او ټول خلک د هلک او جنی کورنیو ته مبارکي وایي.

۷- د ناوې د ورلو څرنگوالی

(۱۸) تصویر. په دودیزه توگه د ناوې ورل

د هېواد په زیاترو سیمو کې له پخوا څخه د
ورځې په سهار چې د شپې نکاح ترل شوې
وي، که چېرته ناوي بل کلي ته وړي، ناوې او
زوم په دوه سینگار شوو آسونو باندې سپروي
او په داسې حال کې چې د ناوې د آس قیضه
د ناوې ماما نیولې وې او سازبان، دنبوره او
غیچک غږوي او داسې سندرې وایي:

شاه بر آمد خانه هی

چشمان شاه مستانه هی

یا دا ډول څلوریزې:

دو پرتاوس به هم مبارک بادا
داماد و عروس به هم مبارک بادا

بهار تموس به هم مبارک بادا
دو پر طاووس، دو غنچه گل

په پښتنو سیمو کې دا سندرې د هلک په کور کې نجونې وايي:
هلک نری چنار دی جنی د گلو ونه
چې مازینگر پرې ښه ښکارېږي
هغې جلی ته مور منگی نه ورکوبه
په سر یې زرین شال دی په غاړه امیلونه
بسم الله خورې ولې
هلک نری چنار دی جنی د گلو ونه

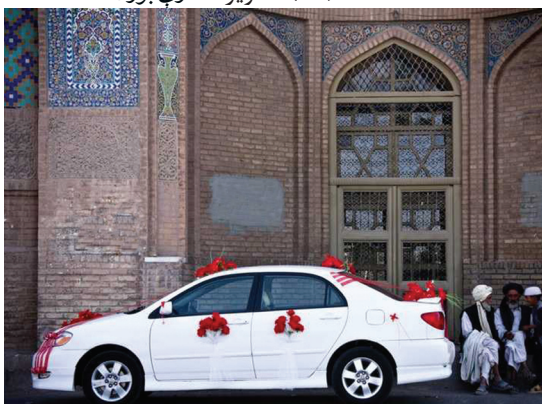
زما د خیال جامې دې نورې
دا سور کمیس د یار لپاره گرځومه
په سر یې زرین شال دی په غاړه امیلونه
بسم الله خورې ولې
هلک نری چنار دی جنی د گلو ونه

زما د لورې وطن یاره
سپینې سپور می ته سلام کره سلام به کره
په سر یې زرین شال دی په غاړه امیلونه
بسم الله خورې ولې
هلک نری چنار دی جنی د گلو ونه

په سر یې زرین شال دی په غاړه امیلونه

(۱۹) تصویر. د ناوې بول

(۲۰) تصویر. د واده کلپونښ شوي موټر

یو ځوان د مطربانو په مخکې نڅاکوي
او ډېرو خلکو چې په دې خوشحالی او
ښادی کې گډون کړی وي زوم او ناوې
سپرلی په سندرو سره د کلي تر بهر بدرگه
کوي او ناوې د زوم کورته بیایي.
په شغنان کې ښځې بامونو ته خپري
چمبې و هی او خوشحالی کوي.

د نیمروز په ولایت کې (زمبور بلوڅ
هېوادوال) ناوې او زوم په اوبښ باندي
چې په شایې ورته دوه کسيز زین وهلی
وي سپروي او د زوم کورته یې بیایي.
په ترکمن میشتو سیمو، وردگ او غزني
کې دوه ځانگړې کجاوې د سینگار
شوي اوبښ په شا باندي ځورندوي، په
یوه کجاوه کې ناوې او په بله کې د ناوې

(۲۱) تصویر. د اوبن په واسطه په کجاوه کې د ناوې وړل

دوه خپلوانې ښځې کښېنوي او ناوې د هلك كورته بيايي.

د پيچ په دره کې که د زوم کور ډبر لري نه وي د ماښام په تورتم ناوې په داسې حال کې چې خپلوانو (ورونو، ماماگانو او ترونو) يې د څلورو خواوو څخه د شال کنجونه د ناوې په سر د چتر په ډول نيولي وي او ناوې دکورنۍ د خپلوانو ښځو په منځ کې د هلك كورته پلې بيايي؛ خو په دې وروستيو کې په ښارونو او آن په کليو کې ناوې په موټرو کې چې د کاغذي او مصنوعي گلانو په واسطه گل پوښ شوي وي د هلك كورته بيايي.

د ناوې او زوم لپاره يوه بېله ښکلې کوټه (حجله) جوړوي، تخت پکې رډي، ښکلې گلدوزي شوې پردې يې په کرکيو

ورته څړولې وي چې ناوې او هلك په هغې کې د خپل خوږ ژوند لومړنۍ شپې او ورځې چې د زړه راښکونکو خيالونو او هيځاناتو څخه ډکې وي پيل کوي.

(ماه عسل) د شاعر د دې شعر په مصداق سره:

شب زفاف کم از صبح پادشاهی نیست- به شرط آنکه پسر را پدر کند داماد
په ترکمنو خلکو کې دا عادت دی: کله چې زوم حجلې ته ننوځي، شیریني، نبات، غوزان، بادام، نقل او چاکلیټ چې په لوی دستمال کې يې د ځان سره راوړي وي د ناوې په سر او د حجلې په څلورو کنجونو او منځ کې شیندي.

۸ - تخت جمعي (اوومه)

تخت جمعي يا اوومه په معمولي توگه درې يا اوو ورځې وروسته تر سره کېږي. زمور د هېواد په ځينو سيمو کې د نجلۍ کورنۍ تر اوو ورځو پورې د سهار د چای په وخت کې يوه يادوه مجمې پراتې د خپلې لور کورته ورلېږي او د هلك كورنۍ يې هم پخپله خوري او هم يې د نورو خپلوانو کورو ته وېشي.

د تخت جمعي (اومپي) مراسم بنځينه محفل وي، چې د گاونډيانو او خپلوانو يو شمېر بنځې پکې گډون کوي. ډېرې وريجې او غوښه، قورمه او داسې نور خواړه پخوي او مېلمنو ته يې ورکوي.

سينگار شوې ناوې مجلس ته راولي او کينوي يې. يو کوچنی اووکلن هلک د يوې تازه لښتې په څوکې د ناوې له مخ څخه سپينه وربښمينه پرده لېرې کوي او بنځې د ناوې د مخ په ليدلو سره هغې ته تحفې او سوغاتونه ورکوي. سوغاتونه معمولاً نغدې پيسې او گانې وي، چې د (رونمايي) په نامه يادېږي.

له دريو ورځو څخه وروسته زوم د خسر کور ته ځي او د خسر په کورکې دخسر او خواښې لاسونه ښکلوي او هغوی د خپل زوم مخ ښکلوي او زوم په ډېره مينه سره بدرگه کوي.

په ټولگي کې فعاليت

- يو زده کوونکی دې د ټولگي مخې ته راشي او د خپلې سيمې د واده د دودونو په اړه دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

- د واده په دودونوکې بايد څومره لگښتونه وشي؟
- څه کول پکار دي چې د واده د مراسمو لگښتونه کم او ساده شي؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې د خپلو کورنيو او خپلوانو څخه د واده د ټولو دودونو په هکله معلومات ترلاسه کړي او په خپلو کتابچوکې دې وليکي.

د خپلواکۍ جشن او د نورو ملي جشنونو لمانځل

جشن څه شی دی؟ ولې د هېواد د خپلواکۍ د ورځې په مناسبت جشن جوړوو؟

خپلواکي الهي نعمت دی. ټول انسانان نړۍ ته آزاد راځي خو ټول خلک خپله آزادي ساتلی نشي، د پېړيو په اوږدو کې يرغلگرو هېوادونو په کمزورو هېوادونو باندې يرغلونه کړي دي. د هغې خلکو سياسي، اقتصادي او فرهنگي خپلواکي يې ترورلې ده او هغوی يې ځېښلی دي. د لوټمارو په وړاندې د افغانانو د مقاومت د خوځښتونو تاريخ ددې شاهد دی چې دغې د ميرنيو هېواد هيڅکله د سکندر او چنگيز په څېر د چپاولگرو په وړاندې سر تپت کړی نه دی. لکه د آزادي غوښتني په دريو جگړو کې د افغانانو زړور مقاومت زموږ د هېواد د آزادي خوښو خلکو د زړورتوب نښه ده.

د افغانستان د خپلواکۍ تر لاسه کول تصادفي پېښه نه وه، بلکې ددې خاورې د زرگونو اتلو ځوانانو د وینو ثمره ده، تردې چې د برتانوي امپراتورۍ د وخت دولت د مجبوریت له مخې زموږ د هېواد خپلواکي په رسمیت وپېژندله.

شاه امان الله خان غازي زموږ د هېواد د خپلواکۍ گټونکی، چې يو مترقي او مدنيت غوښتونکی پاچا او ملي شخصیت و او د خپل هېواد د سياسي، فرهنگي او اقتصادي استقلال او خپلواکۍ لپاره يې غوره ملي فکرونه او خيالونه درلودل چې له بده مرغه ټول آرمانونه يې تحقق، کمال او پوره والي ته ونه رسيدل.

گرانوزده کوونکو مور افغانان به د خپلو نیکونو اود هېواد د ملي مبارزينو په څېر د هغوی لارو ته دوام ورکوو. د خپل هېواد د خاورې د تمامیت او د خپلواکۍ د ساتلو لپاره به په گډه سره کار کوو، تردې چې پردې زموږ د هېواد په چارو کې د مداخلې او لاسوهنې فکر پیدا نه کړي او زموږ د ملي يووالي مخه ونه نیسي.

(۲۲) تصویر. د خپلواکۍ ځلی

(۲۳) تصویر . د خپلواکۍ د جشن مراسم

د خپلواکۍ جشن د یوه هېواد د خلکو او پرگنو د گډو هلوځلو، مبارزو او مقاومتونو سیاسي او معنوي ارزښتونه دي. دا جشن چې د خپلواکۍ د جشن په نامه یادېږي هر کال د خلکو، وسله وال پوځ، ملي پولیسو او د پوهنې زده کوونکو له خوا پرېت په نندارو د حضورې چمن په سیمه کې لمانځل کېږي. همدارنگه د وخت د شوروي اتحاد په سرو

لښکرو باندې د اسلامي انقلاب اود افغانستان د خپلواکۍ او باغیرته ملت او مجاهدینو بري هرکال د غويي (ثور) په اتمه لمانځل کېږي. زموږ گران هېواد چې ډېر لرغونی تاریخ لري زموږ خلکو په پخوا وختونو کې هم پرتمین جشنونه لمانځل.

(۲۴) تصویر

په ټولگي کې فعالیت

- یو زده کوونکی دې د ټولگي مخې ته راشي او زموږ د هېواد د خپلواکۍ د جشن په هکله دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

- زموږ د گران هېواد خلک د خپلواکۍ جشن ولې لمانځي؟
- زموږ په هېواد کې د مجاهدینو د بري جشن په کوم ډول لمانځل کېږي؟

کورنۍ دنده

- د شوروي اتحاد په سرو لښکرو باندې زموږ د خلکو او مجاهدینو د بري په هکله دې زده کوونکي د خپلو مشرانو څخه معلومات لاس ته راوړي، په خپلو کتابچو کې دې وليکي او ټولگي ته دې راوړي.

عُرس او زیارتونه

- عرس څه شی دی؟

د عرس مراسم د عارفانو، صوفیانو، د اهل قبلې او سجادي زاهدانو د معنوي مقام د ستاینې په موخه د هغوی له وفات څخه وروسته ترسره کېږي.

دا مراسم زیاتره د هند د شبه قارې د ځینو مسلمانانو په منځ کې دود دي.

د عرس مراسم په معمولي توګه له دوو څخه تر څلورو یا د دريو څخه تر پنځو ورځو پورې دوام کوي او د دې بزرګانو د زېږېدنې او وفات د ورځو په خاطر تر سره کېږي.

د عرس په لومړۍ شپه په ډېره اندازه عطر، ګلاب او نور معطر کونکي مواد د صندل د لرګي، د ارې له بورې سره ګډوي او د خمیر په ډول یې جوړوي بیا هغه په کاسو کې اخلې، په آسونو او اوبساتو باندې سپرېږي او په ځانګړي آواز سره یې په هر ځای کې ګرځوي او پلي حاضرین د سپرو سره یو ځای د سهار تر آذانه پورې د هغوی ملګرتیا کوي.

دویمه شپه چې د چراغانو په نوم یادېږي، قوالان تر نیمې شپې پورې په زړه رابښکونکو سازونو سره قوالي سندرې وايي او حاضرین ګرد چاپیر ناست او د قوالي زړه رابښکونکي آوازونه اوري.

لوی صوفیان لکه خواجه نظام الدین اولیا، خواجه معین الدین چشتي، معروف صوفي علي هجویری غزنوي، خواجه ګیسو دراز او د خواجه حضرات یوسفین مزارونه ډېر زیارین لري او له

گاونډيو هېوادونو د سلوزرو څخه ډېر كسان د هغو په مزارونو باندې راغونډېږي. د هند په نيمه وچه كې د عرسونو لرغونتيا نهه سوه كالو ته رسېږي. چې هغه د هند په نيمه وچه كې د افغاني شاهانو د حكومتونو د استقرار دورې سره په يوه زمانه كې قرار لري. زموږ په گران هېواد افغانستان كې هم د عرس سنت ډېره اوږده لرغونتيا لري او دا دود زموږ له هېواد څخه هند ته تللی دی.

په افغانستان كې چې د زياترو عارفانو، زاهدانو او پارسايانو هېواد دی دا دود تل ترسره كېده او ترنږ ورځې پورې هم دا لرغونی دود دوام لري.

زموږ د گران هېواد په لويو ښارونو لكه: كابل، هرات، بلخ، غزني، جلال آباد او كندهار كې د عرفاني او ادبي شخصيتونو لكه: خواجه عبدالله انصاري، حكيم سنائي، مولانا جلال الدين محمد بلخي، حضرت جامي، علي شيرنوايي، ميرزا عبدالقادر بيدل، مخدوم قلی فراغي، عبدالرحمن بابا او د ځينو نورو صوفيانو او عارفانو غونډې لكه: خواجه معين الدين چشتي، خواجه عبدالقادر جيلاني او د نقشبنديه طريقي د مرشدانو عرس د دې طريقي د پيروانو په منځ كې هر كال په ټاكلي وخت كې د ځانگړيو مراسمو په ترڅ لمانځل كېده او په هغې كې به ډېرو زياتو ارادتمندانو برخه اخېستله.

د عرس په دې محافلو او مجالسو كې د دې صوفيانو او عارفانو شخصيت او مقامونو ته د قدر او قيمت وركولو سربېره سندر غاړو او د هنر خاوندانو ته د هغوی د هنرونو ښودلو ته هم ښه زمينه برابردله، په پای كې به د مېلمستيا په خوړلو د عرس د خاوندانو په دعا سره محافل پای ته رسېدل.

زموږ په ټولنه كې د عرسونو د جوړولو يوه خوا او موخه پخپل ذات كې زموږ د ټولني د صوفيانه،

علمي او عرفاني فرهنگ يو ډول پيژندنه ده، خوددې مجلسونو جوړول کومه شرعي منشأ نه لري.

(۲۵) تصویر

بله خوا او موخه يې داده چې په دې محفلونو کې زياتره د هغو پوهانو له آثارو څخه خبرې کېږي چې هغه خبرې او بحثونه د (نيکو خويونو) لکه پوهه، ورورگلو، سوله، مېړانه، انصاف، انسان پالنه او خوا خوږۍ ته د خلکو په منځ په عموميت ورکولو کې ښه اغيزه کوي.

زيارتونه

تاسې کله کوم زيارت ته تللي ياست؟

په معمولي توگه زموږ د هېواد په هر ښار، سيمه او کليو کې څو زيارتونه ليدل کېږي چې خلک دغو زيارتونو ته ورځي.

وايي چې زيارتونه زياتره اولياوو، متقيانو، شهيدانو، پوهانو، صوفيانو او ملنگانو ته منسوب وي.

د دوی د قبرونو په خوا کې کله يوه ونه، يوه تيره، يوه چينه او کله کوم غار وي.

دا ځايونه په دې سبب زيارتونو ته منسوب شوي دي چې دعامو خلکو د تصور له مخې د کوم درانه

پير، صوفي يا د روحاني شخص د اعتکاف ځای، چلنه خانه او مقبره وه او ځينو خلکو د هغوی

د پاتې شونو يا د ارادتمندانو په نوم د مقبرې په خوا کې د متولي په ډول ځای نيولی وي.

د دې جملې څخه په کابل کې د حضرت شاه دوشمشيره ولي، حضرت تميم انصار، حضرت

جابر انصار، عاشقان و عارفان او زموږ د هېواد په ولايتونو کې د نورو زيارتونو نومونه يادولی شو.

دا زیارتونه که د هر چاوي خلک، او زیاتره بنسټې هلته ورځي نذرونیاز، صدقات، خیراتونه، دعاگانې او سؤالونه پکې کوي. که څه هم په دغو زیارتونو کې د ځینو اعمالو ترسره کول د اسلام د سپیڅلي دین له حیثه اود دیني عالمانو د ویناوو له مخې د تایید وړ نه دي، اصلاح او تجدید نظر ته اړتیا لري.

په ټولګي کې فعالیت

– زده کوونکي دې په څلورو ډلو ووېشل شي، دوه ډلې دې د عرس او دوه ډلې دې د زیارتونو په هکله پخپلو کې بحث وکړي.

پوښتنې؟؟

- د دغو لویانو، پوهانو او روحانیونو د مقامونو لمانځنه زموږ په ټولنه کې څومره ارزښت لري؟
- خلک ولې زیارتونو ته ځي؟

کورنۍ دنده

– زده کوونکي دې د خپلې کورنۍ د مشرانو څخه د عرسونو او زیارتونو په هکله معلومات تر لاسه کړي او په بل ساعت کې دې ټولګي ته راورې.

اتم لوست

د روژې مبارکه میاشت او د اخترونو نمانځنه

تاسې چې په کومه سیمه کې ژوند کوئ د روژې په مبارکه میاشت او اخترونو کې کوم کوم دودونه شتون لري؟

د روژې مبارکه میاشت زموږ د هېواد او د مسلمانو خلکو په دیني فرهنگ او عقیده کې ځانگړې تقدس لري او د کال پر نور و میاشتو فضیلت او برتری لري.

د روژې میاشت د قرآن کریم د نزول او د شب قدر میاشت ده او د قرآن کریم د ارشاد له مخې د قدر شپه له زرو شپو څخه غوره ده.

زموږ خلک په دې میاشت کې روژه نیسي، له منهیاتو څخه ځان ساتي او په ښو کارونو باندې لاس پورې کوي، جومات ته روژه ماتې لېږي، او د تراویح لمونځونه ادا کوي.

زموږ مسلمان خلک له ماښام د اذان سره روژه ماتوي او لمونځ کوي، د ماخستن په لمانځه کې شل رکعت تراویح په جماعت سره ادا کوي او د تراویحو د ادا کولو په ترڅ په زیاترو لویو جوماتونو کې د قرآن کریم ختمونه هم کېږي.

له سپیده داغ څخه مخکې د پېشلمې ډوډۍ خوړل د روژې د مبارکې میاشتې یو بل سنت دی، چې زموږ د خلکو په دیني عقایدو سره د پېشلمې په خوړلو کې برکت دی او دا کار هغوی ته د روژه نیولو لپاره قوت وربښي.

د روژې د میاشتې څخه وروسته خلک په ځانگړو مراسمو سره د اختر لمونځ ادا کوي.

کوچنی اختر

(۲۶) تصویر

د شوال د میاشتی په لومړۍ ورځ کوچنی اختر وي زموږ خلک د کوچني اختر په راتلو سره یو ډول خوشحالی او خوند احساس کوي او له دې څخه خوورځې مخکې د دې د لمانځلو لپاره تیاری نیسي او د ځانونو، او لادونو او د کورنیو د غړو لپاره نوې جامې تیاروي.

هغه کورنۍ چې زمان یې کوژده شوي وي د اختر په ورځو یا خوورځې له اختره مخکې د هغوی د کوژدې لپاره نوي کالي او ((اختر جوړه)) ور لېږي.

زموږ د هېواد مسلمان خلک د اختر د لمونځ څخه مخکې د خپلو روڼو سر سایه (د فطر صدقه) غریبو او بې وزلو خلکو ته ورکوي. دا کار د انسان دوستۍ نښه ده چې د اختر په ورځو کې د بې وزلو خلکو سره یوه اقتصادي مرسته وي، د سرسایي د ورکولو

(۲۷) تصویر

څخه وروسته خلک د اختر د لمانځه لپاره جامع جوماتونو او یا عید گاوو ته ځي، د اختر لمونځ په جماعت سره ادا کوي او د لمانځه څخه وروسته خلک په خپلو کې غېږې ورکوي او یو بل ته د اختر مبارکي وايي. د اختر له دودونو څخه یو دا هم دی چې

(۲۸) تصویر

خلک د دوستانو او خپلوانو کورونو ته داختر مبارکۍ ته ورځي او داسې باور لري چې ددوی داکار د خپگانونو له منځه وړلو او د ټولنیزو بنسټونو اړیکو په ټینګښت کې ډېر اغیزناک او ګټور دی. په دې منظور د اختر د تیاری لپاره زیاتره کورنۍ د خپلو خپلوانو او دوستانو لپاره ډول ډول مېوې او شیریني برابروي او په دستر خوان یې ورته بردي، کوم مېلمه چې راځي هغه وخوري.

لوی اختر (عید اضحی)

د مسلمانانو په عقیده د قربانۍ سنت حضرت ابراهیم علیه السلام ته رسېږي، ابراهیم علیه السلام یوه شپه په خوب کې ولیدل چې الله جل جلاله ورته د خپل زوی حضرت اسماعیل علیه السلام د قربانۍ کولو امر کوي. ابراهیم علیه السلام دا خوب خپل زوی حضرت اسماعیل علیه السلام ته وایي او اسماعیل علیه السلام ورته وایي چې د الله جل جلاله امر ترسره کړه.

حضرت ابراهیم (ع) وغوښتل چې د الله تعالی امر عملې کړي؛ خو الله تعالی چې هغه آزمینت کاوه د زوی په بدل کې یې ورته د جنت څخه ګډ راولیږه او هغه یې قرباني کړ.

لوی اختر هر کال د مسلمانانو له خوا د حج په موسم کې د پرتمینو مراسمو سره لمانځل کېږي. د لوی اختر لومړني سنت د اختر لمونځ ادا کول دي، چې ټول خلک په ډله ییزه توګه هغه ادا کوي.

د دې اختر د ځانګړو سنتونو څخه یو هم قربانۍ کول دي او هغه خلک چې مالي توان لري د اختر په

ورځ کې پسونه، غوایي یا اوبنان د الله تعالی په رضا قرباني کوي. د قربانۍ سنت داسې دی: چاغ (خورب) څاروی د قربانۍ لپاره خوښوي، د حلالولو په وخت کې د هغې سترګې په رنګو تورو، بیایې حلالوي. د

(۲۹) تصویر

سنت له مخې دهغې غوښه هم په خپله خوري او هم يې خپلوانو او مسکينانو ته وېشي، چې ددې فلسفه د بې وزلو او خوارانو سره مرسته کول دي.

په ټولگي کې فعاليت

– زده کوونکي دې په خپلو منځو کې د خپلې سيمې د اخترونو د دودونو په هکله خبرې وکړي.

پوښتنې؟

- روژه نيول څه فلسفه لري؟
- د قدر شپه د روژې د مبارکې مياشتې په کومه شپه کې وي؟ او څه فضيلت لري؟
- اخترونه د مسلمانانو لپاره څه پيغام لري؟

کورنۍ دنده

– زده کوونکي دې د خپلو کورنيو د مشرانو څخه په پخوانيو وختونو کې د اخترونو د دودونو په هکله وپوښتي او په را تلونکي ساعت کې دې ټولگي ته راوړي.

د عاشورا او برات دودونه

عاشورا او برات زموږ په عرف کې کوم مفاهيم افاده کوي؟

د عاشورا په ورځ کې الله تعالیٰ حضرت موسیٰ (ع) د فرعون د لاسه ژغورلی دی. په همدې سبب د اسلام پیغامبر هم دا ورځ یوه بختوره ورځ گڼلې ده او ددې ورځې په شکرانه کې یې روژه نیولې ده. په دې ورځ (د محرم الحرام په لسمه) د اسلامي تاریخ د لویو پېښو څخه یوه د حضرت امام حسین (رض) د شهادت پېښه هم رامنځ ته شوې ده. زموږ په گران هېواد افغانستان کې د ځینو خلکو له خوا د حسيني عاشورا مراسم څلورېنست ورځې دوام کوي.

د حسيني عاشورا په فرهنگ کې اربعین د حضرت امام حسین (رض) د شهادت څلورېنستمي ورځې ته ویل کېږي چې د صفر المظفر د شلمې ورځې سره سمون لري. په دې ورځ په نورو اسلامي هېوادونو کې هم ځانگړي مراسم ترسره کېږي. د اربعین لمانځل په حقیقت کې د حسيني عاشورا تداوم دی.

زیاتره خلک د عاشورا په ورځو کې یوه مخصوصه خواړه، خوږه زېره شوله پخوي او په بې وزلو خلکو یې وپشي. همدارنگه د مرکز او ولایاتو په تکیه خانو کې نارینه او ښځې راغونډېږي. په ځانگړو مراسمو او ویناوو سره د حضرت امام حسین (رض) د زړورتوب او شهامت یادونه او درناوي کوي.

د برات شپې دودونه

د برات شپه د هجري قمري په کومه میاشت کې ده؟ د شعبان المعظم د میاشتې په پنځلسم برات دی. زموږ مسلمان خلک د برات په ورځ روژه نیسي او په شپه یې عبادت کوي او په دې باور دی چې په دې شپه کې د مؤمنانو دعاگانې د خدای (ج) په دربار کې قبلېږي. ځیني دیني عالمان فرمایي چې: قران کریم په دې شپه کې په یوځایي توگه د دنیا آسمان ته نازل شوي دي.

زموږ په فرهنگ کې له شب قدر څخه وروسته د برات شپه ډېره غوره شپه پېژندل شوې ده. مسلمانان دا شپه د الله تعالیٰ له خوا څخه د روزی د اندازې د ټاکلو شپه گڼي. په دې سبب ټولې

کورنی کونښن کوي چې په دې شپه کې ډول ډول خواړه پاخه کړي او وېې خوري. اوداسې باور لري چې که په دې شپه کې په مړه خېټه خواړه وخوري نو د کال تر پایه یې الله تعالی (ج) د هغوی روزي زیاتوي.

همدارنگه په دې شپه کې خوږه شوله، حلوا، بنوروا او کاچي پخوي او جوماتونو، گاونډیانو او بې وزلو خلکو ته یې استوي.

کومې کورنۍ چې زامن یې کوژده شوې وي د برات څخه خو شپې مخکې ښکلې جامې او گانې اخلي او د برات په شپه یې په دستمال (خوانچه) کې د جنۍ کورته لېږي. زموږ د خلکو په باور د برات شپه مبارکه شپه، د رحمت شپه، د رسول شپه او د گناهونو څخه د ځان لرې ساتلو او الله (ج) ته د نژدې کېدلو شپه ده. له دې کبله مسلمانان په دې شپه کې په کورونو، جوماتونو، خانقاه او تکیه خانو کې دعاگانې او لمونځونه کوي.

څنگه چې د برات شپه زموږ په فرهنگ کې ژوره ریښه لري، له دې کبله خلک په دې شپه کې د شپې کېناستلو محفلونه جوړوي، خپل کورونه ښایسته او پاکوي او همدارنگه په دې شپه کې خوراگونه پخوي او کومو خلکو چې په دې شپه په غونډه کې گډون کړی وي پر هغوی یې وېشي.

په ټولگي کې فعالیت

زده کوونکي دې په دوو ډلو وویشل شي، یوه ډله دې د عاشورا او بله ډله دې د برات د شپې په هکله په خپلو منځو کې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟

- د عاشورا مراسم زموږ د هېواد په ځینو ځایونو کې خو ورځې دوام کوي؟
- د برات شپه زموږ په فرهنگ کې څه مقام لري؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د حسيني عاشورا او د برات شپې په هکله له خپلو مشرانو څخه معلومات ترلاسه کړي، په خپلو کتابچو کې دې وليکي او بله ورځ دې ټولگي ته راوړي.

د خلکو فالونه

- فال څه شی دی؟

آیا پوهېږئ چې ځیني خلک د ځینو غونډو او مراسمو جوړولو په ځینو وختونو او ورځو کې نېکمرغي او په ځینو کې یې بد مرغي گڼي؟ فالونه زموږ په فرهنگ کې د یوه کار لپاره د بڼې او بدې پایلې په معنا کارول کېږي. او هیڅ ډول دیني بڼه او اساس نه لري. له یوه کار څخه بڼه پایله لاس ته را تلل بڼه فال او بده پایله راتلل بد فال گڼي.

فال په اصلي معنا کې نیکبختی، نېکمرغي، برکت، نېکی او طالع ته وايي. کله چې یو څوک وويي: (دا کار بڼه فال لري) یا وويي چې: (بد فال لري) په حقیقت کې د هماغې کار په بڼه والي یا بد والي باندې وړاندوینه کوي. لکه: یوکس چې په سفر کې گیدرې وويني هغه په بڼه فال او که توره پيشو وويني هغه په بد فال سره نيسي.

شاعران د فالونو (تفاعل) او بڼه شگون نیونو په هکله ښکلي سندرې ويلي دي چې هره یوه یې یو مطلب او بڼه افاده کوي او په لاندې ډول دي.

تمام هفته به عیش و طرب شگون باشد	صبح هفته اگر جام لاله گون باشد
هرکس که از کف تو ایامی شگون کند	آسیبی از خمار نیابد تمام عمر
شاید که آب رفته باز آید به جوی ما	بگرفته ام شگون تپشی تازه در دل است

فال زدم که از هوس کشته شوم یک نفسی هم زلب تو این سخن به که شگون نهد کسی
دا هم د خلکو د فالونو خو نورې بېلگې:
د گنگي (بوم) او کارغه آواز، بد فال گني.
دکال په لومړي ورځ د نوو جامو اغوستل، نیک فال گني.
د چرگ بې وخته آذان کول، د چرگ د خاوند لپاره د ځاني خطر نښه گني.
د کينې سترگې رپېدل، د خطر نښه گني.
د اوږو الوتل، په پياله کې د چای د شمې راختل، په غير ارادي ډول سره د ماشومانو جارو وهل،
دا هر يو د مېلمه د راتلو نښې گني.
په کور کې په ناڅاپي ډول سره د مېرینو را پیدا کېدل، د کور څخه د کور د خاوند د کوچېدلو
نښه گني.

د شپې د کور جارو کول، د روزي او رزق د بندېدو نښه او بد فال گني.
لکه چې شاعر ويلي دي:

دولت به وقت تیره گی بخت نکبت است جاروب وقت شام پریشانی آورد
د دروازې په درشل باندي کېناستل، د شپې د نوکانو اخیستل، د شنبې په ورځ نوروته پیسې
ورکول، د شپې له خوا پیسې ورکول، د چارشنې په ورځ یو چاته د خمیرې ورکول د رزق د
بندېدلو، بدبختی، پورورکېدلو او د نېستی نښې گني.
په کور کې د پیشو لنگېدل، د بڼي لاس د ورغوي خارښت، په پاکو اوبوکې د نوې میاشتي لیدل،
د نوې میاشتي د لیدلو په وخت د یوه ښکلي او خوشحاله سړي څېره لیدل د بډای کېدلو او د پیسو
او د دولت د راتلو نښه گني.
همدارنگه د پېښو، د سعد او نحس گڼل چې کابو د فالونو سره ورته دي د خلکو په منځ کې دود دي.

لکه د خلکو تر منځ داسې دود ده چې:

د خوښۍ او خوشحالی د محفلونو جوړول، په سفر تلل، د یوه نوي کار پیل کول، د دوشنبې او پنجشنبې په ورځو کې د نېکمرغۍ لامل او نېکې پایلې گڼي.

همدا شان د (دوشنبې بازار) او (پنجشنبې بازار) دود هم زموږ د خلکو په منځ کې د هغې دوې ورځو د سعد گپلو څخه سر چینه اخیستې ده.

همدارنگه د واده او نکاح د محفلونو جوړول د دوو اخترونو په منځ کې د زوم او ناوې لپاره د بدبختۍ نښه بولي.

همدارنگه ځینې خلک د محرم په میاشت، ځینې په لومړۍ لسيزه د عاشورا ورځې تر ختمېدلو او ځینې تر څلویښتو ورځو پورې د خوشحالی او واده مراسم نه ترسره کوي.

د زوم او ناوې په خپلوانو کې چې څوک مړ شي ځینې خلک تر یو کال پورې او ځینې خلک کم له کمه د لومړي اختر تر تېرېدلو پورې د خوشحالی او واده مراسم نه جوړوي او ځینې خلک

چې د واده مراسم جوړوي نو د خپلوانو څخه اجازه اخلي؛ البته دا ټول چې مو وویل د زمانو په اوږدو کې د خلکو فرهنگ او باورونه دي او هېڅ ډول شرعي بڼه نه لري.

فالیین ته تگ او د هغه پر خبرو باور کول اسلامي عقیدې او ارزښتونو سره په ټکر کې دی او مسلمان ته نه ښایي چې په دغه خرافاتو عقیده ولري.

په ټولگي کې فعاليت

- زده کوونکي دې نورې داسې انگېرنې او باورونه چې خلک هغه په نیک او بد فال سره نيسي بیان کړي.

- زده کوونکي دې نور هغه فالونه چې په کتاب کې یاد شوي نه دي او په خلکو کې دود دي، وليکي.

پوښتنې؟؟؟

- زموږ په فرهنگ کې فال (شگون) څه معنا لري؟

- د عامو خلکو په فرهنگ کې کوم کارونه، مناسبتونه او پېښې د ښه فال او کومې پېښې بد فال راوړونکي گڼي؟

- شاعرانو د فالونو په هکله څه ويلي دي؟

- هر زده کوونکی دې دخلکو یو یا څو فالونه نورو ته ووايي!

کورنۍ دنده

- هر زده کوونکی دې د خلکو څو فالونه راټول کړي او په خپلو کتابچو کې دې وليکي!

د ویر (ماتم) او نذر دودونه

- په ویرونو کې کومې کرني ترسره کېږي؟

الف: ویرونه

کله چې د یوې کورنۍ کوم غړی مړ شي، زموږ د خلکو په فرهنگ کې داسې دود دی چې ټول خپلوان او دکلي خلک د متوفی په کور کې راغونډېږي. د تکفين او تدفين مراسم دکلي د امام په لارښوونه ترسره کوي او بیا مړی هدیرې ته وړي او خښوي يې. زموږ د هېواد په ډېر وکلیو کې تر دریو ورځو پورې د مړي په کور کې خواږه نه پخوي او په دې ورځو کې خپلوان او ګاونډیان خواږه راوړي. خو د دریو ورځو وروسته ډېر خواږه پخوي او د سیمې او کلي ټول خلک راځي او خوري يې. د څو اوونیو او میاشتو په اوږدو کې دکلي ښځې ډلې ډلې د مړي کورته راځي او په اوچت آواز ژاړي، خو هر څوک د خپل وفات شوی عزیز په غم ژاړي، چې دا کار د اسلامي سنتو سره اړخ نه لگوي. په څلو پښتمه ورځ لوی خیرات کوي، په دې کې د نژدې او لرې کلیو څخه ډېر خلک راغونډېږي او ډوډۍ خوري.

د یوه کال څخه وروسته بیا یو لوی خیرات ورکوي. په ښارونو کې ددې خیراتونو لگښتونه ډېر زیات او ملاتونونکي وي او په کلیو کې هم له هغه څخه کم نه وي، هم په کلیو او هم په ښارونو کې ډېرې بېوزلې کورنۍ شته چې د خیراتونو او سیالیو د ترسره کولو لپاره مجبورې وي چې قرض او پور وکړي، خپل جايدادونه او ځمکې خرڅې کړي خو دا سیالي پرځای کړي. که څه هم عالمان او خطیبان د جوماتونو په منبرونو کې شرعي احکام هر وخت خلکو ته وایي تر څو چې د بې ځایه لگښتونو او سیالیو مخه ونیول شي. خو د دې سره سره هغه دودونه تر اوسه همغسې په افراطي بڼه دوام لري.

ب. نذر

نذر کول زموږ په ټولنه کې څه مفهوم لري؟ زموږ په فرهنگ کې ځینې خلک د خپلو ستونزو د حلولو، هیلو او آرماتونو د لاسته راوړو په هیله نذر په ځان مني او ددغې حاجت د پوره کېدلو سره سم، نذر تر سره کوي. نذر په اصل کې په اسلامي فرهنگ کې یو غوره کار دی خو بڼه یې داسې ده، کله چې یو څوک نذر وکړي چې که ستونزه یې لرې شي، د الله (ج) په لار کې به یو غوښي خیرات کوي او یا به یوه اندازه ټاکلې پیسې صدقه ورکوي. اوس که چېرته یې مشکل حل شو په دغې شخص باندې واجب ده چې د خپل منل شوي نذر په مطابق به عمل کوي؛ خو زموږ د عوامو په فرهنگ کې نذر نور ډولونه هم

لري چې د ديني ښوونو سره تړاو نه لري.^(۱)
ددې نذرونو ډولونه په لاندې ډول دي:

نذر مشکل کشا، نذر سخي جان، نذر بي بي سرخروي، نذر پير بلند، نذر لب آب، نذر سمنک، نذر دوازه امام، نذر بي بي زينب، نذر ديگچه، نذر فاطمه زهرا، نذر چادر بي بي، نذر هفت ميوه او داسې نور ډېر نذرونه دي چې د خلکو تر منځ په ځانگړې توگه په ښځو کې ډېر دود دي. په داسې حال کې چې هيڅ ديني بڼه او جنبه نه لري.

د نذر اداکول د پسه حلالولو، د حلوا په پخولو، لېټي (کاجي)، زېره او سپينه شوله، شير برنج، پراټه پخولو او په ممیز او نخودو سره تر سره کېږي او يا ښځې زيارتونو ته ځي او هلته يې وزلو او غريبانو ته خواړه او پيسې دخيرات په ډول ورکوي.

دا ټول نذرونه هر يوه په خپل ځای او په ځانگړي وخت کې او په ځانگړو مراسمو تر سره کېږي چې په لاندې ډول د مشکل کشا نذر د بېلگې په توگه گورو.

نذر مشکل کشا

هغه ښځه چې په ځان يې نذر منلی وي په خپل کور کې د ستر خوان غوړوي، يوه اندازه ممیز او نخود د هغې په مخ باندې اچوي، اوه ښځې د دسترخوان په چاپيره کېښي، ممیز او نخود په اوو برخو وپشي او د هغې د خوړلو څخه مخکې يوه ښځه ددې نذر کيسه کوي او بيا د نذر ممیز او نخود له چای سره خوري.

ښوونکي دې د وپرونو او نذرونو په هکله د اسلامي فرهنگ له مخې زده کوونکو ته معلومات ورکړي.

په ټولگي کې فعاليت

- يو زده کوونکی دې د وپرونو د لگښتونو او بل زده کوونکی دې دنذر په هکله خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

- آیا په خيراتونو کې ډېر لگښتونه سم دي؟
- په نذرونو کې څرنگه؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې د وپرونو او نذرونو د فلسفې په هکله د عالمانو څخه معلومات واخلي! په خپلو کتابچو کې دې وليکي! او ټولگي ته دې راوړي!

۱- د اسلام له نظره نذر يوازې د الله تعالی ﷻ په نامه جواز لري، په متن کې چې د نذر د ادا کولو کوم شکل بيان شوي، شرعي اساس نه لري، يوازې د خلکو دود دی.

د لومړي څپرکي لنډيز

نوی کال او د بزگر مېله زموږ د خلکو د ډېرو لرغونو دودونو څخه، هغسې دود دی چې د خلکو د طبیعي ژوند چاپېریال او د لرغونې آریانا د پراخو جغرافیایي شرایطو څخه منځ ته راغلی دی چې هیڅ قوم او ډلې ته په یواځې توګه ځانګړی نه دی.

د وری (حمل) په لومړۍ شپه خلک خپلو دسترخوانونو ته د نوي کال د راتلو په بدرګه او خوشحالی په مناسبت په اوو ډولو خوړو سره ښکلا ورکوي چې هغې ته "سفره هفت سین" (اووه مېوې چې نومونه یې په سین سره پیل کېږي) وايي.

- مېله او تفریح کول د انسان د سترپاوو د منځه وړلو، د روحي او جسمي قواوو د بیا تقویه کولو او تجدید لپاره انسانانو ته ضروري ده. د مېلې لپاره ډېر خوندور موسم د پسرلي موسم دی چې ټول طبیعت تازه روح پیدا کوي او خپله تازه او طراوت لرونکې غېږ د انسان هرکلي ته پرانيزي.

- د ماشوم زېږېدل زموږ د وطنوالو په کورنیو کې د ډېرو خوشحالیو سبب ګرځي چې د ماشوم د زېږېدلو په وخت کې خوشحالی او جشنونه کوي.

- زموږ د خلکو په منځ کې د هلک د زېږېدلو په وخت کې یو مشهور دود د ماشوم سنت کول دي، چې ددې دود او سنت اجراء کول هم د اسلامي معتقداتو او هم د روغتیایي او صحي ملحوظاتو په پام کې نیولو سره ضروري دي.

- زموږ خلک د خپلو ستونزو د حلولو او ځینو هیلو او غوښتنو د لاسته راوړلو په موخه نذر په غاړه قبلوي او وروسته د حاجتونو د پوره کېدو څخه هغه نذر چې په غاړه یې اخیستی و، ادا کوي.

د واده مراسم زموږ په هېواد کې د نجلی له خوښولو څخه پیل کېږي او لاندې پړاوونه وهي لکه: غوښتنه (خواستګاري، مرکه) شیرینی ورکول (کوژدن)، چله بدلي (نېنه ورکول) او د نوي کال او اخترونو د خوانچې (ناري) لېږلو سره دوام کوي، وروسته بیا د نکریزو شپه، نکاح او د واده مراسم د سازونو، سرودونو او ډېرو خوشحالیو سره سرته رسېږي.

د نکاح په شپه، پس له ډوډۍ خوړلو څخه د نکاح خطبه د شاهدانو، وکیل، زوم، دوستانو، میلمنو او ډېرو خلکو په حضور د مولوي له خوا لوستل کېږي او وروسته ناوې د ځانګړو مراسمو سره د هغه د نیکمرغۍ او بخت کور ته بیول کېږي.

- زموږ خلک د رمضان په مبارکه میاشت کې روژه نیسي او د کوچني او لوی اخترونو مراسم په ځانګړو مراسمو سره نمانځي.

حسیني عاشورا هم زموږ د خلکو له خوا درناوی کېږي.

فال نیول زموږ د خلکو د ټولنیز ژوند یوه برخه ده.

همدا شان د ماتمونو دودونه په ډېرو زیاتو مالي لګښتونو سره ترسره کېږي.

د دویم څپرکي موخې

په دې څپرکي کې به زده کوونکي د سندرو، ترانو او دوه بیتو(لنډيو) د روح او محتوا څخه خبر شي. د تیرو شویو پېړیو په اوږدو کې به زموږ د خلکو د روحیاتو او د هغوی د هیلو او تمایلاتو څخه خبر شي.

زده کوونکي به پوهه شي چې د خلکو د ورځني ژوند په ویناوو کې د لطیفې، ټوکې، طنز او کنایې کارول د خلکو په ژبه او ورځني ژوند کې څومره کیفیت او خوند پیدا کوي او همدارنگه به د خپلې ټولني کلاسیک طنز وینونکي لطیفه او ټوکه وینونکي وپېژني.

دويم څپرکی سندري او مطاييې

دولسم لوست

سندري

ستاسو څو سندري زده دي؟

سندري د خلکو د شعرونو يو ډول دی چې ځانگړی آهنگ او وزن لري او د خلکو په منځ کې ډېر معمول او دود دي. هر بندېي د دريو يا څلورو مصرعو زيات نه وي. په ساز او آواز سره يې وايي. سندري د پېر يو په اوږدو کې د نا معلومو تکړه سندر غاړو له خوا ويل شوي دي او نسل په نسل مورته رارسېدلي دي.

سندري د خپلې منځپانگې (محتوا) له حيثه ډېرې بڼې لري چې زموږ د خلکو د معنوي فرهنگ د عمده برخو له حيثه ډېرې ارزښتناکې دي.

خلک تل د سندرو د لارې د خپلو زړونو دردونه يو له بل سره شريکوي او غواړي چې ددې په وېلو سره خپل سوز، فشار او د زړه غوتې پرانيزي او څرگندې يې کړي. ترڅو چې زړه ته يې ډاډ او تسکين پيدا شي.

سندري او ترانې د خلکو د ټولو خوشحاليو، غمونو او غوسو چاشني دي. زموږ په خلکو کې داسې بزم، محفل، مجلس، د شپې کښېناستل، مېلې او جشنونه نشته دي چې په هغې کې سندري او ترانې زمزمه نه شي. سندري هم د خلکو د نورو ولسي ادبياتو غوندې د خلکو د ارمانونو، هيلو، غوښتنو، اميدونو، گمانونو، گروهو او د لرغونو اندېښنو بيا نوونکي دي. سندري په حقيقت کې له ژوند سره د خلکو د مينې او محبت څرگندونکي دي،

له دې سندرو څخه يوه د (بيا بچيم انگور بخو) هغه سندره ده چې دافغان او انگليس په دويمه جگړه کې ويل شوې وه، چې په لاندې ډول ده:

سندره (سرود)

جنگ انگریز و افغان اس
محمد جان مرد میدان اس^۱
سبزی تا که بیی!
کارما جنگیدن اس
ایوب فان شیر غران اس^۲
میرپه باروت رسان اس^۳
غولاب ما برسر سنگ
قوت ما توت و تلفان
سربازی کار مردان اس
آزادی فتر افغان اس
باغ بی دیوار ما
جلوه ها داده به تاک
حسینی حسن فوبان اس
کشمشی نقل میدان اس
نوش جان کن مرهم اس!
پارک که کم در کم اس
غوله دارن غول بیابان اس
قیمتش فیلی ارزان اس

بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو!
دل های پاکه بیی!
لفت فاکه بیی!
بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو
عشق ما غیرت و ننگ
کار ما قتیع است و جنگ
بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو!
شرشر آبشارما
خوشه پر بار ما
بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو!
طول هر خوشه بپییم
بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو!
بیا بپییم انگور بنو!

۱- غازی محمد جان خان وردک، د افغان انگلیس د دویمې جگړې اتل.

۲- د میوند فاتح غازی محمد ایوب خان

۳- غازی میرپه خان کوهدامنی

لنډۍ او ترانې

ستاسو څو ترانې زده دي؟

لنډۍ او ترانې زموږ په فرهنگ کې تل د خلکو په ژوند کې دلارې ملگرې او د هغوی د پاکو آرمانونو، هیلو، عواطفو او د لطیفو احساساتو څرگندوونکي او انعکاس ورکونکي دي. انسانان تل د لنډیو او ترانو اوریدلو او ویلوته لیاواله دي؛ په ځانگړې توگه کله چې د زړه رابنکوونکي موسیقي سره وویل شي.

هغه لنډۍ او ترانې چې د هېواد، اولادونو، محبوبې او معشوقې په مینه کې ویل شوې وي یو خاص خوند او کیفیت لري.

د لنډیو او ترانو بنسټ د وطن دوستۍ او د پرديو په وړاندې له خپلې خاورې څخه د ساتنې په محور ایښودل شوی دی چې په حقیقت کې د ژوند او طبیعت سره د انسان د ټولو عواطفو، احساساتو، شور او جذباتو د هیجاناتو د مینې او محبت هنداره ده چې د لنډیو او ترانو په شکل یې د زړونو له تلونو سرچینه نیولې او لکه د اور د لمبې په ډول بهرته راوځي.

لنډۍ او ترانې د هغو وزرو غوندې دي چې سندرغاړي یا ویونکي د دې وزرو په وسیله غواړي چې خپل ځان د محرومیت او ناکامۍ له ژورو فشارونو څخه وژغوري چې په دې لړ کې د خپلې موخې رسېدلو ته هیلې څرگندوي.

د خلکو د لنډیو او ترانو یو څو بېلگې په لاندې توگه لولو:

د وچه ډاگه د لونگو بوی راځینه	ځاوندۀ بیا دې پسرلی کړ
جنکو راوړل په وربل کې سره گلونه	ځاوندۀ بیا دي پسرلی کړ
زما د زړه په ونو جل ولگېدنه	پسرلی راغی ونې شنې شوې
زه یې لا اوس طمعه لرم چې را به شینه	په یار مې ترخې زرغونه شوې

په دري ژبه کې:

چو مرغواوي لب دریا بگردم	بهار آمد که من شیدا بگردم
همه جوړه و من تنها بگردم	پلنگ در کوه و آهو در بیابان

آشفته کدی خوده به مثل کفتر
آهسته گیرم از تو نریزد پر

ای جوړه جان خانه گرفتې در بر
شاهین شوم و تراگیرم از لب جر

په ټولګي کې فعالیت

— زده کونکي دې په څلورو ډلو وویشل شي لومړۍ ډله دې وطني سندرې، دویمه ډله دې هغه ترانې او لنډۍ چې د وطن په مینه کې ویل شوي دي، دریمه ډله دې زموږ د نیکونو د قهرمانیو په باره کې، څلورمه ډله دې زموږ د هېواد د ښکلي طبیعت په باره کې ولیکي او د هرې ډلې استازی دې هغه د ټولګي په مخکې ووايي.

پوښتنې؟

— په سندرو او ترانو کې د خلکو احساسات او عواطف څرنگه څرګند شوي دي؟

کورنۍ دنده

— هر زده کوونکی دې د خپلې کورنۍ له مشرانو سره په تماس کې شي؛ له هغوی څخه یا له هغو سرچینو څخه دې ترانې، لنډۍ، سندرې او معلومات لاس ته راوړي، ودې یې لیکي، بله ورځ دې ټولګي ته راوړي او ښوونکي ته دې وسپاري.

ديارلسم لوست

ټوکې او لطيفې

- په مجلسونوکې لطيفې او ټوکې ويل، څه کيفيت لري؟

لطيفه او فکاهي

لطيفه او فکاهي بنسکله، نازکه، خوندوره، رسا او نېکه ويناده چې دهغې ويل او اورېدل د انسان د خوشحالي سبب گرځي.

همدا شان فکاهي او ټوکه، خوشحالي او خوش طبيعتي ته هم ويل کېږي. زمور په فرهنگ کې خلک د خوشحالو په ورځو لکه: نوی کال، ودونو، جشنونو، اخترونو او د خوشحالو په نورو محفلونو کې راغونډېږي، خوندورې خبرې، لطيفه او فکاهي وايي، خاندي او خوشحالي کوي.

ځيني خلک په ټوکو او لطيفو ويلو کې ځانگړې وړتيا او استعداد لري. هغسې چې ددې خلکو هره خبره، ادا او کره وړه خندونکي وي.

په کومه فرهنگي حوزه کې چې مور ژوند کوو داسې جالبو او زړه راښکونکو خبرو زيات شتون درلوده چې تل به د مجلسونو د تودوالي او خنداگانو سبب گرځېدل لکه: عبید زاکاني، نصرالدين افندي، شعبان، صمد آغا، اسمعيل سياه او داسې نور چې هر څوک دهغوی د نومونو او د خندورو حکایتونو سره بلد دي چې دهغوي له جملې څخه مشهور افسانوي شخصيت نصرالدين افندي دی.

نصرالدين افندي افسانوي شخصيت، د لطيفې او ټوکې اتل، ټوکه ويونکی، ظريف، پوهه، پاک زړی، د فوق العاده تيز ذهن خاوند انسان و چې خپلې خوندورې خبرې او ټوکې به يې له خنداگانو سره د طنز په جامه او لفافه کې هغسې ويلې چې دهغې په تل او جوهر کې به پند، حکمت، نصيحت، اخلاق او ادب نغښتی و.

نصرالدين افندي له دروغو، مکر، فريب، ځان ښودنې، لوبي او خودبيني څخه بيزاره و. هغه هونيار، رسالتمن او حکيم سړی و چې عمريې د زمانو له اوږدو سره برابر دی. زمور د فرهنگي حوزې، د گاونډيو هېوادونو ټول خلک د هغه سره مينه لري او هر يو هغه خپل گڼي او د خواجه نصرالدين، مشفي او نصرالدين افندي په نومونو يې يادوي.

له دوه زره څخه د ډېرو لطيفو (ټوکو) نسبت ورته کوي. لاندې يوه ټوکه لولئ چې د نصرالدين افندي ښځې ته يې نسبت شوی دی:

ويل کېږي چې د نصرالدين ښځې خپله ستن ورکه کړې وه او هغه يې په کوڅه کې لټوله. گاونډی ښځې چې هغه وليدله پوښتنه يې ترې وکړه څه دهې ورکه کړې دي چې لټوي يې؟ هغې وويل: (خپله ستنه مې ورکه کړې ده) گاونډی ښځې ورته وويل:

(ستنه دې په کوڅه کې ورکه کړې ده؟) هغې وویل (نه په کور کې مې ورکه کړې ده) گاونډۍ ښځې وویل: ستنه دې په کور کې ورکه کړې ده او په کوڅه کې یې لټوې؟ د افندي ښځې وویل: ځکه چې په کور کې تیاره ده.

پخوا زموږ په گران هېواد کې ټوکیان او ظریف شخصیتونه ډېروو چې د هغوي له جملې څخه یو (اسمعیل سیاه) و. اسمعیل سیاه له هرات څخه و. هغه یو سیاسي، شاعر، ظریف او ټوکه ویونکی شخص و، چې انتقادي نکتې به یې په ډېرو لطیفو او ظریفو لفاظو کې په ډېر ظرافت او دقت سره وړاندې کولې. لکه څرنګه چې دهغه ظرافتونه او بدله ویل د (ناوړه گټې پورته کوونکي مستوفي)، اسمعیل د گونګت سره تشبیه کول او دهغې سمدستي ځواب ورکول او داسې ډېرې نورې کیسې او ټوکې یې مشهورې دي.

بدیهه ویل او یو مطلب او پوښتنې ته ژر ځواب ورکول هم د ظریفو، د ښکلو خبرو او خوش طبعیو څخه دي، چې پرته د فکر دکولو او بې له ځنډه او مخکې له تیاری نیولو څخه مقابل لوري ته ژر ځواب ورکول دي. چې په سلګونو او زرګونو نمونې یې زموږ په ټولنه کې هره ورځ دخلکو په منځ کې ویل او اورېدل کېږي. چې موږ دلته د هغې یوه نمونه راوړو:

ویل کېږي چې: صائب تبریزی چې کله له هند څخه کابل ته بېرته ستنېده، په سفر کې یې له ځان سره یو آس او یو چرګ درلودل. کله چې د کابل د کمري سیمې ته ورسېد، یو بزګر یې ولیده چې په خپل فالښ کې د خټکو په راغونډولو بوخت و. بزګر چې صائب ولید مخې ته یې ورغی او هغه ته یې (ښه راغلاست) وویل او پوښتنه یې ترې وکړه چې (څه درته راوړم؟) صائب وویل: ((داسې شی راوړه چې هم یې زه هم یې زما چرګ او هم یې زما آس وخورې او ماره شو)). بزګر ورته سمدستي څو دانې خواږه خټکي راوړل او ورته وېې ویل: (د خټکو منځ ته خپله وخوره! زړه یې چرګ ته او پوستکي یې آس ته ورکړه) صائب د خټکي د لیدلو په خوشحالی په فی البدیهه ظرافت او شاعرانه شوخی سره وویل:

"هرگز ثمری نیست نهال کمري را"

بزګر دستي ځواب ورکه: (از بس که ثمر داشت نهالش کمري شد)

په ټولګي کې فعالیت

- زده کوونکي دې په څو ډلو وویشل شي، هر یو دې یوه لطیفه ووايي او په خپلو کتابچو کې دې ولیکي.

پوښتنې؟

- نصرالدین افندي څوک و؟

ګورنۍ دنده

- هر زده کوونکی دې، ټوکې ظرافت او بدیهي ویل د خپلې کورنۍ له غړو یواکلی او چاپیریال څخه ولیکي او ټولګي ته دې راوړي.

طنز

- طنز کوم ډول وينا ده؟

طنز ويل زموږ د خلکو د پخواني فرهنگ د ځانگړو بديعي او ظريفانه ويناوو له ډولونو څخه يو ډول او طريقه ده. د خلکو د وينا دغه طرز چې په منظوم او منثور شکل ويل شوی دی، د هغوی د پوهې، هوسيارۍ د شوخ طبيعت او دکاوت خرگندونکي دی.

ځينې خلک د هغه فطري ظرافت له کبله چې لري يې، هغه نکتي چې نه يې شي کولي د قدرت خاوندانو ته مخامخ ووايي، نو د طنز او کنایې په بڼه يې د لطيفو الفاظو او عبارتونو په قالب کې په عين حال په قاطعانه او غوڅ ډول، وايي.

په طنز کې د ټولنيز ژوند ستونزې او کړاوونه د روانو او غوڅو افادو، عبارتونو، ويناوو او کلماتو په کارولو سره تر برید لاندې نيول کېږي.

زموږ په فرهنگ کې د طنز ويلو موخه او هدف د ټولنيز ژوند، د بديو، نا خوالو او کړاوونو سره مبارزه ده. په طنز کې معمولاً لطيفانه کره وړه او رمزونه رول لوبوي. که چېرته يو طنز ويونکی وغواړي چې يو عيب، ظلم او نيمگړتيا د تمسخر په ډول ووايي، مطلب په دقيق او ادبي ډول سره د عقل او منطق په تله تلي او په ډېر مهارت سره يې د طنز په بنسکې جامه کي را نغاړي، او بيا يې وايي، چې انسان بې اختياره په خندا او خوشحالي راوړي. طنز ويل تل دوه اړخه او دوه موخې لري. چې يو اړخ يې خندا او خوشحالي او بل اړخ يې تمسخر دی او هغه کس چې طنز ورته متوجه دی د تېره خنجر په څېر پرې لگېږي.

په بل تعبیر سره طنز فاخر ترينه شوخي ده، او طنز د فحش او هجو څخه پاک دی.

خرنگه چې طنز تل دوه موخې او دوه اړخه لري هغې ته:
په قاه قاه سره ژړا او په آه آه سره خندا ويل شوې ده.

پخوا زموږ د پراخې فرهنگي حوزې په ادبیا توکې طنز ويونکي او طنز ليکونکي ډېر وو، چې خلک له هغوی د نومونو سره بلد دي لکه:

اسماعيل سياه (هراتي) اکرم عثمان او جلال نوراني کابلي، عبدالواحد نظري کندهاري، عبدالمنان ملگري، کاتب پاڅون، جعفر اخکزی، صوفي حيدر بدخشانی، عزيز نېسن؟ او شعبان ترک، صمد آغا، او زموږ د فرهنگي حوزې افسانوي طنز ويونکي نصرالدين افندي دی.
د نړۍ نور نامتو طنز ويونکي، چارلي چاپلين او مستر بين دي.

په ټولگي کې فعاليت

هر زده کوونکی دې يو يو طنز وليکي او په مساعد وخت کې دې د ټولگي په مخ کې وويي.

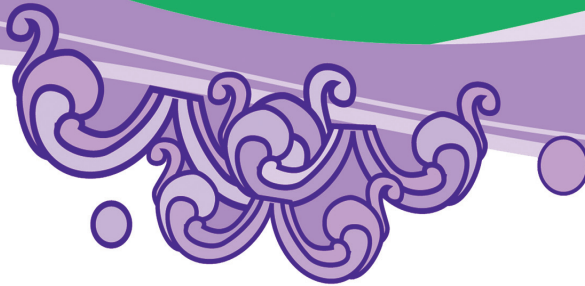
پوښتنې؟

- اسماعيل سياه پېژنئ؟ د هغه له طنزونو څخه څو طنزونه موياد دي؟
- د ترک ليکوال عزيز نېسن؟ آثار مولوستلي دي؟ د هغوی کيسې ووياست.
- نصرالدين افندي له کوم هېواد څخه و؟

کورنۍ دنده

هر زده کوونکی دې زموږ د هېواد او د نړيوالو طنز ليکونکو په هکله معلومات راغونډ کړي او بله ورځ دې ټولگي ته راوړي.

- ستاسو په سيمه او کلي کې چې هر څومره طنز ليکونکي او طنز ويونکي شته دی د هغوی نومونه د هغوی د کارونو سره وليکئ او بله ورځ يې ټولگي ته راوړئ!

پنځلسم لوست

کنایه او اصطلاح

- کنایه څه شی دی؟

الف - کنایه

کنایه د یوه مطلب پټه او پوښل شوې معنا افاده کوي، چه په هغې کې ددې پرځای چې د یوه شی یا د یوکس نوم ښکاره او په مستقیم ډول سره واخېستل شي د هغه کس او یا کوم کار چې له کوم صفت څخه تر لاسه کېږي د هغه د لوازمو څخه یو بې په کاروي او یا د یوه کار پایله بیانوي او په غیر مستقیم ډول سره یې مخاطب ته اوروي. یا په بل عبارت سره:

کنایه هغې خبرې ته ویل کېږي چې غیر د خپلې اصلي معنا څخه په بله معنا او مدلول باندې دلالت وکړي او یا وکارول شي. لکه: د (حسن غمکش) کلمه چې په ظاهر کې د حسن غم خوړلو ده خو دکنایې په معنا کې هغه کس ته ویل کېږي چې په هره موضوع یا پرځای او یا بې ځایه خپل زړه خوري او خپل خپګان او پریشاني پکې ښکاره کوي.

د کنایو بېلګې

حمید ماشوخیل وایي:

دروېز گري له دروېز گره ناکسي ده د فلک کچکول ته مه نيسه لاسونه!

خوشحال خان ويلي دي:

ته چې ماته وایې وایه! څوک دې وژني؟ ته له خپلو سترگو غواړه دا جواب!

یا:

لورې تا ته یې وایم، نرورې ته یې واوره! خپل قهر او غصه نرورته وړاندې کول.

په دري ژبه کې:

از شرم آب شدن - یعنی شرمېدل.

آب زیر کاه - یعنی هغه کس چې په آرامه خبره کې فساد جوړوي.
 آتش افروختن (دامن زدن) - د جنگ او فتنې وسایل برابرول.
 با پنبه حلال کردن - تاوتریخوالی او یو جنایت په آرام صورت سره ترسره کول.
 بوسه به پیغام - له هغه کار څخه عبارت دی چې په بې پروایي سره ترسره شي.
 با سوزن چاه کنندن - په یوه کم او بیهوده کوشن سره دیوه لوی کار ترسره کولو ته هڅه کول.
 گرگ باران دیده - هغه پوخ سړی چې په کارونو کې ډېرې تجربې ولري خو زیاتره یې منفي تجربې وي.

رگ خواب کسی را یافتن - دیوه سړي په خوی او مزاج باندې پوهېدل.
 شاخ کشیدن - ډېر تعجب کول په هغو کارونو کې چې د هغې پېښېدل له عاده پورته وي.
 به سرکسی کلاه گذاشتن - هغسې غولول چې د مقابل لوري پام ورته نه شي.
 یک زاغ را چهل زاغ کردن - یوې کوچنۍ خبرې ته لویه بڼه ورکول، کنایه ده. لکه د بوسو څخه چې غر جوړکړي.

در خمیر موی پالیدن - د هر کار په نیمگړتیا پسې گرځېدل.
 دست در خانه زنبور زدن - خطري کارونو ته لاس اچول.
 دندان بر جگر گذاشتن - یو کار په کرکه سره ترسره کول.
 دهان باز ماندن - د ډېر تعجب او حیرانتیا حالت.
 دیوار نمکش - د هر چا په خبره بدگوماني کول.
 روز سیاه و زر سفید - په سخت حالت کې د خپلو شتو لگول.
 زیر کاسه، نیم کاسه - په زیرکی سره دیوه چا غولول.
 سر کلاوه راگم کردن - دیوې ستونزې د حل لاره ورکول.
 غلام حلقه به گوش بودن - بې رایه او بې ارادې شخص.
 کلاه خود را قاضی کردن - په یوه کار کې د مشورې ډېر ارزښت لرل.
 کلوخ مانده از آب تېر شدن - سرسري او بې پامه کارونه کول.
 مگس هر دوغ شدن - دشر و مېوې مچ.

ب: اصطلاح

د يوه لفظ لپاره د اصلي معنا پر ځای د غیر اصلي معنا کارول دي. په بل عبارت سره: هغه کلمه چې په يوه فن يا يوه کار کې يوه ځانگړې معنا د اصلي معنا پر ځای وکاروي.

په اصطلاح کې فاعل معلوم نه وي او پخپله د يوه شي صفت او ستاينه ده. همدارنگه اصطلاح صيقل شوی او په قالب کې اچول شوی عبارت دی او لکه د مقولو او متلونو غوندې ټينگ جوړښت لري او زموږ په فرهنگ کې په زرگونو داسې صيقل شوي اصطلاحات او عبارات شتون لري چې د هغوی يو شمېر د (مشت نمونه خروار) په ډول د هغوی داستعمال د ځايونو

سره په لاندې ډول لولو:

- لور په لوټه تيره کول.

- د بوسو لاندې اوبه.

- د مرچو په خټه کيناستل.

- اوبه خړول.

- سترگې سپينول.

- په غوږ وهل.

- تر لمن لاندې کول.

- له عقل سره ډزې کول.

په دري ژبه کې

آهن سرد کويډن - بې گټې کار کول.

از پشت ورق خواندن - د يوه شخص ډېرې هوبنډۍ او زيرکتوب ته دلالت کوي.

از دريا دوغ بخشيدن - بې ځايه او بې گټې سخاوت.

انگشت به دندان گرفتن - د ډېر تعجب حالت.

پشت نخود سياه روان کردن - د يوه شخص غولول.

پیش جر، پس تبر - یو خواته پړانگ، بل خواته پانډه دی.
 پیش پای بین - بې لحاظه سړی.
 تیشه به ریشه خود زدن - خپلې پښې په تبر وهل.
 جواب دندان شکن دادن - غاښ ماتوونکی ځواب ورکول.
 چلو صاف از آب بر آمدن - رسوا کېدل.
 خپک زیر بوریا - په ظاهر ښه او په باطن کې وران کاری.
 خینه بعد از عید - چې وخت تبر شي وروسته د یوه کار کول. یو کار چې بې وخته ترسره شي.

په ټولګي کې فعالیت

— دوه زده کوونکي دې د ټولګي مخې ته راشي. یو دې څو کنایې او بل دې څو اصطلاحگانې په وار سره ووايي.

پوښتنې؟؟؟

— په ورځنۍ محاوره کې د کنایې او اصطلاح کارول څه کیفیت لري؟

ګورنۍ دنډه

— زده کوونکي دې له خپلو مشرانو څخه د کنایو او اصطلاحاتو پوښتنې وکړي او په خپلو کتابچو کې دې ولیکي.

د دویم څپرکي لنډيز

سندرې د خلکو د شعرونو يو ډول دی، چې ځانگړی آهنگ او وزن لري، او د اوږدو پيړيو په بهر کې د نامعلومو او تکړه شاعرانو له خوا ويل شوي او نسل پر نسل تر مور رارسېدلي دي. سندرې د خپلې محتوا (منځپانگې) له حيثه ډېرې بڼې او له پانگو ډکې دي او د معنوي فرهنگ يو له عمده برخو څخه د ډېرو ارزښتناکو بڼو لرونکې دي.

خلک تل د سندرو له لارې د خپلو زړونو خواله يو له بل سره شريکوي، سوز، فشار او د خپل زړه غوټې پرې خلاصوي.

لطيفه او ټوکه يوه ښکلې، ښکته، رسا، نکته او خبره ده چې د خوشحالي او د انسان د طبيعت د تازه کولو سبب گرځي. زموږ په فرهنگ کې خلک د خوشحاليو په ورځو کې لکه: نوی کال، واده، جشنونو، اخترونو او داسې نورو محفلونو کې سره راغونډېږي، خندوونکې، مليحه خبرې، لطيفې او فکاهي وايي.

طنز ويل زموږ د خلکو د لرغوني فرهنگ د ظريفو او بديعي ويناوو يوه ځانگړې طريقه او ډول دی. د خلکو د بيان دغه طرز چې په منظوم او منثور ډول ايجاد شوی دی د هغوی د تېز فکري، پوهې، شوخ طبعی او زیرکتيا څخه نماينده گي کوي.

په طنز کې د ژوند ټولنيزې نيمگړتياوې او نابرابرۍ په روانو غوڅو کلمو، د لطيفو عباراتو او افادو په کارولو سره تر خپل برید لاندې راوړي.

طنز ويل تل دوه اړخه او دوه موخې لري. يو اړخ يې خوشحالي او خندا او بل اړخ يې ادبي او اخلاقي تمسخر دی.

د دريم څپرکی موخې

په دې څپرکی کې به زده کوونکي د هغو خوړو ډولونه چې په خلکو کې د هغوی پخول دود دي وپېژني او زده کوونکي به په دې مطلب هم پوهه شي چې خواړه له دې توکو لکه: سبو، مېوو، دانو، لبنیاتو، دکب، مرغانو او څارویو له غوښو څخه تیارېږي. همدارنگه کوم سنتي او عنعنوي خواړه چې د دې توکو او یا د څو توکو له یوځای کېدو څخه پخېږي او د هغوی ارزښت به په ښه ډول سره وپېژني. او همدارنگه هغه خواړه چې د نوي کال او د بېلابېلو مناسبتونو په خاطر پخېږي لکه: سمنک، هفت سین، قولورترش، ډنډه کې او داسې نور وپېژني.

(۳۰) تصویر

دریم خپرکی خواره

شپارسم لوست

زموږ په هېواد کې د خوړو ډولونه

زموږ په هېواد کې د کومو خوړو خوړل ډېر دود دي؟

زموږ خلک خپل خواره د سبو، دانو، میوو، او له شېډو څخه تیار شوي خواره، د چرگو هڅی، کبان، د مرغیو او څارویو غوښې او له وریجو څخه تیاروي.

(۳۱) تصویر

دغه توکي یا خو جلا جلا او یایې یوله بل سره یو ځای پخوي.

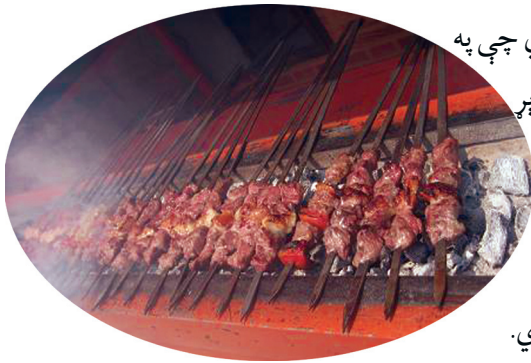
لکه لبنیات له وریجو سره، سابه له غوښې سره، سابه له اوږو سره او په سلگونو ترکیبې گډ خواره د دوه، درې یا له دې زیاتو توکو څخه برابرې.

غنم، جوار او اوریشي اوږه کوي له هغې څخه ډوډۍ پخوي، چې د هغې ډولونه زموږ په هېواد کې عبارت دي له: خاصه ډوډۍ، چپاتی، پنجه کش، فطیره، پراڼه، دکلچو ډولونه، بربري ډوډۍ

او داسی نور.

دیادونې وړ ده چې زموږ خلک غنمینه ډوډۍ د نړۍ د نورو خلکو په نسبت ډېره خوري. دانې د دلدي او جوشولو په ډول خوري. لکه غنم، مهي، لویا، باقلي، نسکان او داسې نور چې يايې څوښوي او يايې د قورمې په شکل پخوي.

د جوارو وړي هم جوشي او هم يې په اورکې او يا د پوليو په ډول نينې کوي. ويل کېږي چې پخوا به ځينو کورنيو د جوارو اوږه د ډېر وخت لپاره ساتل، چې ترخه شي، خوړل يې مشکل شي او لږ مصرف شي.

زموږ په هېواد کې د وريجو خوړل ډېر دي چې په عمومي توگه د "شولې" او "پلو" په ډول او ډېر غوړين خوړل کېږي.

بې وزله خلک يې د شولې په ډول خوري چې ددې مشهور ډولونه:

غوړبندي شوله، کچرې قروت او ډنډه کی دي.

شتمن خلک پلو له غوښې، سبو، قورمه، کوفتې،

دو پيازه، او داسې نورو سره خوري.

(۳۲) تصویر

پلو په بېلابېلو ډولونو پخېږي چې د هغې يو ډېر مشهور ډول اوزيکي قابلې پلو دی.

غوښين خواره عبارت دي له: ښوروا، قورمه، کوفته، د کبابو ډولونه، دوپيازه، سالند، يخني، قليه، وربته شوې غوښه، د سر او پښو غوښه، کباب شوې يينه(جگر) او داسې نور.

په کليو کې ځيني خلک غوښه وچوي يا "لاندي" کوي او بيا يې خوري.

ډېره گټوره غوښه د کب غوښه ده او له هغې څخه وروسته د مرغيو غوښه ده. لکه مړز، سي سي، زرک، صحرايي چرگ، فيل مرغ او داسې نور.

خميري غوښين او له سبو سره گډ خواره عبارت دي له: منتو، بولاني، سمبوسه او ددې ډولونه. کچالو(پټاټی) هم زموږ د خلکو په خوړو کې شامل دي، چې هغه د ښوروا، جوش، پکورې، او د چيس په ډول خوري.

خرنگه چې د څاروو روزل لکه غوايي، بزې او پسونه زموږ په هېواد کې له پخوا څخه دود و، نو په دې سبب هغه خواره چې د شېدو او د هغې له محصولاتو څخه لاس ته راځي له پخوا څخه زموږ په هېواد کې دود دي. په ځانگړي توگه د پسرلي او دوبي په موسمونو کې.

(۳۳) تصویر

په بانډو کې چې هلته هر وخت د یخو او پاکو اوبو چینی روانې وي؛ دباندو خواوشا، دغرونو سررونه، او لمنې ټول د وښو په ځنگلونو او په طبیعي گلانو باندې پوښل شوي وي. مېرې، وزې او غواگانې له وښو څخه په دغو ډکو ځنگلونو کې څرېرې او تیونه یې له شېدو څخه ډکېرې. مالداره ښځې یې هره ورځ دوه وارې لوشي. شیدې په یوه غټ چدني دیگ یا په کتوه کې څوښوي او بیایې په نورو لوبنو کې اچوي. بیا ورسره تومنه یو ځای کوي. تر سهاره پورې هغه شېدې په مستو بدلېرې. د هغې په سر باندې یوه پرده، پېروی جوړېرې. پیروی ترې را اخلي، مستې په غرکه یا په کتوه کې شاربې چې په شرومبو او کوچو اوږي؛ بیا شرومبې چکه او سوزمه او بیا ترې کروت برابروي. تازه شرومبې په ټوله نړۍ کې د ډېرو غورو مشروباتو څخه دي. هغه خواره چې له شېدو او د هغه له محصولاتو څخه لاس ته راځي عبارت دي له: شیربرنج، زېرغوري، قیماق، قیماق بت، کتخي، کوچ، پنیر، روغن جوشي، مالیده، د شېدو چای، قیماق چای، قروتی، قولورترش او داسې نور.

(۳۴) تصویر

په ټولګي کې فعالیت

- زده کوونکي دې په خو ډلو ووېشل شي.
- یوه ډله دې هغه خواړه چې له لبنیاتو څخه تیارېږي، بله ډله دې هغه خواړه چې له غوښو څخه تیارېږي، دریمه ډله دې هغه خواړه چې له سبزو څخه برابرېږي، څلورمه ډله دې هغه خواړه چې له وریجو څخه پخېږي، پخپلو کتابچوکې ولیکي.

پوښتنې؟؟

- د انسان د بدن د روغتیا او سلامتې لپاره کوم ډول خواړه ډېر ګټور دي؟
- د خوړو په تیارولو کې باید کوم ټکي په پام کې ونیول شي؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې دهغو خوړو ډولونه چې د هغوی په سیمه او چاپېریال کې یې پخول دود دي له خپلو مشرانو څخه وپوښتي، په خپلو کتابچوکې دې ولیکي، او ټولګي ته دې راورې.

اوو لسم لوست

د ځانگړو مناسبتونو خواړه

- زموږ په هېواد کې د کومو خوړو خوړل ډېر دود دي؟

ویل کېږي چې خواړه د څرنګوالي، کیفیت، د تیارولو او د هغې د مصالحو او لوازمو له پلوه د یوې ټولنې د فرهنگ له مهمو توکو څخه دي. ځکه چې د یوې انساني ټولنې د فرهنگ جوړښت او بڼه د هغې ټولنې د خوړو د سامان، جامو، د ودانیو د جوړښت څرنګوالي، د لیرد رالېږد واسطو، د عبادت ځایونو، د اوسېدلو ځایونو، دودونو او رواجونو له مخې پېژندل کېږي.

فرهنگ د یوې ټولنې د عادتونو، دودونو او رواجونو، ګومانونو، پوهې او دود شویو قوانینو ښودونکې دی. له دې کبله ټولنپېژندونکي د خوړو د تیارولو څرنګوالي او د پخولو ډولونه یې د یوې بشري ټولنې له ځانګړتیاوو څخه ګڼي او هغې ته ډېر ارزښت ورکوي.

په دې ځای کې موږ د څو ډولو خوړو د پخولو طریقه چې زموږ د هېواد په ګوټ ګوټ کې د هغې پخول د ځانګړو ورځو او مناسبتونو لپاره دود دي تاسوته در ښیو. او دا خواړه عبارت دي له: قولورترش، جوش، ډنډکې، گوشت کوچه، سمنک او هفت سین دي.

قولورترش او د هغې د پخولو طریقه

یوه اندازه غنم پاکوي، مینځي یې، په لویو څانګو کې یې په شېلو لمدوي او په سیوري کې یې ږدي. هره ورځ یې لاندې باندې کوي تر هغې چې غنم ټولې شېدې جذب کړي. وروسته هغه د یو پاک پوزي یا د ټوکر پر سر بیا هم سیوری ته هواروي، تر څو چې وچ شي. وروسته هغه، اوږه کوي، بیا دغه

اوره د وزې په شېدو کې د اوماچ (خسوگو) په ډول مېنې. بيا يې هم په سيوري کې وچوي.

د وچولو څخه وروسته يې د ژمي لپاره زېرمه کوي.

د ژمي په يخو او باراني ورځو کې يې د هوږی، پيازو او بانجان رومي سره په غوړيو کې پخوي، چې

خواره خواره ورڅخه جوړېږي او دې ته قولورترش وايي.

قولورترش د هرات او فراه په ولايتونو کې ډېر دود دی.

قولورترش د زکام د درملنې لپاره ډېر گټور دی.

جوش

د نورستان خلک يو ځانگړي خواره د جوش په نوم پخوي چې هغه په ختمونو، خيراتونو، ودونو او

نورو مراسمو کې پخوي.

د جوش د پخولو طريقه

يو غوړي حلالوي، غوښه يې ټوټه ټوټه کوي او په يوه غټ ديگ کې يې اچوي. بيا يې پرسر جوش اوبه

اچوي او د لاندې ورته اور بلوي او شاوخوا ديوه ساعت په اندازه ورته ځوښ ورکوي. بيا غوښه دهغې

له ښوروا څخه جلا کوي. په چاره يې ټوټه ټوټه کوي، دغه ميده شوې غوښه يوځل بيا په ديگ کې له

اورو سره يوځای، لري. بيا ځوښ ورکوي تر څو چې ښه پخه او نرمه شي.

کله چې غوښه دگړو شوو اورو سره ښه پخه شي د جوش خواره تيار او د خوړلو وړ دي.

ډنډه کی او د هغې د پخولو طریقه

په دیگ کې غوړي اچوي او هغه سره کوي. بیا پیاز او رومیان ورپکی اچوي او ښه یې سره کوي. بیا د اړتیا په اندازه اوبه پکې اچوي، وروسته بیا شوله یې وریجې د لږو مهیو سره چې مخکې د اړتیا په اندازه مینخل شوې او تیارې شوې وي په دیگ کې اچوي او شاوخوا یو ساعت دیگ ته څوښ ورکوي. وریجې او مهی ټولې اوبه جذبوي او خواړه پخېږي. بیا دغه شوله په غوړي کې را باسي، د هغې پر سر باندې قروت او سره شوې کوچ اچوي او خوري یې.

دا خوندور خواړه زیاتره د پکتیا، پکتیکا، خوست، ارگون او کټوازه په خلکو کې ډېر دود لري.

گوشت کوچه

گوشت کوچه د خوړو یو ډول دی چې د میدان وردگو، د بهسودو او د دایزنگي په سیمو کې یې دمحرم په لسمه او یا ځینی وخت چې شتمن حاجیان له حجه راوگرځي، پخوي.

د پخولو طریقه یې

د ښې او خوندورې (گوشت کوچې) د پخولو له پاره په معمولي توگه د پسه غوښه او غنم په مساوي اندازه په نظر کې نیسي. د مثال په توگه، لس کیلو غنم د لسو کیلو د پسه له غوښې سره.

لومړی، غنم پاکوي، مینځي یې، بیا په لویو دیگو نو کې اوبه اچوي او دغه غنم په هغې کې اچوي. بیا غوښه هم د دیگ په منځ کې غورځوي او د شپې له سره د دیگ د لاندې اور بلوي او ترسبا غرمې پورې دغه پخول دوام کوي، تر څو دغه غوښه د غنمو په اوبو کې دومره حل شي چې هیڅ ښه یې پاتې نه شي. د غوښې هلوکي له دیگ څخه را باسي.

غنم چې د دیگ په منځ کې د ډېر څوښ له مخې د غوښې سره سرښناکه شکل غوره کوي هغه په

قانونو کې اچوي او مېلمنو ته يې وړاندې کوي.
گوشت کوچه ډېر خونډور او مزه دار خواړه دي.

په ټولگي کې فعاليت

— زده کوونکي دې په ډلو وویشل شي او هر ه ډله دې په خپلو کې د خوړو په هکله خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

— د ځانگړو مناسبتونو او ورځو خواړه کوم ډول خواړه دي او زموږ په فرهنگ کې هغه د کومو موخو لپاره تياروي.

— قولورترش څرنګه خواړه دي، هغه څرنګه پخوي او د هېواد په کومو سيمو کې دود دی؟

— د نورستان خلک د "جوش خواړه" په کوم ډول پخوي؟

— "گوشت کوچه" د هېواد په کومه سيمه کې او په کومه طريقه پخېږي؟

— ډنډکی د کچري قرونو سره څه توپير لري؟

ګورنۍ ډنډه

— که ستاسې په سيمه کې کوم نور ځانگړي خواړه پخېږي او تاسې هغه پيژنئ، پخپلو کتابچو کې يې

وليکئ او په راتلونکي ساعت کې يې ټولگي ته راوړئ!

سمنک

سمنک څه شی دی؟

سمنک په کورنیوکې د ښځو په ځانگړو مراسمو سره د پسرلي او نوی کال د راتلو په خوشحالی پخېږي.

د سمنک د پخولو طریقه.

یوه اندازه غنم لومړی پاکوي، پرېمینیځی او په یو هوار لوبښي کې آزادی هواته ږدي. د پسرلي نرم بارانونه پرې وړېږي او غنم په څو ورځوکې تیغ کوي، جرړې کوي او شنه کېږي. کله چې د غنمو بوتی شاوخوا دیوی لوبښت په اندازه وده وکړي، دغه شني تې را اخلي او په یوه اوغور کې یې ټکوي، دهغې شیره را اخلي او په یو لوي دیگ کې یې اچوي. یوه اندازه اوږه هم ورسره گډوي او په یوه دیگ کې چې لاندې ترې اور بلېږي اچوي. د گاونډیانو، د محلې او خپلوانې ښځې په یوه کور کې را غونډېږي، یوه مشره، برکتی او ښکلې ښځه کفگیر را اخلي، د دیگ محتویات په کفگیر سره لږي او په نوي کال کې د روزی د پراخوالي او د الله تعالی (ج) د نعمتونو د ډېروالي دعاگانې کوي. نورې ښځې هم ټولې تر سهاره خوب نه کوي او په وار سره سمنک د دیگ په داخل کې لږي. ځوانې جونې هم په دې مراسمو کې گډون کوي، چمبه وهي، په خوبښی او خوشحالی سره دا سندره په خوږو آوازونو وايي:

سمنک در جوش ما کفچه زنیم	دیگران در خواب ما دفچه زنیم
سمنک نذر بهار است	میله شب زنده دار است
این خوشی سالی یکبار است - سال دیگر یا نصیب	
سمنک در جوش ما کفچه زنیم	دیگران در خواب ما دفچه زنیم
آرزو امشب خروشد	سمنک در خود بجوشد
دلخوشی جامه بپوشد - سال دیگر یا نصیب	

سمنک در جوش ما کفچه زنیډ
ایډن گل فصل بـــهاران
خاصه برشب زنده داران- سال دیگر یا نصیب

سمنک در جوش ما کفچه زنیډ
بی شکر شیرینی دارد
طعم خوش چون فرنی دارد- سال دیگر یا نصیب

سمنک در جوش ما کفچه زنیډ
خوش نماید روبه جوشش
ساجقک دارد به دوشش- سال دیگر یا نصیب

سمنک در جوش ما کفچه زنیډ
شاهد عیش بهار است
واجب هر گیر و دار است- سال دیگر یا نصیب

سمنک در جوش ما کفچه زنیډ
سهار وختي چې سمنک پوخ شي هغه په گاونډیانو، دکوڅي او محلې په خلکو باندي ویشي.
د سمنک پخولو دود چې د تېرو وختونو څخه یادگار پاتې شوی دی زموږ په گران هېواد کې په ځانگړو مراسمو نمانځل کېږي.

په ټولگي کې فعالیت

— یو زده کوونکی دې د ټولگي مخی ته راشي او د نوي کال د سمنک پخولو د مراسمو په هکله دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

— سمنک پخول او سمنک خوړل څه خوند لري؟
— د سمنک پخولو مېله د فرهنگ له حیثه څه ځانگړتیاوې او ارزښتونه لري؟

کورنۍ دنده

— زده کوونکي دې د خپلو خپلوانو څخه د سمنک پخولو او د نوي کال دودونو په هکله معلومات ترلاسه کړي، پخپلو کتابچوکې دې ولیکي او ټولگي ته دې راوړي.

د "هفت سین" دسترخوان

هفت سین څه شی دی؟

په نوي کال کې هفت سین ځانگړې معنا لري. په پخوانيو زمانو کې به انځور شوي، بڼکلي او قيمتي قابونه چې د کابولین له جنس څخه وو د چین څخه خراسان (افغانستان) ته راوړل کېدل. بيا به له هغه هېواد څخه چې دا به ترې راوړل کېدل د چيني په نوم ياد شول، چې د وخت په تېرېدلو او د ويناوو په بدلون سره د سيني په بڼه يې تغيير موندلی دی.

خلکو به په هغې زمانه کې د نوي کال د دسترخوان د جوړولو لپاره ددې انځور شويو لوښو څخه کار اخيسته. دا لوښي به يې د نقلو، قند او نباتو څخه ډکول.

د (۷) عدد زموږ په فرهنگ او ادبياتو کې د نيکمرغۍ د عدد نښه ده او د هغې کارول په هفت خوان رستم، د آسمان اوه طبقې، د عشق او عرفان اوه مرحلې، اوه اختره، اوه اقليمه، د اونۍ اوه ورځې، د ناوې اومه، د مړي اومه او داسې نور په نظر راځي.

له هفت سین څخه سربيره کوم شيان چې د نوي کال په سفره (دسترخوان) باندې تيارېږي (منه، سنځلې، سرکه، هوره، سابه، سمارق (خرې)، سمنو، اوبه، هنداره، سره شوي کبان، په شمع دانۍ کې بېلې شوې شمعې، سکه، سپلن، بوره، په اوبو کې غوټه شوی نارنج، د چرگو رنگ شوې هگۍ، ډوډۍ او گلدانۍ) ده چې د دوی هر يو يې په لاندې ډول خپلې خپلې نښې لري.

۱- منه: د زېږولو، عشق او عرفان نښه ده.

۲- سنځله: د سنځلې دگل عطر په فضا کې خورېږي، د انسان حسي قواوې راپاروي.

۳- سرکه: د صبر او زغم نښه ده.

۴- هوره: د روغتيا نښه ده.

۵- سابه: د بارورۍ او برکت نښه ده.

۶- سمارق: د راختونکي لمر په څېر دی، د دويم ژوند پيل او د راختو ښکارندوی دی.

۷- سمنو: د سمنو (سمنک) په هکله بېلې بېلې ويناوې او نقلونه شته دی.

(۳۵) تصویر

- ۸- اوبه: د زړه د روښانه کېدلو، برکت، ثمر ورکولو او د برياليتوب نښه ده.
- ۹- هنداره: خپل ځان ته کتل او خپل باطن ته د پام راگرځولو نښه ده.
- ۱۰- کب: د توليد، تازه گي، پرېمانې، تکاپو او د کوښښ کولو نښه ده.
- ۱۱- شمع: د فروغ او روښنايي نښه ده.
- ۱۲- سکه: د بډايي او شتمني نښه ده.
- ۱۳- سپلني: د سترگي د زخم او د بد نظر د لرې کولو نښه ده.
- ۱۴- شکر(خواره): د تل لپاره د کورني د غړو د خوله د خوړېدلو نښه ده.
- ۱۵- په اوبو کې غوټه شوي نارنج: د اوبو په مخ باندې د ځمکې د دريدلو نښه ده.
- ۱۶- د چرگي هگي: د نطفې د خلقت او اميدواري نښه ده.
- ۱۷- ډوډي: د روزي د پراخوالي او برکت نښه ده.
- ۱۸- گلدان او گل: د ښکلا نښه ده.

د هفت سين د دسترخوان په هکله داسې ويل شوي دي چې سينونه د صداقت، عدالت، انصاف، غوره رفتار، کرڼه او وينا، برياليتوب، پرهېزگاري، د تقوا او بخښښ نښې دي. په دې ترتيب د نوي کال په دې دسترخوان کې د طبيعت ډالي خلاصه او يوځای دي. او هغه ښکلاوې چې په طبيعت کې شته دي د هفت سين په دسترخوان کې د الله تعالی (ج) د قدرتونو نښې څرگندېږي.

د هفت سين دسترخوان د خلکو د هيلو او آرمانونو لپاره د ښکمرغيو څخه ډکه ده.

په ټولگي کې فعاليت

زده کوونکي دې په څو ډلو ووېشل شي او هره ډله دې ددې نښو ځانگړتياوې په خپلو کتابچو کې دې وليکي.

پوښتنې؟

- مڼه او سنځلې کوم ډول ميوې دي؟
- هوربه د انسان د بدن لپاره څومره گټوره ده؟
- سمارق پېژنئ؟ څه ډول نبات دی؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د هغو نښو د نومونو په باره کې چې یاد شول د خپلو کورنيو له مشرانو څخه دې معلومات راغونډ کړي، پخپلو کتابچو کې دې وليکي او ټولگي ته دې راوړي.

د دريم څپرکي لنډيز

زموږ په هېواد کې د بېلا بېلو خوړو پخول په خلکو کې دود دی، چې زياتره يې د سبو، دانو، شېدو، وريجو، مېوو، کبانو، مرغانو او د څارويو له غوښو څخه پخېږي.

زموږ خلک غنمينه ډوډۍ ډېره خوږي او د زياترو خوړو سره په دسترخوان کې شتون لري.

قولورترش له هغو خوړو څخه دی چې زياتره د هرات او فراه په ولايتونو کې دود دی.

جوش د نورستان د خلکو ځانگړي خواږه دي.

گوشت کوچه د دايزنگي او هزاره جاتو د خلکو خواږه دي.

سمنک د ښځو په ځانگړو مراسمو سره د پسرلي او نوي کال په راتلو په کورنيو کې پخېږي. د سمنک

پخولو دود چې له پخوا څخه په يادگار کې پاتې شوی دی همدا ډول د «هفت سين» دسترخوان

خورول چې د پسرلي په راتلو او د نوي کال په هرکلي کې ترسره کېږي، زرگونه کلونه لرغونتيا لري.

«۷» زموږ په فرهنگ او ادبياتو کې د نيکمرغۍ عدد دی او د هغې کارول د رستم په «هفت

خوانو»، د اوه آسمانونو، د عشق او عرفان په اوه مرحلو، اوه اخترنو، د اوني په اوه ورځو او داسې

نورو کې لېدل کېږي.

هفت سين عبارت دی له: منې، سنځلې، هوره، سابه، سمارق، سمنو او سرکې څخه.

د څلورم څپرکي موخې

په دې څپرکي کې به زده کوونکي په کورنيو کې د ځمکو اندازه او ډولونو او په هېواد کې به د کرنيزو محصولاتو سره بلد شي او د ځمکه والو او مزدورو بزرگانو ترمنځ به د مناسباتو په څرنگوالي پوهه شي.

زده کوونکي به د باغونو او ځنگلونو په ارزښت او د ژوند د چاپيريال په ساتنه کې د هغې روغتيايي ارزښت او اغيزې ته پام وکړي.

زده کوونکي به د غورو مېوو ډولونه او په نړيوالو بازارونو کې به د هغې ارزښت وپيژني او زموږ د هېواد د مېوو د صادرولو فکر پيدا کړي.

(۳۶) تصوير

څلورم څپرکی سیمه ییز اقتصاد

شلم لوست

د ځمکې ډولونه او د شولو د کرلو طریقه

شولې له وریجو څخه څه توپیر لري؟

زمورگران هېواد افغانستان په لویه کچه یو غرنی هېواد دی. د هېواد د ځینو شمال، لویدیزو او سویل لویدیزو سیمو پرته په نورو سیمو کې ځمکې په لوړو پرتې دي او څومره چې خلکو دا

(۳۷) تصویر

ځمکې یوې (قلبه) کرې دي په للمي ډول پکې غنم او چنې کري خو دومره حاصل ترې نه تر لاسه کوي.

مگر په هوارو سیمو کې چې ځمکې په سیندونو اوبه کېږي، خلک په ځمکو کې غنم، جوار، وریشې او شولې کري، له هغې څخه ښه حاصل تر لاسه کوي. چې

په تودو ډېرو اوبه لرونکو سیمو کې په کال کې دوه ځلې ځمکې ښه حاصل ورکوي.

د خلکو د هوارو، آبي او کرنیزو ځمکو اندازه ډېره کمه ده. او کوم خلک چې خپلې ځمکې نه لري د ملاکینو په ځمکه کې د مزدور بزگر په ډول کار کوي او د حاصل د اخیستلو په وخت کې د څلورو څخه یوه یا له پنځو څخه یوه او یا په نیمایي برخه کې شریک وي.

پخوا چې د ځمکې یوې (قلبه) کول د دوه غویانو، یوې او جغ په واسطه کېدل، د کرنې کارونه به په سستی او ځنډ پرمخ تلل، خو اوس چې په ډېرو سیمو کې کرنه میکانیزه شوې ده هم کرنه او هم د محصول ټولول آسان او تېز شوي دي.

پخوا به خلکو په کرنه او اوبه کولو کې یو له بل سره کارونه په ګاپه ترسره کول، چې د ویاړې د پاکولو، د غنمو د لو، د درمند او غوښل، حشر او داسې نور یادېدل.

په هر صورت د غلو دانو د کرلو ډولونه چې زموږ د هېواد په ډیرو سیمو کې دود دي، ټول او یا زیاتره بزګران د هغې د کرلو په طریقه پوهېږي؛ خو سره له دې چې شولې ډېرې ګټورې دي؛ خو ډېر خلک د هغې له کرلو سره بلد نه دي.

په لاندې توګه تاسو ته د شولو د کرلو اود حاصل ترلاسه کولو د طریقو په هکله معلومات درکوو:

د شولو کرل او د وریجو حاصل

تصویر (۳۸)

وریجې زموږ د هېواد له غوره محصولاتو څخه ګڼل کېږي. دا حاصل د شولو له دانو څخه لاس ته راځي او شولې زموږ د هېواد په هغو سیمو کې کرل کېږي چې پریمانه اوبه او توده هوا لري ځکه چې ډېرې اوبه او توده هوا ددې کښت د لومړنیو او دایمې اړتیاوو څخه دي.

په بغلان، کندز، تخار، لغمان، خاص کنړ، وردګ، غزنی او هرات کې شولې ډېرې کرل کېږي. د شولو کرل او د هغې روزنه د وریجو د لاسته راتلو پورې ډېره خواري او لازمه حوصله غواړي.

په ځانگړې توگه سدري يا نری وریچې
 سریره دهغې دنهالولو او لو کولو څخه
 جوش او تف ته هم اړتیا لري.
 زمور په هېواد کې مروجې شولې او هغه
 وریچي چې له دې څخه لاس ته راځي په
 عمده توگه په دوه ډوله دي چې د هغو هر
 یو لاندې بیانېږي:

(۳۹) تصویر . د نیالگیو کینول

نیلوفر شولې

دا ډول شولې گردې او پلنې دانې لري او کله چې وپکول شي، سپین رنگه وریچې له هغې څخه
 لاسته راځي.

د کرلو طریقه اود هغې حاصل

د نیلوفر شولو کښت د لو کولو تر وخته نسبت سدري شولو ته لږ وخت نیسي. له دې کبله د سدري
 شولو څخه وروسته کرل کېږي او یا که په یوه وخت کې هم وکرل شي حاصل یې مخکې لاس ته
 راځي. دا کښت په معمولي توگه د غويي (ثور) په میاشت کې یا لږ وروسته کرل کېږي. او په څلورو
 میاشتو کې د هغې محصول لاس ته راځي. له هغې وخته چې ددې شولو تخم کرل کېږي تر هغې
 چې پخېدلو ته رسېږي، ډېرو دوامدارو اوبو ته اړتیا لري او چې څه وخت د هغې په اوبو کې کمی
 راشي او ځمکه ورته وچه شي، په کښت کې خلل رامنځ ته کېږي او سم وږي نه باسي. د نیلوفر
 شولو د وږو نه کول د بزگرانو په اصطلاح کې د شنای «گنگک» په نامه یادېږي.
 کله چې د شولو فصل پوخ شي، لو کېږي، په یوه ځای کې راجمع او درمند (غوبل) کېږي. بیا د

لرگینې کارگاه (پایکوب، گردو او جواز) په واسطه چې کلیوال صنعت دی ټکول کېږي، ترڅو چې دانې یې له تنو څخه بېلې شي، بیا یې د راشبیل په واسطه په هوا کې پورته الوځوي چې دانې له بوسو څخه جلا شي او وریجې لاس ته راشي.

نری یا سدرې شولې

سدرې شولې اعلی او د ښه رنگ لرونکی وریجې دي چې دانې یې نری او اوږدې وي.

د سدرې شولو د کرلو او روزنې طریقه

یوه اندازه شولې په یوه وړوکی پټي کې کړي، کله چې دیوې لویشت په اندازه وده وکړي، بیا یوه یوه قوده په لاس کې رانیسي، په ولاړه یې په کبره ملا د رکوع په ډول له سهاره تر ماښامه یې د شولو په پټي کې چې هم په پټي کې تودې اوبه ولاړې وي او هم سوزونکی لمر کارگران په عذابوي، په پسته او د اوبو څخه په ډکه ځمکه کې یې نهالوي او بیا یې په دایمي توگه اوبه کوي. د سدرې شولو کرل او د هغې څخه وریجې لاس ته راوړل ډېره خواري غواړي. دا شولې په شپږو میاشتو کې لاس ته راځي او د پیل څخه تر پایه باید د ځمکې په منځ کې اوبه ولاړې وي.

له دې څخه پرته به ښه او کافی محصول ونلري. سدرې شولې د غویي (ثور) په میاشت کې کرل کېږي او د تلې (میزان) د میاشتې پورې پخېږي. په دې موده کې باید چې بزگر یو یا دوه واره هرزه وانښه د شولو د کښت له مینځه چې پټی له

(۴۰) تصویر

اوبو څخه ډک وي په ولاړه په کره ملا راباسي او لري کوي يې. په ځمکه کې د اوبو شته والی هر وخت څاري چې ځمکه بې اوبو نه شي. د يو څه وخت څخه وروسته شولې وري کوي چې په دې وخت کې تودې هوا ته اړتيا لري چې پخې شي.

وري شوې شولې ډېرې ښکلې او زړه رابنکونکې وي او کتونکي د هغې له سيل څخه خوند اخلي.

کله چې د شولو کښت زير او پوخ شی بزگران يې لو او غوښل کوي، ييايې د پايکوب د دستگاه په واسطه ټکوي چې وريچې له بوسو څخه جلا شي.

د سدري شولو په لاس ته راتلو سره د وريجو د توليد نيم کار ترسره شوی وي، ځکه چې بيا يوه بله اوږده پروسه (جوش او تف ورکول) ترشا لري، چې له هغې وروسته وريچې تری لاس ته راځي.

شولو ته جوش او تف ورکول او د وريجو توليد

سدري شولې جوش او تف ورکولو ته اړتيا لري. دا کار په دې موخه تر سره کېږي چې وريچې يې ماتې نه شي او د رنگ او خوند له پلوه بهترې شي. کله چې شولې له درمنده لاس ته راشي د هغې د جوش او تف لپاره ځای تياروي. لومړی لوی ديگونه تياروي او په هغې کې يوه اندازه اوبو ته د اور په واسطه جوش ورکوي. کله چې اوبه په جوش راشي شولې د ديگ په منځ کې اچوي او

د څو ساعتونو په موده يې په اوبو کې ساتي. په دې طريقه شولې د اوبو په منځ کې جوش کوي او کلکېږي. وروسته بيا د تف ورکولو وار

(۴۱) تصوير. وريچې

رارسيږي. ددې کار د سر ته رسولو لپاره چوډني ديگ په نغري (بټۍ) کې ځای په ځای کوي. په دې نغري کې بايد له سهار څخه تر ماښامه اور، بل وي چې ديگ ښه تود او سوړ وي. او د شولو تفکر په هغې کې شولوته تف ورکړي. تفکر لږې لږې شولې د چوډني ديگ منح ته اچوي او په لرگي سره يې لږي، چې تف و خوري او بيایي له ديگه را باسي. وروسته بيا تف شوې شولې لمر ته هواروي. چې وچې شي او له وچېدلو څخه وروسته د ماشين يا د پايکوب په واسطه ټکول کېږي چې د شولو پوستکی له دانو څخه بېل او وريجي تر لاسه شي.

په ټولگي کې فعاليت

زده کوونکي دې د هېواد د حاصلخېزو سيمو په هکله خبرې وکړي او د خپلو خبرو پایلې دې په خپلو کتابچو کې وليکي.

پوښتنې؟؟؟

- _ د سدري شولو کښت زمور د هېواد په کومو ولايتونو کې ډېر دود دی؟
- _ کنگد څه ډول دانې دي او له هغې څخه کومه گټه تر لاسه کېږي؟

کورنۍ دنده

_ هر زده کوونکی دې د خپلې سيمې کرنيز محصولات وليکي او په راتلونکي ساعت کې دې ټولگي ته راوړي.

یوویشتم لوست

بڼوالي، د مېوو تولید او ځنگلونه

ستاسې په سیمه کې کوم ډول مېوې پیدا کېږي؟

زموږ گران هېواد افغانستان د باغونو، ځنگلونو او میوو ټاټوبی دی. هر ډول مېوه لرونکې او بې مېوې ونې په هوارو او غرنیو ځمکو کې راڅپړي او ښه حاصل ورکوي. غوره مېوې لکه انار، خټکي، زردآلو، شفتالو، انگور، انځر، توت زمینی او داسې نورې روزل کېږي.

د ونو روزل او د ځنگلونو شتون د زرغونتیا، ښکلا، د تازه هوا د میوې د تولید، د شاتو مچيو د روزلو زمینه برابروي. د وښو د پوښښ طبقې جوړول، د خاورې ساتل او په نتیجه کې د شین چاپیریال او پاکې هوا د رامنځته کېدلو او زموږ ښکلي هېواد ته د نړۍ د سیلانیانو او جهان گردانو د پام راگرځولو

سبب کېږي. لکه څرنګه

چې ټول بوهرې زموږ هېواد

د تودوخې درجې بیلابیل

ډولونه، لوړه ارتفاع، تودې،

یخې او معتدلې سیمې

لري.

زموږ خلک په معتدلو

سیمو کې میوه لرونکې

ونې لکه: زردآلو، شفتالو،

گیلاس، آلبالو، توتان، غوزان، منې،

ناک، انگور، بادام، پسته، زمینی توت،

انځر او داسې نورې روزي. په تودو

(۴۲) تصویر. مېوې او

د شاتو مچيو گبین

سیمو کې د جلغوزو، لیمو، نارنج، کینو، مالته، زیتون او داسې نورې ونې کرل کېږي او ښه حاصل ترې لاس ته راځي او مورې یې وینو چې دغه غوره او ښې میوې لکه انار، توت زمینی، زردآلو، خټکی او داسې نورې د نړۍ په بازارونو کې ښه پیریدونکي او مینه وال لري. د خټکو د بېلابېلو ډولونو کرل لکه: قندک، اله پوچاق، سوزدله، ارکاني، عسقلاني، برگ نی او په لسگونو نور ډولونه له پخوا څخه د هېواد په شمالي سیمو، لکه تخار، قندز، سمنگان، مزار شریف، اندخوی، بغلان او د هلمند په ولایت کې دود دي چې د ډېرو اوسو لرلو، خوند او لطافت له پلوه په نړۍ کې ساری نه لري. په ځانگړې توگه د امام صاحب، چاه آب او خان آباد د قندک خټکي چې د خلیج د هېوادونو په بازارونو کې یې ډېر مینه وال پیرودونکي پیدا کړي دي. د قندز، هلمند او کیله گي هندوانې هم ښه نوم لري. زموږ دگران هېواد د خاورې، اوبو او هوا مزیت او ځانگړنه په دې کې ده چې دغه ونې او بوټي یواځې

(۴۳) تصویر. مېوې

په هوارو ځمکو نه بلکې په غرونو او غونډیو کې هم ښه وده او نمو کوي او میوه نیسي. زموږ هغه زیارکښ خلک چې د ونو په روزنه او د لویو او کوچنیو باغونو د جوړولو او پالنې سره ډېره مینه لري، په دی وروستیو کې یې د هوارو ځمکو څخه سر بېره په غرونو کې نیالگي او ونې کېنولي او باغونه یې جوړ کړي دي.

څرنګه چې زموږ د هېواد ځمکه او هوا د بوټو، ونو او د گیاهي پوښښ د ایجاد لپاره ډېره مساعده ده، له دې کبله له پخوا څخه په غرونو کې د میوه لرونکو او بې میوو ونو ډولونه لکه پسته، بادام، غوزان، منې، ناک (قییم، شکندی)، تاک، قره قات، یخمن، زرشک، نښتر، خیرې، شنی، گرګرې، ځغوزې او د داسې نورې په زړه پورې ځنګلي ونې پخپله راخپږي.

که څه هم چې د څو تېرو شوو لسيزو په گڼوډیو کې د بې احتیاطۍ له کبله ددې ونو او بوټو یوه زیاته برخه زیانمنه شوه خو زموږ پوهو او هوسنیارو خلکو ډېر ژر دې لورې ته پام راوگرځاوه او سر بېره پردې چې ددې له منځه تللو مخه یې ونیوله، په لوړو سطحو، غونډیو او غرونو کې یې د باغونو په جوړولو باندې په پراخه کچه سره لاس پورې کړی او ډېرې غوره نتیجې یې ترې اخیستلې دي.

زموږ خلک د تجربې له مخې پوهه شو، دي چې د غلو دانو کرل ډېره خواري غواړي او هرکال باید چې ځمکه یوه (قلبه) کړي، تخم پکې وشیندي او اوبه یې کړي، خو ونه چې یو وار کېنوي، په کمه خواری او لږو اوبو کولو سره هرکال لویږي او په څو محدودو کلونو کې په لویه ونه باندې بدلېږي او په راتلونکو ډیرو کلونو کې یې له خواری حاصل او میوه ورکوي.

ونه یو گټور، محبوب او په زړه پورې موجود دی، چې الله تعالی ددې په وجود کې دغه لاندې نعمتونه او مزیتونه خلق کړي دي:

گل، غوټی او پانې کوي، میوه نیسي، د ژوند د چاپیریال هوا پاکوي، (اکسیجن جوړوي). باران تولیدوي او اوبه زیاتوي، سیوری کوي، د شاتو مچۍ ددې د گلونو له شیرې څخه شات جوړوي، د ځمکې او د غرونو خاورې په خپلو نیلو (جرړو) سره ساتي، ښکلا را پیدا کوي او د نړۍ د سیلابیانو او جهان گردانو پام زموږ گران هېواد ته را اړوي.

ونه د ځمکې پر مخ د الله تعالی ارزښتناکترین، بهترین او عالی ترین مخلوق دی.

پیغامبر اکرم (ﷺ) فرمایلي دي: (که له ستاسو څخه په یوه کس باندې قیامت قایم شي او په لاس کې یې نیالگي نیولي وي هغه دې کینوي) رواه مسلم او بخاري

زموږ دغه غوره میوې په نړۍ کې ډېر ښه بازار لري:

انار، انگور، خټکي، غوزان، بادام، پسته، ځغوزي، منې، ناک، زرد آلو، شفتالو، گیلان، آلوبالو او

د لسگونو نورو میوو ډولونه.

(۴۴) تصویر. آلبالو

په ټولگي کې فعالیت

– زده کوونکي دې په خپلو کتابچو کې د خپلو سیمو د میوو نومونه ولیکي.

پوښتنې؟؟؟

- څرنګه کولی شو چې په خپل هېواد کې باغداری، د میوې تولید او ځنګلونو ته پراخوالی ورکړو؟
- څرنګه کولی شو چې خپل هېواد د نړۍ د ګرځندویو او سیلانیانو لپاره په یو ښکلي هېواد واړوو؟
- ستاسې په سیمه کې د نیالګیو کېنول په څه ډول کېږي؟

ګورنۍ دنده

– زده کوونکي دې د هغو مېوو، باغونو او ځنګلونو ډولونه چې په دې وروستیو کې د هغوی په سیمو او کلیو کې تولید، تکثیر او جوړ شوي دي معلومات تر لاسه کړي، په خپلو کتابچو کې دې ولیکي او په بل ساعت کې دې ټولګي ته راوړي.

دوه ويشتم لوست

زموږ په هېواد کې د کروندو د اوبه کولو سیستم

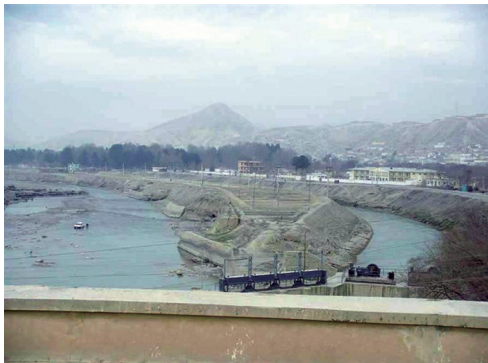
زموږ په هېواد کې خلک باغونه او د کرنې ځمکې په کوم ډول اوبه کوي؟

څرنګه چې ټول پوهېږو زموږ گران هېواد افغانستان چې زیاتره غرنی دی د دې د اوبه کولو سیستم هم د اقلیمي، طبیعي، د ځمکې جوړښت او د اوبو د تولید د څرنګوالي تابع دی. کرنه او زراعت له پخوا څخه په دوه ډوله و، یو په للمي ډول او بل په آبي ډول.

للمي هغه ډول دی چې ځمکه یوی (قلبه) کوي، تخم پکې شیندي کله چې پوخ شي، لو او درمند کوي یې ددې خواري د آبي کروندې غوندي ډېره نه ده، خو ځمکه یو کال ترمنځ کرل کېږي، سر بیره له دښتو په خاورینو غونډیو کې هم للمي کښت رواج دی او د باران د اوبو په واسطه خړوبېږي. که چېرته بارانونه ونه شي کښتونه سوځي او حاصل نه ورکوي.

بله آبي کرنه ده چې په هوارو ځمکو کې سیندونو، نهرونو او کاریزونو ته نژدې ده. دا ځمکې د تخم له کرلو څخه وروسته څو وارې اوبه کېږي لکه د شولو په کروندو کې باید اوبه هر وخت په ځمکه او کرونده کې ډنډه ولاړې وي.

په عمومي ډول سره په نړۍ او هېواد کې د اوبه کولو منابع په لاندې ډول دي:

د سیند اوبه، د چینو اوبه، د کاریز اوبه، د کوهیانو (څاه گانو) اوبه، ارهډ، ژورکوهیان (واټریمپ)، د سیلاب اوبه، د باران اوبه، قطره یی سیستم، "سفره های زیر زمینی" (د ځمکې لاندې د اوبو زېرمې)، خاورین او کانکریټي بندونه.

(۴۵) تصویر

(۴۶) تصویر

اوبه کول د سیندونو په اوبو

۱- په هغو سېمو او درو کې چې لوی سیندونه بهېري لکه د هلمند سیند، هریرود، ارغنداب، مرغاب، د آمو سیند، د کوکچې سیند، د بلخاب سیند، د کندز سیند، د فرخار سیند، د پنجشیر سیند، د غوربند سیند، د لوگر سیند، د کابل سیند، د کنړ سیند، د پېچ درې سیند، لندر او

داسی نور. د دې سیندونو اوبه خپلو دواړو غاړو ته ځمکې خړوبوي. خلکو د سیندونو دواړو غاړو ته غټ نهرونه او ویاړي کیندلي دي چې ددې نهرونو او ویاړو په واسطه خپلو ځمکو او کروندو ته اوبه رسوي او ځمکې پرې اوبه کوي. طبعاً د اوبو په حقا به او وېشلو کې د خلکو ترمنځ ځینې مناسبات، قواعد او دودونه شته دي چې ټول د هغې په رعایت کولو باندې ملزم وي. د اوبو د ویشلو مناسبات د میرآب د بانفوذ شخص له خوا په منظم ډول اداره کېږي او دا سیستم زموږ په ټول هېواد کې مروج دی.

(۴۷) تصویر

لکه چې د اوبو کولو ددې منظمو او دقیقو سیستمونو څخه یو له پخوا څخه په هرات کې دود و. د بېلگې په ډول یې دلته بیانوو:

د هرات ښار د شمال او سویل له اړخه د دوو غرونو تر منځ ځای لري، چې د سفید کوه او سیاه کوه په نومونو یادېږي چې هریرود ددې دواړو غرونو تر منځ بهېري او خپلې دواړه غاړې خړوبوي.

په دې ترتیب دواړو خواوو ته یې نهرونه کیندلي دي او هر نهر د سیند په منځ کې د اوبو د راختلو لپاره بندونه لري. دا نهرونه عبارت دي له: جوی شافلان (پښتون زرغون) جوی گلره، او یو شمېر نور کوچني نهرونه چې د سیند سویلي ځمکې اوبه کوي. د شمال لوري ته یې جوی نو، جوی ساوه، جوی اولنگ ستار خان، جوی انجیل، جوی عالم جان او یو شمېر نورې

کوچنی ویالې شته دی چې د سیند شمال لوری او هم د هرات ښار اوبه کوي. څرنګه چې د هرات ښار د سیند شمال لوري ته پروت دی په دې ډول د انجیل ولسوالۍ کلو د ختیځ ، لویدیز او د شمال او سویل څخه ښار احاطه کړی دی.

د هریرود اوبه د پسرلی په موسم کې ډېرې او طوفاني کېږي، مګر په دوبي کې له سرچینې څخه وچېږي. هغه اندازه اوبه چې په دوبي کې ځمکې اوبه کوي هغه زیمونه او چینې دي چې د سیند له تل او بیخ څخه راوځي.

له یوه بند څخه تر بله بنده پورې فاصله ټاکل شوې ده. هر څومره چې فاصله ډېره وي د اوبو تولید او اندازه هم ډېره وي.

په سیند کې له یو بند څخه تر بله بنده پورې فاصلې د ځمکې او کروندو د مساحت په تناسب له پخوا څخه د مولانا عبدالرحمان جامي په واسطه تقسم بندي او تعیین شوې دي.

یعنی داسې وپشل شوي دي لکه له پورته بند څخه تر هغه بند پورې چې له دې څخه ښکته تړل شوي دي باید چې څو کیلو متره فاصله وي؟ او د هیڅ بلوک ځاوند حق نه لري چې د خپلې ویالې بند د هغه خپل ټاکلي ځای څخه لږ ښکته و تړي چې بیا د هغې ښکتنې ځمکې د اوبو حق ضایع کېږي.

هر کله چې د دوه ویالو د ځاوندانو تر منځ شخړه پیدا شي خلک هغې وېش ته چې مخکې د هرات د کرنې په اداره کې ثبت شوی دی ورځي.

ویل کېږي چې: څو کاله مخکې یو بهرني مهندس د هریرود دغه وېش لیدلی و، د هرات له مهندسانو څخه یې پوښتلي و چې: "دا وېش چا کړی دی؟"

هغوی ورته ویلي وو: جامي. هغه ورته وویل: (جامي چېرته دی؟ هغه راولی چې زه یې وینم) ورته وې ویل (هغه په نهمه پیری کې تېر شوی دی).

نوموړي مهندس تعجب کړی و او د مولانا جامي په پوهه او زیرکتیا یې شاباسی ویلی و. ځکه وېش داسې و، چې د هریرود دواړو خواو ته، د ځمکې اندازه کیلو متر حقایبه او اوبه په ډېر دقیق ډول سره محاسبه او وپشل شوي وو.

(۴۸) تصویر. پنجشیر

همدارنگه د پنجشیر د دریمې برخې د آستانه کلي په مربوطاتو کې د کوه شکاف او کوه سفید له سیمې څخه چې اندراب سره نښتی ده له پخوا څخه یوه ویاله غزېدلې ده چې د سل هکتاره اندازې څخه ډېره ناهواره ځمکه خړوبوي، د (جوى جامى) په نوم شهرت لري. ډېر امکان لري چې دا ویاله هم د مولانا جامي د مهندسي په استفادې سره غزېدلې وي.

سیلاب

د هېواد په ځینو دشتي او لږو اوبو سیمو لکه فراه، نیمروز، اندخوی، دولت آباد، قرین او داسې نورو کې د باران او سیلابونو اوبه د خاورینو او ساده بندونو په واسطه زیرمه کوي او دکال په اوږدو کې له هغې څخه د انسانانو او څارویو د څښلو او د کروندو په اوبه کولو کې گټه اخلي.

زموږ په هېواد کې له پخوا څخه د بندونو جوړول او د اوبو زیرمه کول دود و، لکه د سردې بند، په وردگو او غزني کې د سلطان بند زموږ په هېواد کې د ډېرو پخوانیو بندونو څخه دي. همدارنگه په هرات کې د کمال خان بند، دوردگو چک بند، د کجکي بند، د سروبي بند، د درونټې بند، د ارغنداو بند، د دهلې بند او داسې نور چې پریمانه اوبه پکې زیرمه او په اوبه کولو کې ترې گټه اخیستل کېږي.

(۴۹) تصویر. د وردک د چک او کجکي بندونه مگر یو د حیرانوونکو تکنیکونو څخه د ځمکې لاندې چینو او ویالو اوبه د ځمکې سرته راوستل او له هغې څخه گټه اخیستل د (کاریزونو کیندل) دي، چې د تاریخي اسنادو، شواهدو او روایاتو له مخې زموږ په هېواد کې دوه زره او پنځه سوه کاله لرغونتیا لري، چې د

(۵۰) تصویر. د الینگار د اوبو زیرمه

عمودي کوهياتو او د افقي تونلونو په کيندلو سره دغه کاريزونه جوړ شوي دي.

زموږ د هېواد په ځينو ځايونو کې ددې کاريزونو اوږدوالي د لس کيلو مترو څخه ډېر اټکل شوی دی. د کاريز کيندل ډېر سخت دي چې ډېر زور غواړي او د مشقت څخه ډک او ځاني خطر هم لري. مگر د کيندلو او تيارولو څخه وروسته پريمانه، هميشنۍ، پاکې، صافې او يخې اوبه خلکو ته تر لاسه کېږي.

کاريزونه په عصری ډول سره هم جوړېدلی شي.

د ځمکې لاندې د اوبو زېرمې (سفره های زیر زمینی)

په ځينو ځايونو کې په ځانگړې تخنيک سره کوچني خاورين بندونه جوړوي او نه پرېږدي چې د واورو او باران اوبه د ځمکې پر مخ ويهېږي او عبث لارې شي. بلکې هغه په دې بندونو کې ورو ورو د ځمکې تل ته ځي او هلته زېرمه کېږي. بيا يې د ژورو کوهياتو په کيندلو سره د ارهټونو او د وټرېمپونو په وسيله را باسي، لوړو سطحو ته يې لېږدوي او کروندې او باغونه پرې اوبه کوي.

څرنگه چې اوبه د انسانانو د ژوندانه لپاره يوه ارزښتناکه ماده ده له دې کبله هغه هېوادونه چې پريمانه اوبه نه لري د اوبو د ضايع کېدلو او د ډېر لگښت د مخنيوي په خاطر يې د اوبه کولو قطره يې سيستم دود کړی دی.

د اردن په هېواد کې چې د واورې او باران د اوبو زېرمه کولو لپاره يې خاورين بندونه جوړ کړي دي، هم يې د بند د کاسې لاندې او هم يې په هغو ويالو چې په هغې کې اوبه د هغوی د کروندو خړوبولو په خاطر ورځي، ځانگړې پلاستيک هوار کړی دی چې اوبه د لارې په اوږدو کې په ځمکې کې جذب او عبث نه شي.

(۵۱) تصوير د اوبه کولو قطره يې سيستم

(۵۲) تصویر د سروبي د برشنا بند

په ټولګي کې فعالیت

– زده کوونکي دې په څو ډلو ووېشل شي او هره ډله دې په خپلو کې زموږ په هېواد کې د اوبه کولو د سیستم په یوه ډول باندې بحث وکړي او بیا دې د خپلو بحثونو پایلې پخپلو کې شریکې کړي.

پوښتنې؟

– څرنگه کولی شو چې د خپل هېواد د دومره پریمانه او خوږو اوبو څخه په زیاته اندازه ګټه واخلو؟
 – د بندونو جرړول د خلکو لپاره کومې آسانتیاوې او نعمتونه رامنځته کوي؟
 د اوبه کولو قطره یې سیستم څه ډول دی؟

کورنۍ دنده

– زده کوونکي دې له خپلو مشرانو څخه د اوبه کولو د نوي او پخواني سیستمونو، د هغې د ښېګڼو او زیانونو په هکله معلومات واخلي، ودې لیکي او له ځانه سره دې ټولګي ته راوړي.

د څلورم څپرکي لنډيز

زموږ د گران هېواد په غرنیو سیمو کې غنم او چنې په للمي ډول سره کرل کېږي، چې دومره ډېر حاصلات نه ورکوي.

د هېواد په شمالي، لويديځو او سويل لويديځو سیمو کې د هوارو ځمکو د لرلو له کبله کرنه په آبي او للمي ډول ترسره کېږي.

زموږ د هېواد په تودو او ډېرو اوبو لرونکو سیمو کې له ځمکو څخه په کال کې دوه وارې حاصل اخيستل کېږي. زموږ په بزگرۍ کې د ځمکه وال او بزگر ترمنځ هغسې جوړې شته دي، چې مزدور بزگر د حاصل د اخيستلو په وخت کې له څلورو څخه يوه او يا له پنځو برخو څخه يوه يا کله نيمايي برخه اخلي.

وريجې زموږ د هېواد د ډېرو گټورو او قيمتي محصولاتو څخه دي چې په لغمان، بغلان، کندوز، تخار او هرات کې ډېرې شولې کرل کېږي.

زموږ گران هېواد د باغونو او ځنگلونو هېواد دی. نو ځکه زموږ خلک په معتدلو سیمو کې مېوه لرونکي ونې لکه: آلو، شفتالو، مېه، انگور، پسته او داسې نور کري.

په تودو سیمو کې جلغوزه، شنې، گورگورې، ليمو، نارنج، کينو، مالټه، زيتون او داسې نور کري. او ښه محصول ترې لاس ته راوړي. انار، ځمکنی توت او داسې نور زموږ د هېواد له غورو مېوو څخه دي چې په نړۍ کې ښه بازار لري.

په عمومي ډول سره زموږ د هېواد آب و هوا د مېوه لرونکو ونو د روزلو لپاره په لوړو او ټيټو ځمکو او سیمو کې ډیره مساعده ده.

همدارنگه زموږ په هېواد کې د اوبه کولو سيستم د اقليمي، طبيعي او د ځمکې د جوړښت او د اوبو د توليد د څرنگوالي د شرايطو تابع دی.

له پخوا څخه کښت او کرنه په دوه ډوله وه. يوه په للمي او بله په آبي ډول سره. زموږ په هېواد کې د اوبه کولو سيستم د سيند اوبه، د چينې اوبه، د کاريز اوبه، د کوهي اوبه، ارهله، ژور کوهي او قطره يي سيستم جوړوي.

د حقاېې او اوبو په وېش کې د خلکو تر منځ قاعدې او جوړجاړي شته دي چې ټول د هغې رعايت کوي او د اوبو د وېش دغه چارې يو سړی چې د (مير آب) په نوم يادېږي په غاړه لري.

زموږ د هېواد توليدي او صادراتي توکي سربيره له غاليو او قره قل، د خوړو او غورو مېوو ډولونه (تازه او وچې)، په ځانگړي توگه د کندهار انار په نړۍ کې ځانگړی نوم لري.

د درملې بوټو ډولونه او زعفران چې د هغې کښت د هېواد په شلو ولايتونو کې ښه نتيجه ورکوي.

د پنځم څپرکي موخې

په دې څپرکي کې به زده کوونکي د هېواد د تاریخي، فرهنگي، علمي او هنري شخصیتونو د څېرو او د هغوی د علمي، ادبي، فرهنگي او هنري آثارو، نوښتونو او شاهکاریو چې منځ ته یې راوړي او ایجاد کړي دي، بلد شي.

زده کوونکي به په دې لوست کې دوو ډېرو مهمو نکتو ته خپل پام راوگرځوي.
الف: دا چې، ښځې هم کولې شي چې فرهنگ ته په ایجاد او بدلاینې وربښلو کې د نارینه وو په څېر برخه واخلي. لکه زموږ د گران هېواد افغانستان نومیالی ملکه، مهد علیا گوهر شاد بېگم.
ب: لوی او نامتو پوهان، شاعران، هنرمندان او تاریخ پوهان په یوې کوچنۍ سیمې پورې تړلي نه وي، بلکې هغوی ټول په یوه لویه فرهنگي حوزه پورې چې زموږ هېواد هم په هغه کې شامل دی، تړلي دي.

(۵۳) تصویر. مولانا جلال الدین محمد بلخی رومی

پنځم څپرکی مهم تاریخي، هنري او ادبي شخصیتونه

درویشتم لوست

ملکه گوهر شاد بیگم او شهزاده بایسنغر میرزا

مرد نظامی و زن هوشمند

جامعه باشد ز دوکس سر بلند

د دې شعر په مفهوم څومره پوهېږئ؟

زموږ تاریخي او تمدن زېږونکي هېواد د خپل پرتمین ژوند په اوږدوکې فرهنگي دورې او له عظمت څخه ډک مدنیتونه تېرکړي دي، چې هرې دورې یې نړیوال نوم در لوده. لکه د مزدیسنايي مدنیت، د کوشانیانو ځلانده او پرتمینه دوره، د غزنوي ادب پالونکې ویاړلې دوره او داسې نور.

د دې تمدنونو په بهیرکې هرات چې د ختیځو ملکونو له مشهورو ښارونو څخه دی او ډېره موده د تیموریانو د امپراطورۍ پلازمېنه وه زموږ د گران هېواد افغانستان یوه ځلانده دوره وه. دې استعداد لرونکې خاورې پخپله غېږه کې په سلگونو پوهان، ادیبان، صوفیان، شاعران، نقاشان، حکاکان، خوشنویسان او سیاستمداران روزلي دي چې هغه دوره د هرات د رنسانس (د علومو د بیا ژوندي کولو) طلايي دوره او په ځانگړې توگه د شاهرخ میرزا او د هغې د ملکې گوهرشاد بیگم ځانگړې څلا او روښنايي درلوده.

په دې غوړېدونکې او روښانه دوره کې علم، ادب، فرهنگ، ښکلي هنرونه، معماري، کاشي کارۍ، میناتورۍ (انځورگرۍ)، خطاطي او خوشنویسي د خپل کمال لوړ پوړ ته رسېدلي وو. د دې رڼا او د فرهنگي عظمت لامل د پوهانو، فضلاوو او هنرمندانو څخه د کورگاني پاچاهانو ساتنه، روزنه حمایت او قدر شناسي وه.

د دې لوی مدنیت په پیل، بنسټ ایښودلو او پراختیا ورکولو کې د پوهانو او فرهنگ پالو رجالو سربېره د هوبنیارو، پوهو او هنر پالونکو ښځو شتون هم لوی نقش لوبولی دی، چې د کورگاني سلطنت د مدنیت په ایجاد او په مملکتې چارو کې د هغوی نقش او مقام له نارینه وو څخه کم نه و.

له هغوی د با فرهنگه او مدنیت روزونکو ښځو څخه یوه، ملکه گوهرشاد بېگم وه. پوهانو، د نظر خاوندانو او مؤرخانو د افغانستان د دې با عظمتې ملکې روښانه څېره داسې راپېژندلې

ده:

مهد علیا گوهرشاد بېگم د انساني عالي صفتونو لکه: ښه سلیقه، فراست، تدبیر، د ژبې فصاحت، رښتیا ویل، قاطعیت او بې سارې حسن لرونکې میرمن وه. په دې نسبت چې شاهرخ میرزا به زیات وخت په عبادت او مطالعه کې بوخت و؛ نو سلطنتي او د دیوان عالي چارې به زیات وخت د دې مدبرې ښځې گوهرشاد بېگم په لاس سمبا لېدلې.

(۵۴) تصویر. د گوهر شاد بیگم مقبره

ملکه گوهرشاد بېگم د علم او هنر په رواجولو، د عالمانو، فقهاوو، معمارانو، هنرمندانو، میناتورېستانو، خوشنویسانو، نساخانو او د نورو هنرمندانو او ادیبانو په تشویق، هڅونه او حمایت کې ډېره زیاته پاملرنه کوله او بې ساري جوماتونه او مدرسې یې ودانې کړې، چې تر نن ورځې پورې آبادې دي. (۱)

هرات د شاهرخ میرزا او د هغه د کورنۍ د سلطنت په دوره د نهمې هجري پېړۍ په اوږدو کې د آسیا د لویو ښارونو او د نړۍ د ښارونو ناوې گڼل کېدله او د علم، ادب او هنر لوی مرکز و. دا ټول عظمت د شاهرخ میرزا او د هغې د فاضلې او آگاه ملکې او د هغه د پوهو او هنرمندو ځامنو، میرزا الوغ بیگ او بایسنغر میرزا د ځانگړو پاملرنو له برکته و.

(۱) - د جلالت مآب حامد کرزي پیام د گوهرشاد بیگم د بین المللی سیمینار ته.

د گوهرشاد بېگم ودانۍ او ساختمانونه:

يوه له شاندارو ودانيو څخه چې د گوهرشاد بېگم په واسطه آباءه شوې ده د هرات لويه مدرسه ده، چې د يوويشت کلونو په موده کې بشپړه شوې ده.

دهغې په جوړولو کې د قوام الدين شېرازي څخه سريره، تکړه او ماهر معماران، خطاطان، کاشي کاران او انځورگران د نړۍ له نورو ښارونو څخه راغونښتل شوي او په کارگمارل شوي دي، چې دا مدرسه د مدرسه مهديا په نوم مشهوره وه او اوس د (گنبد سبز) په نامه يادېږي.

دا با عظمته ودانۍ د هرات د تيموري دورې يو د مجلل ترينو ودانيو او د هغې دورې د صنعت او هنر پاللو د وتلو بېلگو څخه ده.

دا مدرسه پخپله زمانه کې د آسيا په ټوله وچه کې لوی علمي مرکز گڼل کېده او د نړۍ له ډېرو لريو سيمو څخه به د علم مينان د علومو او هنر د زده کولو لپاره دې ځای ته را تلل. د مدرسې په څنگ کې لويه کتابخانه هم وه چې په هر علم کې يې ډول ډول او نفيس کتابونه درلودل او ملکه گوهرشاد بېگم به پخپله د دې مدرسې د تدریسي چارو او د استاذانو او زده کوونکو د رفاه او هوساينې څخه څارنه کوله.

مدرسه مصلی چې د تيموريانو د دور د لويو پوهنتونو نمونه ده د بافضيلته او فرهنگ پاله ملکې په پاملرنه او همت سره طراحي شوې ده چې د نړۍ د شاوخوا او گوټ گوټ څخه يې محصلين را جلب کړي او د هغې د علم او شانداره هنر څخه به يې گټه اخېستله. چې دا پخپله د ټولې آسيا د وياړ سبب و (۲)

يوه بله ودانۍ چې د ملکه گوهرشاد په نوم مشهوره وه په مشهد کې د گوهر شاد خاتون جومات دی.

دا جومات د زمانې د مشهور معمار استاد قوام الدين شېرازي د شاهکارو څخه دی. چې د هغه لوی طاق او دوه کاشي شوی منارې د حيرانتيا او پام راگرځونی وړ دی.

د دې جومات شانداره ايوان او د هغې کتيبه د بایسنغر ميرزا په خط په ډېرو غټو او سپينو حروفو په آبی رنگه مخ او صفحه په پوره ښکلا سره ليکل شوې ده چې د نړۍ يو د عاليترينو معماريو څخه ده

۲- (۱) آمنه افضلی. بناهای تاریخ گوهرشاد ص ۵۹-۶۰-۶۱

شهزاده بایسنغر میرزا د خپل پلار او مور په ملتیا د هرات د هنرستان اکاډمی بنیاد ایښی دی. هغه، شهنامه په ډېره عالی او ښکلي خط سره لیکلې او په هغې کې یې د کمال الدین بهزاد دوه وېشت اثرونه هم ځای کړي دي. همدارنگه د قرآنکرم یو ټوک یې پخپل ښکلي خط لیکلی دی چې دوه نیم گزه اوږدوالی یې درلوده. علم، ادب، ښکلي هنرونه، شعر، موسیقي، انځورگری، معماری او خوشنویسی سره د هغه ډېرې مینې نړیوال شهرت درلود. شهزاده بایسنغر میرزا په نړۍ کې یواځنی کتاب دوست شهزاده گڼل کېده.

په ټولگي کې فعالیت

ملکې گوهرشاد بېگم د هرات په رنسانس کې څه نقش درلوده؟ زده کوونکي دې په ډلو ووېشل شي او پخپلو منځو کې دې بحث وکړي.

پوښتنې؟

- ښځې څرنگه کولی شي چې د نارینه وو په څېر د هېواد د علومو او هنر په پرمختیا او غوړېدنه کې برخه واخلي؟
- د هرات د تیموریانو د فرهنگي عظمت او غوړېدنې علت په څه کې و؟

کورنۍ دنده

- زده کوونکي دې زموږ د هېواد د هرات په رنسانس کې د ملکې گوهرشاد بېگم د نقش په هکله معلومات راغونډ او ټولگي ته دې راوړي.

څلر وېشتم لوست

خوشحال خان خټک

خوشحال خان خټک څوک ؤ ؟

(۵۵) تصویر

خوشحال خان د شهباز خان زوی، د یحیی خان لمسی او د ملک اکوړ خان کپوسی دی.

د خوشحال نیکونه د کوهپاڼې څخه اکوړې ته راغلي وو او د اکوړې د سیمې خانان او ملکان وو.

خوشحال خان او شاه جهان:

خوشحال خان د شاه جهان سره بڼې اړیکې درلودلې لکه چې پخپله وایي:

د هغه دور بادشاه و قدر دان شاه جهان

د پلار ځای و ما راکړي پرې اوس شومه حکمران

خوشحال خان او اورنگزیب:

څرنګه چې خوشحال خان زړور او نظامي شخصیت و؛ نو د اورنگ زیب له خوا د ډهلي د تاج او تخت د لاسته راوړلو لپاره د هغې په پلوی و جنگېده او په دې لاره کې یې ورسره په میرانه مرسته وکړه؛ نو د پاچا په نزد کې یې ځای او مقام ډیر اوچت شو؛ وروسته په سیاسي او ټولنیزو حالاتو کې د بدلون د رامنځته کېدلو په سبب خوشحال خان خټک له اورنگ زیب څخه خوا بدلی شو چې په دې بدلونونو او سازشونو کې د هغې د خپلې کورنۍ ځینو غړو او د یوسف زو قوم لاس درلود.

په هر حال خوشحال خان خټک زموږ د فرهنګي لوی حوزې د تورې او قلم قهرمان، پیاوړی او لوی ذواللسانین (بښتو - دري) شاعر و. چې هر څوک یې په دې صفت او حیثیت سره پېژني.

خوشحال خان خټک د پښتو د نثر او نظم بابا و. لکه چې دې پخپله وايي:

که د نظم، که د نثر، که د خط دی
په پښتو ژبه مې حق دی بې حسابه

خټک خو پرېرېده په درست جهان کې
عجب که هسې فرهنگيالي راشي

خوشحال خان د نظم او نثر د لسگونو کتابونو مصنف دی، د هغه په ټولو تصانیفو کې د هغه کلیات ډېر معتبر دي، چې د تنوع او د مضامینو د پراخوالي له حیثه د پښتو شاهنامه ده او (۱۰۳۴) مخونه لري. د خوشحال خان د کلیات نظم د تخنیک له مخې په پښتو ادب کې د بې سارې مرغلرې په شان دی، چې ډول ډول اصناف او مضامین لکه غزل، څلوریزه (رباعي) قطعه، قصیده، مخمس، مسدس، معشر، ترکیب بند، ترجیع بند، مربع او مثنوي لري. د پښتو ژبې او ادب یوه ډېره بڼه پانگه، د خوشحال خان کلیات دی.

د خوشحال خان په کلیات کې گټور اخلاقي، ادبي، علمي، تاریخي او ټولنیز معلومات شامل دي. د شجاعت، تهذیب او مدنیت، سیاست، پندونه، اخلاق او د حکمت نکتې بې پکې منعکس کړي دي.

خوشحال خان په نظم او نثر کې ډېر کتابونه لري لکه سوات نامه، فراق نامه، طیب نامه، تاریخ مُرَّصَع، دستارنامه، بیاض او داسې نور.

د خوشحال خان د کلیات د شیر و شکر اشعار چې د فارسي، پښتو او اردو څخه ترکیب شوی دی، ډېر خواږه دي. او د تصوف دقیقې نکتې پکې درج شوې دي.

خوشحال خان ډېر اولادونه درلودل او د ځینو زامنو څخه ناراضي و چې پخپلو شعرونو کې بې ورڅخه گیلې کړې دي. لکه څنګه چې وايي:

ناخلف مې حواله کړه په تقدیر
نصیحت ورباندې نه کاندې تاثیر

بد فرزند دې خدای و هیچا پیدا مه کړه
په خصلت یې پلار، په ځان وي مور په ویر

د خوشحال خان د دري شعر نمونه:

از او دل بر گرفتن کار من نیست
که از جان سیر گشتن کار تن نیست

چمن را گرچه گل ها بس شگرف است
مرا "گویی" بگو وصف دهانم!
من و سودای رویت تاکه هستم
غمت تا در دل و جانم وطن کرد
چرا خوشحال را پرسى که چونی؟

د خوشحال خان د شیر و شکر شعرونه:

راشه بر چشمم نشین ای شاه خوبان چُگل
تا ویل قند و نبات و شهد یکجا دیده ام
سردهم تا هر چه فرمایی ترا فرمانرواست
زار و قربان تو گردم گربه تیغ خودکشی
نن به من می گفت در کوی تو می رفتم رقیب
چون به تن گشتم ضعیف و لاغر و زار و نحیف
تا جفا و جور از حدّ نهایت بیش کرد
تل صبا بیگاه آه و ناله و فریاد ماست
هیچپری مثل تو دلبر می نیاید در نظر

ولی همچون رخت گل در چمن نیست
چه گویم؟ چون درو جای سخن نیست
اگر چه خود ترا پروای من نیست
مرا در کوچۀ شادی وطن نیست
مگر از چهره، حالش مُبرهن نیست؟

لمعۀ خورشید را بر چشم باشد خای تل
آری آری آن لبان و آن دهان و آن ویل
از تو حکم ای بادشاه مهوشان، وز ما منل
نی به تیغ دیگران خونم ترا باشد بحل
شوخ چشمی بر نمی گردی از این کو بر شرل
نیست اندر فرقتت جاننا مرا خواب و خورل
من نیاز و عجز و زاری می نمایم یو په سل
بر دل سختت نباشد تاثیر زاری و ژرل
زین سبب خوشحال میل دل نمی دارد په بل^۱

۱- د خوشحال خان خټک دیوان په پښتو او فارسی ژبه، ۴۱ مخ

په ټولگي کې فعاليت

– زده کوونکي دې په خپلو مينځوکې د خوشحال خان د پښتو او دري شعرونو په هکله خبرې وکړي او د خپل بحث پایلې دې پخپلو کې شريکې کړي.

پوښتنې؟؟؟

– خوشحال خان د نظم او نثر د کومو کتابونو مصنف دی؟

کورنۍ دنده

– زده کوونکي دې د ارمغان خوشحان او ديوان خوشحال کتابونه پيدا کړي هر يو دې د پښتو يو يو شعر او يو يو د دري شعر وليکي، تحليل او معنا دې کړي او له ځانه سره دې ټولگي ته راوړي.

پنځه ويستم لوست

مولانا جلال الدين محمد بلخي

مولانا څوک و؟

(۵۶) تصوير . په قونيه کې د مولانا مقبره

مولانا جلال الدين محمد بلخي د سلطان العلماء بهاء الدين زوی او زمور د هېواد د لویو عارفانو او شاعرانو څخه دی. هغه په ۶۰۴ هـ. ق. کال په بلخ کې زېږېدلی دی. د ده پلار بهاء الدين د خپلې زمانې د مشايخو وياړ و. د هغه لوی معنوي مقام او احترام په اساس چې د بلخ د خلکو په منځ کې يې درلوده د سلطان محمد خوارزم شاه د قهر او

غضب سبب شو، له ناچاری څخه د وطن پرېښودلو او مهاجرت ته اړ شو او له خپل زوی جلال الدين او کورنۍ سره د نيشاپور له لارې بغداد او له هغه ځای څخه د کعبې شريفې په زيارت باندې مشرف شو. بيا قونيه ته لاړ.

جلال الدين په قونيه کې لومړی د خپل پلار د تعليم او ارشاد لاندې و. د پلار له وفات څخه وروسته يې د برهان الدين محقق ترمذی سره د زيات علم په تحصيل او زده کړه باندې پيل وکړ، ترڅو چې لوی عالم شو او ډېرو شاگردانو ته يې تدريس کاوه.

يوه ورځ يو ملنگ صفته ځوان د هغه سره مخ شو . دا ځوان شمس تبريزي و چې دده د شخصيت نبوغ پر مولانا ژوره اغيزه وکړه او له مولانا څخه يې يو نوی شخصيت جوړکړ . مولانا تدريس او شاگردان پرېښودل، د غزل او مشهورې مثنوي په ويلو يې پيل وکړ . جذباتي او په زړه پورې غزلي يې وويلې . مولانا په وجد او سماع باندې پيل وکړ چې د شمس تبريزي ديوان د همدې غزلو ټولگه ده .
د مولانا حقيقي ژوند د هغه له صحبت څخه وروسته په بله بڼه بدل شوی دی . او د شمس د انفاصوله برکت څخه مولانا لوی عارف شو .
دخپل منځي او ټولنيز بڼه ژوند د کولو په هکله مولانا وايي:

ای بسا هندو و ترک هم زبان
ای بسا دوترک چون بیگانگان
پس زبان محرمی خود دیگر است
همدلی از همزبانی بهتر است

همداسی سعدی (رح) ویلی دی:

بنی آدم اعضای یک پیکر اند
که در آفرینش ز یک گوهر اند
چو عضوی به درد آورد روزگار
دگر عضوها را نماند قرار

له مولانا څخه دوه لوی اثرونه په میراث کې پاتې شوي دي چې د کلیات شمس (ديوان کبير) او مثنوی معنوی په نومونو یادېږي .

حضرت خاتم الشعرا جامي د مثنوي په هکله داسې ویلي دي:

مثنوی، معنوی مولوی
من چه گویم وصف آن عالی جناب؟
هست قرآن بر زبان پهلوی
نیست پیغامبر، ولی دارد کتاب

مثنوی په دې بیتونو پیل شوې ده:

بشنو ازنی چون؟ شکایت^(۱) می کند
و ز جدایی ها حکایت می کند
کز نیستان تا مرا بپریده اند
و ز نفیرم مرد و زن نالیده اند
سینه خواهم شرحه شرحه از فراق
تا بگویم شرح درد اشتیاق

مثنوی هغه کتاب دی چې د ختیځ د ټولني د فرهنگ، حکایتونو، تمثیلونو، حکمتونو، پندونو او طنزونو څخه ډک دی چې د خلکو د ژوند بېلابېل اړخونه او نازکه نکتې تمثیلوي.

د مثنوی په لوستلو سره انسان پوهېږي چې مولانا د خلکو د ټولنیز ژوند د لوړو او ژورو څخه څومره خبر و. د هغه د نظر ژورتیا په هغو کیسو کې چې په مثنوي کې یې منظومې کړي دي وینو لکه: د پاچا او وینزې، د بقال او طوطی، سوداگر او د هغه طوطی، د بنکار لپاره د زمري خدمت ته د ليوه او گیدرې ورتلل، د هدهد او سلیمان(ع)، د خلیفه او حاتم، د نحوي او کشتیوان ماجرا، د ستنې په خالونو د قزویني په ولوکې د زمري شکل جوړول، کون سړی چې دخپل ناروغه گاونډي عیادت ته ځي، تبری سړی چې د دیوال له سره وپالې ته لوټې اچوي، د ایرې په چاپلوسی او وفا باندې اعتماد کول، هغه کسان چې د فیل بچی یې خوړلی و، کلیوال سړي چې ښاري سړي یې غولولی و، شغال د رنگ په خم کې لویدل، حيله گر(مکري) مغول، د فیل په شکل باندې د نظرونو اختلاف، د ښوونکي او ماشومانو، د هغه دباغ کیسه چې د عطاري په بازار کې بیهوشه شوی و، په آبگیر کې د ښکاریانو او درې کبانو کیسه، د پاچا باز او بوډی کیسه، د هغه هوسی د بچی کیسه چې د خرو په آخور کې بند شوی و، د پوستین او چاروق د ساتلو لپاره د ایاز د ځانگړې خونې(اتاق) کیسه، د سلطان محمود او هندي غلام کیسه، د هغو دریو مسافرو: (مسلمان، ترسا او جهود) کیسه، د هغو غلو د شپې کیسه چې سلطان محمود هم د دوی سره ملگری شوی و او په سلگونو نورې کیسې او طنزونه.

۱- () په هغه نسخه کې چې د فونپي په ښار کې د مولانا په مزار باندې موجوده ده(شکایت می کند) قید ده ددغې کرښې لیکونکي چې په ۱۳۸۷ هـ. ق. کال د یو رسمي سفر په ترڅ کې د تعليمي نصاب د استادانو په ملگرتوب کې تللی وم د حضرت مولانا په مزار کې مې له نږدې څخه لیدلې ده.

په ټولگي کې فعاليت

– زده کوونکي دې د مولانا د علمي او عرفاني شخصیت په هکله خبرې اترې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

- د مولانا مثنوي زموږ په لويه فرهنگي حوزه کې څومره مقام لري؟
- د مولانا له طنزي ډوله کيسو څخه نن ورځ هم زموږ په ټولنه کې گټه اخيستل کېږي؟ څو مثالونه يې ووايئ!

کورنۍ دنده

- هر زده کوونکی دې د مثنوي څخه د طنز په ډول يوه يوه کيسه وليکي، تحليل دې کړي، پخپلو کتابچوکې دې وليکي او بله ورځ دې له ځانه سره ټولگي ته راوړي.

علامه سيد جمال الدين افغاني

سيد جمال الدين افغاني څه ډول شخصيت و؟

سيد جمال الدين افغاني زموږ د هېواد د تاريخ له لويو شخصيتونو څخه دی چې د هغه مفکوره په فرهنگي لويه حوزه او اسلامي نړۍ کې د مسلمانانو د پاڅون او بيدارۍ لامل شو. سيد په ۱۸۳۸ م کال د کونړ په اسعد آباد کې نړۍ ته سترگې غړولې دي، په پنځه کلنۍ کې يې د علومو په زده کړه پيل کړی دی او په اتلس کلنۍ کې يې دخپل وخت د مروجو علومو څخه ډېره برخه زده کړې وه. بيا يې هندوستان، حجاز، مکې او مصر ته سفرونه کړي دي. د قاهرې د الازهر جامعه کې يې د فلسفې او منطق زده کړې وکړې.

(۵۷) تصوير

سيد افغاني په هند، مصر او ترکيه کې نوي سياسي نهضتونه منځ ته راوړي دي. د اسلامي يووالي د اندېشې مبلغ و. د مصر په سياسي بدلونونو کې يې اغيزناک رول درلوده. له هغه ځايه اروپا ته ولاړ او په لندن او پاریس کې د اروپا د سياسي مقاماتو د پام وړ گرځېدلی و.

په پاریس کې يې د شيخ محمد عبده مصري په مرسته د عروة الوثقى ورځپاڼې په خپرولو لاس پورې کړ، بيا حجاز او تهران ته وگرځېد او هلته د ناصرالدين شاه قاجار د قهر او خشم لاندې راغی او له ايران څخه وويستل شو. بيا عراق او بصرې او بيا اروپا ته ولاړ. له يوڅه وخت څخه وروسته هغه ته سلطان عبدالحميد ترکيې ته بلنه ورکړه او هيله يې درلوده چې د سيد له نفوذ څخه د عثماني امپراطورۍ د

اسلامي هېوادونو په اداره کې گټه ترلاسه کړي.

په پلې کې په ۱۳۱۴ هـ.ق. کال په استانبول کې په حق ورسېده او جسد يې په ۱۳۲۳ هـ.ش. کال کابل ته راوړل شو او دکابل پوهنتون په انگرې کې دفن شو.

سيد جمال الدين افغاني په خپل ټول عمر کې دنړۍ د مسلمانانو او اسلامي يووالي غوښتونکي و او غوښتل يې چې خپل دغه فکر د اسلامي هېوادونو په مشرانو باندې په عمل کې پلي کړي.

په ټولگي کې فعاليت

يوزده کوونکي دې د ټولگي مخې ته راشي او د علامه سيد جمال الدين د شخصيت په اړه دې خبرې وکړي.

پوښتنې؟؟؟

- علامه سيد جمال الدين د اسلامي نړۍ په يووالي او وښتيا کې څه رول لوبولی دی؟

کورنۍ دنده

- زده کونکي دې د سيد جمال الدين په اړه معلومات راغونډ کړي او پخپلو کتاپچو کې دې وليکي.

د پنځم څپرکي لنډيز

ملکه گوهر شاد بېگم زموږ د گران هېواد د فرهنگي او مدنيت پالوونکو ملکو څخه وه چې د علم او هنر په رواجولو او پراختيا کې يې د معمارانو، ادیبانو، هنرمندانو او ښکلو ليکونکو په هڅونه او حمايت کې ځانگړې پاملرنه لرله.

مهد عليا گوهر شاد بېگم په هرات او مشهد کې په اسلامي او شرقي سبک سره ښکلې او بې سارې مدرسې، جوماتونه او ودانۍ آبادې کړې دي چې تر نن ورځې پورې ودانې پاتې دي. شهزاده بايسنغر ميرزا ددې نوميالی ملکې زوی هم زموږ د هېواد لوی فرهنگي او هنري شخصيت و.

د هرات د هنرستان د اکاډمۍ بنسټ ددې هنرمند شهزاده په نوبت او د ده د مور او پلار په ملگرتيا اېښودل شوی دی.

خوشحال خان خټک ذو اللسانين (پښتو او دري) زموږ د فرهنگي پراخې حوزې لوی شاعر او عالم و.

خوشحال خان د هند د مغولي پاچا شاه جهان سره ښې اړيکې درلودلې. هغه په نظم او نثر کې د زياتو کتابونو مصنف دی، د هغه کلیات د هغه له مهم ترينو تصانيفو څخه دی.

مولانا جلال الدين محمد بلخي زموږ د فرهنگي حوزې له مفاخرو او مشايخو څخه و. هغه دوه لوی او مشهور اثرونه لري چې: مثنوي معنوي او د کلیات شمس په نومونو شهرت لري.

په مثنوي کې حکایتونه، طنزونه او د ختيځې سيمې فرهنگ ويل شوی دی.

سيد جمال الدين افغاني زموږ د هېواد د علمي او سياسي شخصيتونو څخه دی چې زموږ په فرهنگي حوزه او اسلامي نړۍ کې د هغه افکار او نظريې د نړۍ د مسلمانانو د وپښېدلو او نهضت لامل شو.

د شپږم څپرکي موخې

په دې څپرکي کې به زده کوونکي د هېواد د څو معاصرو ملي شخصیتونو او څېرو سره بلد شي. او د هېواد په فرهنگي، هنري او سیاسي برخو کې به د هغوی په رول باندې پوهه شي. زده کوونکي به د خپلواکۍ د غوښتلو په لاره کې د هغوی د سیاسي نقشونو سره بلد شي او پوهه به شي چې هغوی هم سیاسي او هم نظامي عالمان، ادیبان، د علم دوستو، ترقي غوښتونکو او مدنیت خوښونکو شخصیتونو څخه و. ددې پوهانو هر یو یې زموږ د هېواد د لویو سیاسي، ادبي او هنري ویاړونو څخه وو.

شپږم خپرکی معاصر ملي او هنري شخصیتونه

اوه ویشتم لوست

غازی امان الله خان او محمود طرزی

د افغانستان خپلواکي کوم پادشاه ترلاسه کړي وه؟

غازي امان الله خان د امير حبيب الله خان زوی دی. هغه په ۱۸۹۲ م کال د کابل په ښار کې نړۍ ته سترگې وغړولې او په ۱۹۱۸ کال کې د پلار له وفات څخه وروسته د افغانستان پادشاهي ته ورسېد. هغه په ۱۹۱۹ م کال کې زمبور د هېواد خپلواکي ترلاسه کړه. په همدې کال کې يې د ايتاليا د دولت د بلنې په اساس ايتاليا، هند، ايران، ترکيې، انگلستان او ډېرو اروپايي هېوادونو ته سفرونه وکړل او د يو آزادي بخښونکي قهرمان په ډول يې هرکلی وشو.

دې سفرونو اته مياشتې دوام درلوده او د هغه په غياب کې

(۵۸) تصوير غازی امان الله خان
شاه محمد ولی خان دروازي د هغه د بهرنیو چارو وزير د سلطنت چارې په ښه ډول سره پر مخ بېولې.

د اروپا مدنیت په ځوان پادشاه باندې ژوره اغیزه وکړه او هېواد ته په راگرځېدلو سره يې سمدستي په یو لړ تېزو او له وخت څخه مخکې اصلاحاتو باندې لاس پوري کړ چې د وخت د ټولنيزو غوښتنو

سره يې سمون نه درلود ځکه د ځينو روحانيونو او ځينو خلکو له مخالفت سره مخامخ شو چې په دې مخالفتونو کې بهرنی لاس وهنې هم دخپلې وې. دغه ټول لاملونه د امانې دولت د نسکورېدلو سبب شول.

لډې سره سره غازي امان الله خان زموږ د گران هېواد د خپلواکۍ د ترلاسه کولو سربېره د خپلې پاچاهۍ په دوره کې لانديني لوی کارونه ترسره کړي دي:

د دموکراسۍ نظام تاسيس، د ارشاد النسوان جريدې خپرول، د اجباري او بيگاري کارونو له منځه وړل، د غلامۍ لغوه کول، د حکامو د مکتب تاسيسول، د دفتری اصولو د مکتب تاسيسول، د مامورينو د دندو د قانون نافذول، د پانگې اچولو د تشويق قانون، د دولتي املاکو د خرڅولو قانون، د دولتي زاړه سيستم عصري کول، د داخلي متعددو گمرکونو لغوه کول، د شرعي معاملو د محاکمو ايجادول، د دواسازۍ د شرکتونو تاسيسول، د برېښنا، موټر او تجارتي خانو جوړول، په گاونډيو هېوادونو کې د قونسلگريو او د تجارت د وکيلانو ټاکل، په کابل او ولايتونو کې د تليفون او تيلگراف د مزو غزول، د خرمنو د فابريکو جوړول، باروت جوړول، سمنټ، گوگرد، د موټرو ترميمول، صابون، عطريات، نختابي، پارچه بافي، نجاري، په قندهار، مزار او هرات کې د مالوچو او غوړيو کارخانې، د قند جوړولو فابريکه، د غازي د اوبو بندونه، د غزني د سراج بند، په کابل کې د استقلال او امانې ليسو تاسيسول، د رشديه او غازي مکاتبو تاسيسول، رسامي، معماري، د ژبو زده کړې، کرنه، د کابل عربي دارالعلوم، په جلال آباد، قندهار او هرات کې رشديه مستورات، د هرات دارالمعلمين، د پوليسو ښوونځي چې دلته يې د نمونې په ډول نومونه ياد شول.

محمود طرزي

د ژورناليزم پلار يعنی څه؟

محمود طرزي په ۱۲۴۴ هـ. ق. کال په غزني کې وزېږېده، پلار يې سردار غلام محمد خان طرزي چې د امير عبدالرحمن خان سره د مخالفت په سبب د هغه له خوا هند ته جلا وطن شو، په

دې وخت کې محمود طرزی شپاړس کلن و. طرزی هم د خپلې کورنۍ سره د کویټې له لارې کراچۍ ته، بیا بغداد، دمشق او وروسته یې د عثماني امپراتورۍ خاورې ته مهاجرت وکړ چې د ترکو او عربو زیاتو لویانو سره مخامخ شوی دی. ویل کېږي چې: محمود طرزی په دې وختوکې د علامه سید جمال الدین افغاني سره آشنایي پیدا کړې وه او اوه میاشتې یې د هغه له صحبت څخه گټه اخیستلې وه. وروسته د امیر حبیب الله خان په غوښتنه محمود طرزی خپله کورنۍ د دمشق څخه کابل ته راوړې وه.

طرزی د امیر امان الله خان په دوره کې د سراج الاخبار جریده تاسیس کړه او د لومړي ځل لپاره یې نوی افکار طرح کړل چې د فارسي شعر په یوه برخه کې یې داسې ویلی دي:

وقت شعر وشاعری بگذشت ورفت وقت سحر وساحری بگذشت ورفت

طرزی غوښتل چې شعر د یار له زلفو څخه آزاد کړي او په شعر کې یې د ریل، الوتکې او د اقیانوس پیما بېرپو څخه خبرې کړې دي.

طرزی په نثر کې په ساده لیکنه تاکید کړی دی چې په ژورنالیستي ادبیاتو معروفه ده.

هغه سربیره له دې چې یو روشن فکره، غښتلی او مشهور ورځپاڼه لیکونکی و؛ په افغانستان کې د ژورنالیزم د پلار په لقب سره ویاړلی شوی دی.

محمود طرزی یو آزادي غوښتونکی او ملي شخصیت و او د دویم مشروطیت په جنبش کې یې ډېر رول درلوده. ده د "حی علی الفلاح" تر نامه لاندې د افغانستان خپلواکي اعلان کړې ده.

هغه، له پنځوسو څخه زیاتې مقالې په سراج الاخبار افغانیه کې خپرې کړې او یو ډېرش منظومې او منثورې رسالې یې په (فارسي - دري) ژبه لیکلې او خپرې کړې دي.

طرزي د ملي افكارو د بيدارۍ په ډگر كې د استعمار په وړاندې مبارزه كې او د غربي فرهنگ په رواجولو كې ډېر كوشنونه كړي دي.
 طرزي په عربي، تركي او اردو ژبو باندې ډېر مسلط و.

په ټولگي كې فعاليت

زده كوونكي دې په دوه ډلو ووېشل شي، يوه ډله دې د محمود طرزي او بله ډله دې د غازي امان الله خان د شخصيتونو په هكله بحث وكړي او د خپلو بحثونو پايلې دې سره شريكې كړي.

پوښتنې؟

- زموږ د هېواد د خپلواكۍ گټونكی، كوم پاچا و؟
- محمود طرزي څرنگه نوي افكار د هغه وخت ټولنې ته وروپېژاندل؟
- محمود طرزي به شاعران كوم ډول شعرونو ويلو ته هڅول؟

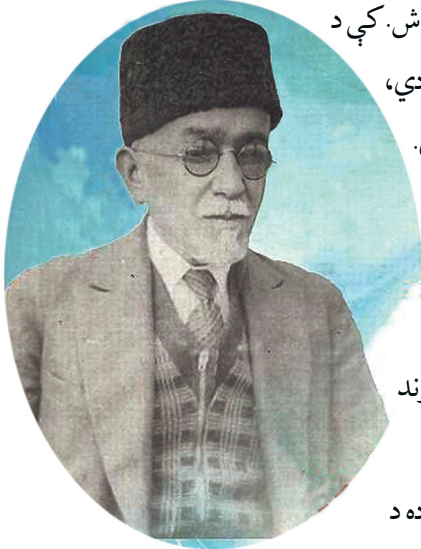
كورنۍ دنده

زده كوونكي دې د محمود طرزي د شخصيت او د سراج الاخبار او امانې نهضت له ليارې د خلكو د افكارو د وپېلولو د رول په هكله د خپلو كورنيو له مشرانو څخه معلومات راغونډ كړي، په خپلو كتابچو كې دې وليكي او ټولگي ته دې راوړي.

اته ویشتم لوست

پروفیسور غلام محمد میمنه گی

تاسو د خپل هېواد خو تکړه او ماهر انځورگران پېژنئ؟

(۶۰) تصویر

غلام محمد د عبدالباقي مينگباشي زوي په ۱۲۵۲ هـ. ش. كې د فارياب ولايت د ميمني په ښار كې نړۍ ته سترگې غړولې دي، له ماشومتوب څخه يې په څېره كې د نبوغ نښې ښكاره وې. هغه په (۱۲۵۸) هـ. ش. كې د خپلې كورنۍ سره كابل ته راغی او د زارپه ښار د قاضي فيض الله خان په گنډر كې مېشت شو. د غلام محمد كورنۍ په كابل كې په تكليف او ستونزو كې ژوند تېراوه. غلام محمد چې په انځورگرۍ كې خورا زيات استعداد درلوده د كار د پيدا كولو په خاطر يې امير عبد الرحمن خان ته يوه عريضه وليكله او د هغې سره يې د يوې مرغۍ رسم چې پخپله يې انځور كړی و، مل كړ او امير ته يې وړاندې كړ، پاچا د هغه رسم خوښ شو او هغه يې د انځورگر په حيث در بار ته ومانه. زموږ د هېواد شاعر "دانش زرین گر" دغه پېښه داسې منظومه كړې ده:

كودكۍ از كودكستان هنر	شېچراغ دشت و دامان هنر
پنسلک زد نقش زیبایی کشید	قاصد شاه آمد و تصویر دید
در خطوط صفحهٔ پاک حیات	دید گنجشکی به سان اصل ذات

گفت: به به مرحبا ای هوشمند
 آفرین بادت بدین طبع بلند
 کوکب اقبال او بالاگرفت
 بر منیر قصر شاهی جاگرفت
 از نویر برق او دلشاد شد
 طفلك دی سرور و او ستاد شد

غلام محمد چې ماهر او نابغه انځورگر و، په دربار کې يې د امير عبدالرحمن خان او امير حبيب الله خان پورتيونه د يوه بښېنه يې جام په مينځ کې د برجسته کيندنې په ډول او په نورو ښکلو او زړه راښکونکو منظرو سره انځور کړل.

غلام محمد په انځورگرۍ کې عالي استعداد او وړتيا درلوده، له دې کبله د غازي امان الله خان له خوا د هنر په برخه کې د لوړو زده کړو لپاره آلمان ته واستول شو.

دوه کاله يې هلته د انځورگرۍ په هنر کې زده کړه وکړه او د هغه ځای د هنرمندانو د هنري اثارو سره له نږدې څخه آشنا شو.

غلام محمد انځورگر چې د برلين د نفيسه صنايعو په يونيورسټي کې دوه کاله د پرمخ تللو هنرونو زده کړې کړې وې، په پای کې يې د هغې يونيورسټي د څلور سوه بهرنيو زده کوونکو سره په آزمونه کې گډون وکړ او لومړی مقام يې وگاټه.

لدې کبله د پوهنتون ادارې ورته د هنر په رشته کې د پروفيسورۍ لقب ورکړ. د اروپايي هېواد څخه د غلام محمد ميمنه گې له خوا د پروفيسورۍ لقب گټل زموږ د گران هېواد افغانستان لپاره لوی وياړ و.

د پروفيسور د انځورگرۍ د هنر يوه كيسه:

وايي: کله چې پروفيسور له آلمان څخه هېواد ته راستنېده، خو شپې يې د ايتاليا د ناپل په ښار کې تېرې کړې، هغه سهار چې يې غوښتل حرکت وکړي، د چاپو له ناشتې څخه وروسته يې د رستورانټ په يوه قاب کې چې د ميز پرمخ پروت و، د نهو مروجو سکونډونو (پوند) يې په قاب کې رسم کړ او خپله د ملگرو سره له رستورانټ څخه ولاړ. گارسون چې د لوبڼو د راټولولو په خاطر راځي، په قاب کې سکې ويني، غواړي چې يو څو دانې ترې راواخلي خو سکې يې لاس ته نه ورتلې، وروسته يې؛ ورته پام کېږي چې حقيقي سکې نه دي بلکې د سکو رسمونه دي.

(۶۱) تصویر. د پروفیسور د انځورگری یوه بېلگه

پروفیسور غلام محمد میمنه گي زمور د هېواد تکړه او ماهر انځورگر و. ده په هېواد کې د یوه لوی هنري خوځښت بنسټ کېښود.

لکه چې په ۱۳۰۹ هـ. ش. کال کې یې په کابل کې د «مکتب صنایع نفیسه» (د ښکلو هنرونو ښوونځی) تاسیس کړ.

د هغه وخت (مکتب صنایع نفیسه) کې لاندې څانگې جوړې او په تدریس یې پیل وکړ. ترکانې، فوتوگرافي، معماري، گنډنې، تزینات، لیتوگرافي، کاشي سازي، میناتورې، غالی اوبدنه، مجسمه جوړونه، انځورگری، حکاکي (کیندنې)، مهندسي، د گلونو جوړونې، آتش بازی، کرسټل جوړونې او مصنوعي عاج ؤ.

همدارنگه د لویو ښېښو او بلورونو څخه به یې د څانگرو مصالحو په کارولو سره د اروپايي ډوله هندارو په څېر له یوه متر څخه د غټو هندارو په جیوه کاری کې کار اخیسته.

د یادونې وړ ده چې خپله له پروفیسور څخه سربره یو ویشتمسلسلکې افغان استادان، روسي، جرمني کار پوهان، د غالی اوبدلو څلور کسه ایرانی استادان، د فارسي ژبې استاد سرور گویا، د اناتومي او

انځورگرۍ استاد عبدالغفور برښنا درس ورکاوه.

وايي: کله چې پروفیسور د امیر حبیب الله کلکانی څېره د هغه د امر په اساس رسم کړي وه هغه امر کړي و چې پروفیسور ته یوه همیانی زر ورکړل شي. پروفیسور غلام محمد میمنه گي د دویم مشروطیت په جنبش کې ډېر رول درلوده.

په ټولگي کې فعالیت

زده کوونکي دې په دوه ډلو ووېشل شي، یوه ډله دې د پروفیسور غلام محمد میمنه گي او بله ډله دې د هغو مضامینو په هکله چې په (مکتب صنایع نفیسه) کې لوست کېدل، پخپلو منځو کې خبرې اترې وکړي.

پوښتنې؟؟

– پروفیسور غلام محمد میمنه گي څو کاله په جرمني کې زده کړې وکړې او هلته یې څومره بریاوې ترلاسه کړې؟

د ایټالېي د ناپل ښار د رستوران خدمتگار ولې غوښتل چې له قاب څخه د پوندې سکې راواخلي؟

کورنۍ دنده

– زده کوونکي دې له خپلو مشرانو څخه د پروفیسور غلام محمد میمنه گي او استاد عبدالغفور برښنا په هکله معلومات ترلاسه کړي، په خپلو کتابچو کې دې ولیکي او ټولگي ته دې راوړي.

د شپږم څپرکي لنډيز

غازي امان الله خان د پلار له وفات څخه وروسته د افغانستان پاچاهي ته ورسيد. هغه د افغانستان د خپلواکي گټونکي و.

امان الله خان په ۱۹۱۹م کال کې هند، ايران، ترکيې، انگلستان او نورو اروپايي هېوادونو ته سفر وکړ. هېواد ته بېرته راوگرځيدلو او په يو سلسله تېزو نوښتونو باندې يې لاس پورې کړ، څرنگه چې په هغه وخت کې زموږ د ټولني له غوښتنو سره برابر نه وو له مخالفونو سره مخ شو. غازي امان الله خان يو شمېر نور کارونه هم د خلکو د گټې لپاره ترسره کړي دي.

محمود طرزي ته د افغانستان د ژورناليزم پلار ويل کېده، د امان الله خان په وخت کې يې د سراج الاخبار جريده تاسيس کړه. هغه يو آزادي غوښتونکي شخصيت و. پروفيسور غلام محمد ميمنه گي د هېواد د تکړه نقاشانو څخه و. د نقاشي په هنر کې يې ساري و. په جرمني کې يې د انځور گري په هنر کې خپلې لوړې زده کړې پاې ته ورسولې او د څلور سوو بهرنيو محصلينو په منځ کې يې لومړی مقام وگاټه.

پروفيسور غلام محمد ميمنه گي په کابل کې د نفيسه صنايعو مکتب تاسيس کړی دی.

اخځليکونه

- ۱- بنووال، پوهنوال دکتور محمد افضل، فولکلور شناسي، چاپ بهار ۱۳۸۹ هـ. ش. سعيد خپرنلوبه.
- ۲- بابرنامه، ظهيرالدين محمد بابر شاه په هند کې د بابريانو د سلسلې بنسټ ايښودونکي، دهند په مغلو مشهور و.
- ۳- شعور اسدالله، ترانه های گهسار.
- ۴- عميد، حسن عميد، فرهنگ عميد، تهران ۱۳۸۰ هـ. ل. کال.
- ۵- فقيهی، فضل الرحمن، د هرات پوهنتون استاذ، کابل.
- ۶- سيروف احمد جان - عاطف، عبدالحميد، د پښتو او اوزبیکي ژباړې سره د فرازيو لوژي مختصر قاموس، د دولتي خپرنلوبه ادارې له خوا طبع او نشر.
- ۷- مولانا جلال الدين محمد بلخي ثم رومي، مؤسسه انتشارات امير کبير، تهران ۱۳۸۱ هـ. ش. کال.
- ۸- د حافظ شيرازي ديوان د ټولو غزلو د بيلگو د تفسير سره. ۱۳۸۱ هـ. ش. کال.
- ۹- د سعدي شيرازي کليات د محمد علي فروغي د نسخې پر بنا، ۱۳۸۵ هـ. ش. کال.
- ۱۰- گلاب زی، غلام سرور، صافی، د پيچ درې د پښتنو ولسي دودونه ۱۳۸۶ هـ. ل.
- ۱۱- جامی مولانا نور الدين عبدالرحمن، تصحيح مرتضى مدرس گيلاني، تهران ۱۳۸۶ هـ. ش. کال.
- ۱۲- حقل، محقق بسم الله د تنيو کلتور او فولکلور، مرغومی ۱۳۸۳.
- ۱۳- دستور مجله، د افغانستان د بهرنیو چارو وزارت خپرونه.
- ۱۴- ابوبکر، استاذ قاري ابوبکر، هرات.
- ۱۵- د خوشحال خان خټک ديوان. ار مغان خوشحال د سيد رسول رسا مقدمه يونيورستي بک ايجنسي پېښور ۱۹۱۹ م. کال.
- ۱۶- غبار غلام محمد، افغانستان در مسير تاريخ، ميزان ۱۳۴۶ دولتي مطبعه، کابل. افغانستان.
- ۱۷- فرهنگ، افغانستان در پنج قرن اخير.
- ۱۸- شهزادي، دکتور عنايت الله، شرح احوال و آثار پروفيسور غلام محمد ميمنه گي.